

De Kronieken van Sheira

geschreven door

Regina Jansen

De Kronieken van Sheira bestaat uit de volgende boeken:

- Elusiterixa
- Voorbij de Horizon
- Schaduwen uit het Verleden
- In de Wereld van Magie en Mysterie
- Tijdstrijd
- De Erfenis van Anon
- Het verhaal van Joe
- Sheira & Cante Woniya
- Fahgoi
- Okaney
- Eve uit de Sterren

geschreven door Regina Jansen

De tekeningen zijn van Richard Schulten. De schilderij op blz 356 komt van Walter Haenen

Over Sheira's Kronieken

Ergens in April 1994 werd er een ideetje geboren.

Ik belde Richard Schulten op "als ik een verhaaltje schrijf, maak jij er dan een tekeningetje bij?" Dit bleek het begin van de Sheira kronieken te zijn.

Aarzelend en zoekend maar vol enthousiasme vonden we onze weg naar waar Sheira's avonturen begonnen: het Huis. Gaandeweg ontwikkelde het verhaal zich en het groeide en het groeide. De tijd ging voorbij en Sheira's verhaal werd steeds uitgebreider -er kwam wat bij en er ging soms ook wat af. Van die tijd zijn er zoveel probeersels, ideeën, schetsen....

Veel inspiratie kreeg ik door mijn lange wandelingen met Sheena mijn Duitse herder. Als ik was vast geschreven trok ik mijn laarzen aan en wandelden we urenlang in het bos.

Als eerste werd **Voorbij de Horizon** geschreven. En na **Schaduw uit het Verleden** ging ik pas terug naar het begin: **Elusiterixa**:

Yager Shanny ziet hoe het leven op het land langzaam verandert en in de toekomst zal blijven veranderen. Nieuwe wezens zullen blijven opstaan en oude wezens zullen eens verdwijnen -de een wat sneller dan de ander. De tijd verandert het aangezicht van het landschap. Dit alles is een logisch onderdeel van het leven.

Het is al laat, bijna iedereen slaapt al en eigenlijk zou ze dat ook moeten doen, maar ze heeft geen rust. Een diep verdriet heeft bezit van haar genomen.

Voorbij de Horizon vertelt over Sheira's aankomst en zoektocht op een wonderlijke planeet.

Ze weet van zichzelf dat ze veranderd is. Ze is door een hel gegaan, maar heeft dit overleefd. Ze heeft leren leven en liefhebben en ze heeft waardevolle vrienden gemaakt. Ze heeft dingen gezien die ze op Aarde nooit gezien zou hebben en dit alles heeft haar veranderd. Ja, ze is gaan leven. Ze was vergeten hoe het moest. Sheira heeft dingen meegemaakt en hoewel ze niet altijd leuk en aangenaam waren, heeft ze die intens ondergaan en steeds vond ze een uitweg, werd er een deur geopend. Ja, Sheira heeft een schat gevonden. Een schat bestaande uit vele kostbare schatten. Ze vond vrienden, zichzelf en leerde belangrijke lessen over alles.

Hij gaat waar de wind hem voert, ontmoet vreemde volken en nieuwe horizons.

Het huis. Als een oase in een woestijn. Sheira krijgt een brok in haar keel als ze naar het Huis kijkt. Zo mooi, zo magisch. Haar Huis. Haar Thuis. Standvastig, als een rots in de branding ongenaakbaar, maar ook zo welkom.

Ze kwam als een zonnenstraal in zijn leven en hoewel hij zich eerst zichzelf in het donker verborg, kreeg ze hem naar buiten en plaatste ze hem in de zon.

Schaduw uit het verleden verhaalt over een aantal wezens die staan op een kruispunt van hun leven, over het bestrijden van het dodenvirus.....

Ieder vrij moment was ik hard bezig met dit vervolg van **Voorbij de Horizon**. Ik heb mezelf met dit boek zo vaak vast geschreven, een richting uit die ik niet kende maar altijd dankzij de wandelingen in het bos wist ik er altijd weer een draai aan te geven.

Het boek werd geweldig met de tekeningen van Richard Schulten. Hij was er zo druk mee. Het resultaat was er dan ook naar...

Ondertussen probeerden we omstreeks 1995 de boeken uitgegeven te krijgen. Grote glanzende dromen volgden.

Gevoelens vol onzekerheden bestormen hem. Hij probeert Aurora voor de geest te halen maar het wil hem niet lukken. Het is alsof zijn geest beneveld is en zelfs de wind kan het niet wegblazen. Chris kijkt naar de bergen en vraagt zich af hoe het met de anderen gaat. De wind is duidelijk hoorbaar, soms draagt het geluiden van andere wezens met zich mee, Oneindige Water ruist en spat uiteen op de rotsen die steil, soms grillig, uit het water omhoog rijzen. Maar voor Chris is het te stil.

En in die vreemde nacht voelt hij een kracht uit zijn binnenste omhoog rijzen. De kracht was vergeten, zat diep onder stof van oude gevoelens, oud zeer, gedachten, stormachtige emoties en ervaringen. Maar toch voelt Chris de kracht die hem naar Anon zal leiden en zijn missie zal volbrengen. Misschien wel voor

het eerst van zijn leven weet hij, voelt hij dat hij zijn leven en beslissingen zelf in de hand heeft en dat hij baas over zichzelf is. Even zijn zijn hart en verstand in balans en beiden zeggen hem naar Anon, op zoek naar Aurora, te gaan. Zijn houding is vastbesloten. Zijn ogen kijken over het water waarin de laatste meteoren hun rust vinden na een zeer lange reis en haast automatisch rolt hij zijn deken op, controleert of hij niets is vergeten en gaat op pad.

De betekenis laat ze tot zich doordringen tot in het diepst van haar kern. Elk detail ziet ze haarscherp voor zich, hoewel haar ogen gesloten zijn. Het vraagt geloof van haar. Rotsvast geloof zodat zij het licht kan laten schijnen in duisternis. Een lange zucht ontsnapt aan haar lippen. Langzaam opent ze haar ogen en staart naar beneden. Ze weet het niet, ze weet het echt niet. Alleen de tijd zal antwoord brengen. Maar de waarschuwing die het Huis al meteen heeft gegeven, neemt ze nu pas ter harte. Wie het verleden vergeet is gedoemd het te herleven. Sheira verbijt zich om de onvergeeflijke fout die ze hebben gemaakt en met heel haar hart hoopt ze dat het nog niet te laat zal zijn om die te herstellen. Want ze zijn het verleden vergeten.

In de Wereld van Magie en Mysterie volgde.

Helaas nam Richard grotendeels afscheid van de Kronieken van Sheira. Ik moest het zonder zijn prachtige tekeningen stellen.

Walter Haenen maakte wel een prachtige schilderij van Sheira

Zijn homepage: <http://www.eye-catchy.nl/>

Een groot verlies doorsnijdt haar. Ze weet nog dat al haar gevoelens een weg naar buiten vonden toen ze zich liet gaan in haar dans. Ze kent de verrukking die het bij haar opriep, het gevoel dat ze één was met haar lichaam en dat alles in harmonie stond met elkaar. Dansen was haar grote kracht. Dansen was haar alles en nu.....

Een zeer lange weg is afgelegd, een weg vol pijn, verdriet, vreugde en geluk. Een weg vol leven en dood. Een weg in liefde.

Uit het ene Nacht Wezen ontstond een andere en hij zal de laatste zijn. Hij zal de dood van het Nacht Wezen overschrijden. Hij zal het laatste Nacht Wezen zijn maar tevens ook de eerste die opstaat. Voor haar verrijst Anon, nog altijd een fantoom. De wanden zijn kil en doorzichtig waarachter de kleur van aanwezige Stil Leven doorheen schitteren. Ze houdt op een vreemde manier van dit magische bouwwerk al is het voor haar gesloten, misschien doordat het Huis het tegenovergestelde vertegenwoordigt dan Anon. Twee gouden fonteinen komen vanuit het water omhoog en vormen zo een boog.

Tijdstrijd is het vervolg op **In de Wereld van Magie en Mysterie**.

Ik bleef schrijven maar de verhalen werden korter.

Ik bleef een uurtje bij haar en dat uur werd stil. Nog nooit heeft een uur zolang geduurd. Haar leegte en haar kortzichtigheid hing zo ontzettend zwaar in dat kamertje dat ik mijzelf voelde verstikken. Toen ik mijn moed had verzameld om weg te gaan zag ik een oude en vergeelde foto van een meisje met lang donker haar die verdrietig en ongelukkig de wereld inblikte. Dit moest Sheira zijn. Het beeld volgde mij naar buiten en loste maar langzaam op in de buitenlucht.

Haar gevoelssteen straalt al haar liefde uit en ergens hoopt ze op een respons maar het enige dat ze voelt is dat haar liefde oplost in de leegte in hem. Zijn lange haren strelen even haar gezicht voordat hij zich losmaakt, nog een poging doet om iets te zeggen maar zijn ogen dwalen weg en zwiggend vertrekt hij.

Sheira leunt zwaar aangeslagen tegen het Huis aan en in een waas van tranen ziet ze hem gaan. Zijn gestalte wordt steeds kleiner en Sheira blijft er nog lang nadat Joe allang achter de horizon is verdwenen.

De Erfenis van Anon

het zesde deel van de Sheira Kronieken: waar Alwara en Caressa een bestemming krijgen. Voor mij bleef Anon een mysterie.

Langs eeuwenoude rotsen, vaak begroeid met kleurrijke Stil Leven begeven wij ons langs Oneindige Water. Genietend van alle schoonheid. Dit is niet te vergelijken met wat de Aarde ons heeft geboden. Vreemde wezens dansen in de wind. Zo harmonieus. Zo af en toe staat er een Stil Leven boom en ieder detail daarvan is zo duidelijk te zien. Ik kijk mijn ogen uit, ontdek steeds wat nieuws en in mij voel ik leven ontwaken. Als een kind kijk ik naar alles en geniet met volle teugen van dit panorama. Aan de horizon versmelt Oneindige Water met de lucht en de zonnen als een spetterend decor. Sheira komt tegenover mij zitten en kijkt mij lang aan. Dan pakt ze mijn handen en kijkt mij diep in de ogen. Ik zie haar diepbruine ogen en hoor haar stem, opeens heel ver maar toch verrassend dichtbij; „haal diep adem en laat je gedachten gaan.“ Haar gezag heeft een grote invloed op mij. Ik ben onder haar betovering. Vaag herinner ik me dat Caressa dichterbij komt. Ik verdwijn in mezelf, een gevoel dat me vreemd duizelig maakt. „Ga voorbij jezelf, in jezelf.“ Even tol ik rond, niet wetend waar naar toe, maar door haar ga ik voorbij de angst en de onzekerheid en ik zie opeens dat deze eigenschappen mij bedekten en ik liet dat toe. „Vertrouw.“

Het verhaal van Joe. Het verhaal ging een hele andere kant op.

Geheel onverwachts komt hij aan de rand van een afgrond; het land onder zijn voeten houdt op en ver onder hem gaat het gewoon weer verder. Joe blijft aan de rand staan en kijkt ver de diepte in. De wind blaast in zijn gezicht en zijn haren waaien breed uit.

Gedachteloos denkt Joe aan zelfmoord. Het is wel een manier om van zijn leegte af te komen, een andere manier weet hij gewoonweg niet meer. Onbewust zet hij een stap richting de afgrond. Het zal maar even duren voordat het niets de leegte zal laten verdwijnen. Gedachten aan Sheira en deze mooie wereld houden geen stand. Alleen die oplossing.....

„Waarom doe je het niet?“ De woorden hangen als beelden voor zijn ogen en verbaasd kijkt Joe om. Hij ziet een enorm wezen, groter dan hij ooit gezien heeft, het is zelfs vele malen groter dan Yager Shayde. Als een gigantische massa ligt het op een paar honderd meter van hem vandaan en schijnbaar op zijn gemak bekijkt het Joe.

Sheira & Cante Woniya. Ik volgde zelfs een mini cursus lakota voor dit verhaal. Het werd een apart liefdesverhaal.

Hij raakt haar gezicht aan en kijkt in haar ogen. Het schijnsel van het vuur maakt haar zo mooi, zo lieflijk. Hij beseft maar al te goed dat hij voorzichtig moet zijn. Ze kent de magie en het leven als geen ander en hij weet dat hij daaruit kan leren maar de liefde die tussen hun bestaat is vreemd voor haar. Hij wil het niet overhaasten. Ze moet er eerst aan wennen. Hij leest het vertrouwen in haar ogen en voelt zijn hart –ze noemen het hier gevoelssteen- kloppen voor haar en weet dat zij zijn bestaan is.

De geboorte van **Okaney** volgde.

Daar stond ze dan in het hart van het dodenvirus en ze voelde het dodenvirus al in haar voeten, haar benen, op weg naar haar hart. Het kleine minuscule zaadje dat al gevoed was door de offers van Chris, Sunstar, Silis, Gao, Guar, Astyr en talloze anderen. Velen ervan leven niet meer, ze zijn overgegaan naar een andere dimensie. Als de dag van gisteren weet Sheira nog dat de silhouet van Nyoka de weergave liet beginnen. Leven ontmoet de dood en dat leek zich in haar lichaam af te spelen. Tussen de wereld in geel en blauw zat een streepje groen. Dat verdween en ze zag het Huis met brandende kaarsen in een pasteltint. Haar thuis.

Fahgoi werd een klein verhaal. Ik probeerde wat losse stukken aan elkaar te smeden. Ik was echt van alle wezens gaan houden. Maar vond het ook tijd om ze los te laten en dat probeerde ik met **Eve uit de Sterren.** *afronding van leven en dood; Alles is één en één is alles*

Queeste Voorbij de horizon en Elusiterixa werd uitgegeven in 2005 door A3 <https://www.a3boeken.nl/> Het is hier en daar nog verkrijgbaar. Ik deed promotiewerk maar desondanks werd het boek uiteindelijk ramsj, een lot van ontzettend veel boeken wacht. Glanzende dromen spatte uiteen.

2022 was net begonnen toen ik weer in de verhalen dook van Sheira en haar vrienden. En ik werd gegrepen ondanks dat ik moest wennen aan de tegenwoordige tijd geschreven verhalen uit medio 1994. Ik heb besloten dat ik er verder niets verander aan de verhalen van bijna dertig jaar geleden; dus het geld is gewoon een gulden en de telefooncellen bestaan nog in **Schaduw uit het verleden**. Daarom deze bundel met prachtige tekeningen van Richard.

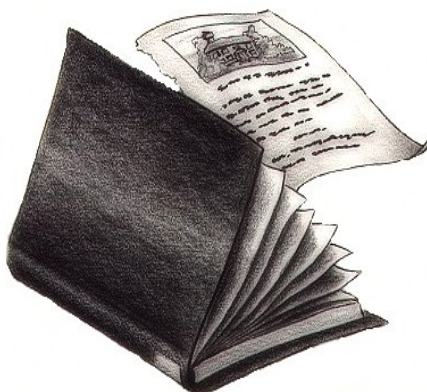
Het bracht wel veel werk mee want van pctype (nog voor windows) naar windows 10 in 2022 viel niet mee. Ook de tekeningen moesten opgepept worden.

Nu volgt De kronieken van Sheira eindelijk, beginnend bij het begin: **Elusiterixa**

Mocht je **Elusiterixa** niet aanspreken, begin dan bij **Voorbij de Horizon** en gebruik **Elusiterixa** als naslagwerk.

Met Stil leven wordt bloemen, planten en bomen bedoeld. Op deze wereld heeft de planeet waar deze verhaal zich afspeelt twee zonnen. Daarom ook zonnenstralen.

Met gevoelssteen wordt het hart bedoeld.

Copyright Regina Jansen!

Alles is ontsproten door de fantasie van de schrijfster zelf met een vleugeltje liefde, haat, leven en dood, pijn en genot en een toefje uit het aardse leven zelf. Alle delen van de Sheira Kronieken, ook deze, zijn ontsproten uit de brein van Regina Jansen zelf samen met haar liefde, leven en dood, dieren, de natuur en pijn, verdriet, haat, geluk, genot kortom de smaak van het leven

Uitgeverij mijnbestseller.nl

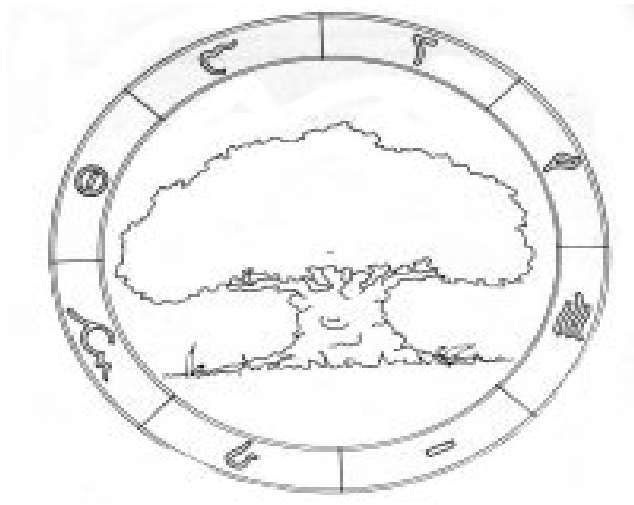
Tussen de stapels correctiewerk door heb ik toch nog tijd weten te maken, om, soms onder lichte aandrang van Regina, de potloden hun met emoties gevoede kleuren op het maagdelijke witte (en zo af en toe ook ravenzwarte) papier achter te kunnen laten.

Dank aan Regina voor deze unieke ervaring en verder aan een ieder die direct of indirect mijn werk beïnvloed heeft.

Richard

<http://home.kpn.nl/rmschulten1961/>

Elusiterixa

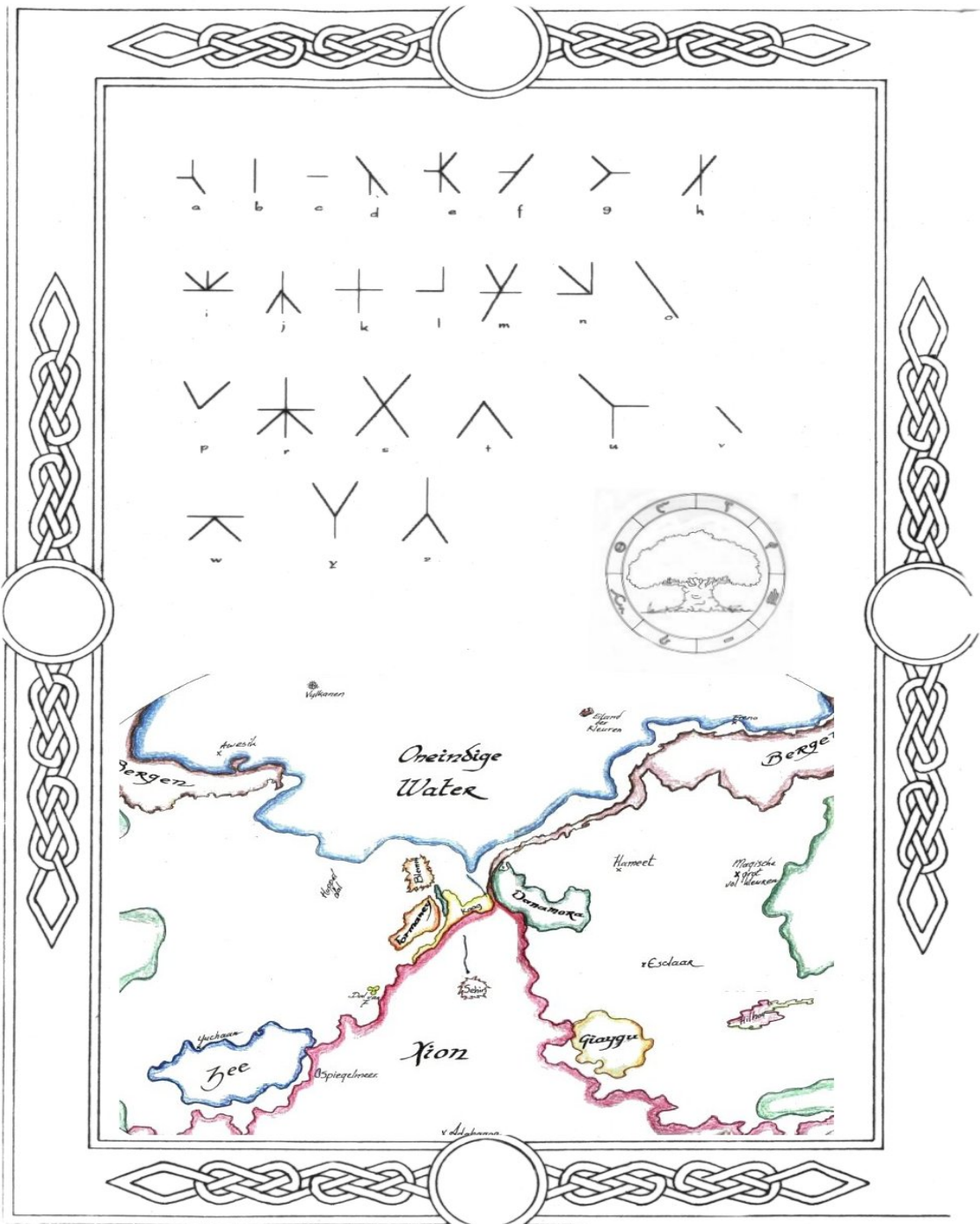
Ergens in het onmetelijke heelal, vele miljoenen jaren geleden, werden uit een stervende ster, nieuwe sterren geboren. Gehuld in donkere, rustige nevels groeiden gas en stofdeeltjes uit tot een zelfstandige massa. Zwaartekracht begon de wolk samen te persen waardoor instorting onvermijdelijk werd. Vervolgens viel de kern van de wolk uiteen in vele honderden stukjes. Gehuld in sluiers vormden zich twee dubbelsterren die een grote rol zullen spelen in dit verhaal.

Naarmate de eeuwen voorbij gingen, groeiden de twee dubbelsterren uit tot spectroscopische dubbelsterren. Stof en puin werden aangetrokken door de zwaartekracht en planeten ontstonden. De zwaartekracht van de twee zonnen liet ze in banen rond de zonnen draaien en zie, een zonnestelsel was geboren.

Sommige planeten trokken brokstukken aan van wat eens andere planeten waren en zo kregen sommige planeten in dat zonnestelsel een of meer manen.

Soms sloegen asteroïden in en gaven een planeet dan een geheel ander uiterlijk. Planeten, opgebouwd uit stikstof, kooldioxide, zuurstof en koolzuurgas kregen heuvels en kraters. Wervelwinden en stormen werden geboren. Enkele planeten kregen magneetvelden met stralings gordels. De meeste bleven een ijsplaneet of een gloeiende gasbol. Maar er was één planeet die langzaam veranderde in een planeet waarop leven mogelijk werd. Een enorme watermassa en een kratergebergte waar veel meteorieten waren ingeslagen beheersten grote delen van deze planeet.

Deze planeet kende grillige weer patronen. Het kon er zo verschrikkelijk heet worden, dat branden eeuwen woedden, en zo koud dat hele gebieden een grote ijsklomp vormden. Stormen hielden vaak decennia aan en regenbuien konden jarenlang het beeld beheersen. Soms schenen de zonnen zo fel dat een gigantische hoeveelheid water verdampte en grote stukken land vrij kwamen. Langzaam veranderden de landschappen. Weer en wind gaven er een geheel eigen vorm aan. Met enige regelmaat trokken grote wervelwinden over het land, verwoestingen als visitekaartje achterlatend. Eens in de honderden jaren stond een maan, vol zeldzaam sterrenstof, zo dichtbij dat er soms wat sterrenstof op die planeet terecht kwam. En, ook een zeldzaamheid, eens in de duizenden jaren was een bepaalde planeet stand zo magisch en sterk, dat op bepaalde plekken krachten ontstonden waardoor sterrenzand zich daar ophoopte. Zonnenlicht werd hierdoor aangetrokken en vaak scheen er, zelfs in de donkerste dagen, een heldere, zuivere straal op zo 'n plek. Toch duurde het nog eeuwen eer daar leven ontstond, maar toen dat gebeurde was het ook goed raak.

Over het ontstaan van de planeet, de levensboom, Zilveren Ster, het eerste Nacht Wezen, de bron, het stenenveld, schoonheid uit lelijkheid en de kleurveranderingsteen.

en boom ontstaat. Een levensboom.

Het duurt lang voordat het zover is, maar het resultaat is er dan ook naar. Een enorme levensboom, groot en sterk, gebouwd om de zwaarste stormen te weerstaan, opgebouwd uit sterrenstof, sterrenzand en water, materie nedergedaald uit de ruimte en pure magie.

De levensboom voelt leven in zich ontwaken en gebruikt eerst de tijd om zelf te groeien en één te worden met het woeste landschap. Het voelt de kracht van de zonnen, de wind door takken, de regen en de bittere kou. De levensboom voelt de planeet onder zich steeds meer tot leven komen. Het stuurt wortels altén ver de grond in met als doel de gehele planeet te voelen. Daar neemt de levensboom de tijd voor, omdat hij weet dat hij de tijd heeft. Hoe verder zijn wortels reiken, des te meer variatie hij voelt: van enorme gebieden waarin vooral water aanwezig is tot een gigantisch kratergebied vol steenlagen, waar de wind de grote heerser is. De levensboom voelt leven in en om zich heen. Zelfs de wind straalt leven uit. Gaandeweg zal er steeds meer leven komen totdat de gehele planeet bewoond is. En het is aan de levensboom om voor het leven te zorgen. Vele, vele wezens zullen hun plek vinden op de planeet en daarbij vreugde, verdriet, leven, dood, liefde en pijn kennen. Er staat veel te gebeuren en omdat de wortels van de levensboom overal zitten, zal dit allemaal voelbaar zijn. Magie en mysterie zijn hiervan belangrijke ingrediënten. De levensboom staat in de essentie van de planeet en zal het begin en het einde zijn van haar levenscyclus, maar de inhoud ervan vullen de wezens zelf in. Die zullen hun balans moeten vinden en dat zal variëren van puur goed tot duister kwaad. De levensboom zal raad kunnen geven, de stand der zaken doorgeven, maar dan nog is het aan de wezens om daarmee of daartegen iets te doen. Met zijn allen zullen de wezens het leven op de planeet maken.

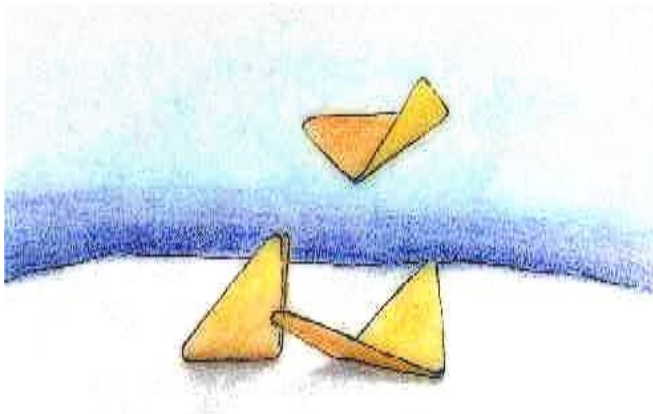
Zilveren Ster is één van de eerste wezens die de Levensboom het licht laat zien. Zoals haar naam aangeeft is zij een zuiver wezen met een kern zo helderwit dat haar schijnsel alténver is te zien. Op de uitgestrekte kale vlaktes scheidt Zilveren Ster Stil Leven. De meest wonderlijke maar ook heel simpele vormen van Stil Leven geeft zij vorm. Hele gebieden vult zij met eenvoudige bloemen in diverse kleuren of met groot Stil Leven dat vaak hoger is dan de rotsen. Zilveren Ster geeft Stil Leven hun basis in de grond en geeft hen het recht zich te ontwikkelen zoals ze zichzelf zien. Stil Leven beweegt zich nagenoeg niet voort. Vaak brengen ze hun hele leven op dezelfde plek door. Daar luisteren ze naar de wind, voelen ze de aanraking van de regen, de zachtheid van de sneeuw, de geseling van de ijskou en soms ook de zinderende hitte van de zonnenstralen. Stil Leven schenkt zichzelf en elkaar voedsel door een kringloop van geboren worden, groeien, bloeien, vruchten geven en weer sterven. Ze geven landschappen een eigen karakter en maken de lucht gezond en helend. Stil Leven neemt weinig en verandert veel, en geeft dit weer aan de planeet en in latere tijd aan de bewoners ervan. Zilveren Ster bezoekt ook de meest afgelegen plekken van de planeet, die bij haar aankomst desolaat, bijna verloren onder zonnenstralen liggen. Als ze vertrekt staat daar nieuw Stil Leven. Bij ieder nieuw Stil Leven krijgt haar schitterende helderwitte kern steeds meer kleuren. In een halo van kleuren komt ze tenslotte terug bij de levensboom. Haar schijnsel is dan niet langer puur en krachtig, maar zacht en flikkerend. De levensboom voelt haar aanwezigheid en ook hoe vermoeid ze aanvoelt. Hij neemt haar in zichzelf op. Haar schijnsel geeft hem een zachte glans in zijn takken en sterkt de knoppen die hij draagt. De wortels vertellen de levensboom dat er op talrijke plekken Stil Leven is ontstaan in gebieden die later wonderlijke namen zullen dragen: Danamora, met voornamelijk groot Stil Leven, Giaygu, dat lacht in bloemen, en Suyois, het grootste gebied met een mengeling van alle Stil leven in zich. De vruchten van Zilveren Ster zullen waarschijnlijk gedurende het hele leven van de planeet te zien zijn. De levensboom voelt haar warmte in

zijn knoppen en geniet ervan. Een tijd later dragen zijn bloesems diverse kleuren en tonen ze duidelijk de invloed van Zilveren Ster, want ze stralen liefde en leven uit, zoals zij eens heeft gedaan.

Bijna het tegenovergestelde van Zilveren Ster is het Nacht Wezen, ontstaan op een der donkerste nachten. De levensboom voelt de grote kracht van dit wezen en realiseert zich dat hij een wezen heeft gecreëerd dat hem kan breken. Maar ook voelt hij hoe zacht de aanraking van het wezen is. Meteen weet de levensboom dat dit wezen, het Nacht Wezen, in staat zal zijn om een andere wending aan grote gebeurtenissen kan geven. Want het is anders dan alle andere wezens. Vanuit het oude Nacht Wezen zal een nieuw Nacht Wezen opstaan. Zeer duidelijk voelt de levensboom de tegenstellingen; goed en kwaad, liefde en haat, leven en dood en weet dat dit wezen veel strijd met zichzelf zal gaan leveren. Het Nacht Wezen laat de levensboom los en staart naar de horizon. De levensboom ziet hem verdwijnen. Op zijn rug prijken twee gigantische vleugels, sterk genoeg om de wind onder zich te voelen. Hoog in de lucht voelt het Nacht Wezen zich machtig, vrij en ver boven alles verheven. Zijn sterke vleugels brengen hem waarheen hij maar wil en zijn keus wordt Xion, het grootste der gebieden. Daar leert het Nacht Wezen de kracht van de stormen kennen en de standvastigheid van de planeet. Het voelt het gebergte, luistert naar de stilte en naar de wind die met grof geweld de stilte kan breken. Het voelt de luchtstromingen en leert te zweven waarbij hij alten af kan leggen zonder zijn vleugels te bewegen. Het leert de verschillende weerspatronen kennen, ja zelfs die voorspellen. Zo kan dit sterke wezen aan de wind merken of er een storm komt of dat het windstil zal worden. Het Nacht Wezen beheerst de ruimte. Geluiden van alten ver vangt hij op en hij leert daartussen onderscheid te maken. Het houdt van stormen en wanneer er een opsteekt, of als het er zelf een maakt, staat het in de kern ervan, genietend van de bulderende wind. Dit kan gevaarlijk zijn, want ook al kan het zichzelf goed redden, soms dreigt het Nacht Wezen te worden meegesleurd en dat gaat soms met zo'n grof geweld gepaard dat zelfs dit krachtige wezen de dood zou kunnen vinden. Door het afleggen van ontelbare alten over land ontwikkelt het sterke en bijna onbreekbare nagels die de test tegen steen met succes doorstaan. Vele grote en machtige rotsen worden dan ook bekrast, in stukken gebroken of tot minuscule steentjes vermorzeld. Het Nacht Wezen bevindt zich graag op plekken waar het een altenver uitzicht heeft. Veel is het te vinden op toppen van bergen, maar ook op kale vlaktes waar het zand in het rond stuift door de kracht van de wind. Het staat dan bewegingsloos als een sterke kracht in de woeste wind, luisterend naar iets dat alleen het Nacht Wezen kan horen. Maar aan het eind van zijn leven, het Nacht Wezen is dan al honderden jaren oud, voelt het een steeds groter verlangen naar rust en eindelijk, op een donkere nacht, vergelijkbaar met de nacht waarin het leven kreeg, geeft het toe aan dat verlangen. In een kleine, donkere grot legt het zijn lichaam neer en geeft het toe aan de rust die weldadig en goed is. Luisterend naar de geluiden van de stevige storm, komt er een vredige rust over het Nacht Wezen en in de woestheid van de storm hoort niemand dat het zijn laatste adem aan de wind meegeeft. Zijn leven is voorbij.

Uit het oude Nacht Wezen komt een nieuw Nacht Wezen voort. Het oude Nacht Wezen blijft als een leeg omhulsel achter, maar daaraan schenkt de nieuw geborene geen aandacht. Als het nieuwe Nacht Wezen aarzelend zijn weg naar buiten zoekt, komt het oog in oog te staan met de gure wereld van Xion. Het is er zo koud dat de lucht die het inademt bijna zijn binnenste doet bevriezen. Een dikke mist hult Xion grotendeels in mysterieuze nevelen en daarom aarzelt het Nacht Wezen, maar tenslotte slaat het zijn vleugels uit en laat het zich meevoeren door de ijzige stroom. De mist geeft hem een beperkt zicht en soms moet het dan ook plotseling uitwijken om niet tegen hoge bergtoppen aan te vliegen. Door de kou en zijn groeiende behoefte aan energie, in welke vorm dan ook, zoekt het Nacht Wezen de kortste weg uit Xion, wat toch nog enige tijd in beslag neemt. De hele wereld lijkt in de greep van de kou te zijn, want waar het Nacht Wezen ook gaat, het kan de ijzige kou niet ontvluchten. Heel af en toe, als de kou en de mist even willen wijken, ziet het andere wezens. Deze merken het Nacht Wezen niet op, zo hoog is zijn vlucht. Pas na lange tijd, als het Nacht Wezen zijn weg uit Xion heeft gevonden, vindt het een vorm

van energie in een klein beschut plaatsje waar warm water als fonteinen uit de grond spuit. Daar ligt het een tijdlang stil, bijna slapend en voelt het dat de warmte de kou verdrijft. Een lange tijd blijft het klimaat nog koud, maar nu wordt het Nacht Wezen er niet meer door gehinderd. Uiteindelijk herwinnen de twee zonnen hun kracht en doen ze de mist oplossen en de kou verdwijnen. Het Nacht Wezen wordt actief. Het richt zich op om zijn lichaam te laten drogen en daarna kiest het vol energie het luchtruim. Na enige tijd komt het bij een grote watermassa; het Oneindige Water. Het wordt er enorm door aangetrokken. Al snel is zijn lichaam gewend aan het water met de grote temperatuursverschillen en het duurt niet lang of het legt al zwemmend in hoog tempo grote afstanden af om zijn nieuwe domein te verkennen. Soms zweept een storm de golven altenhoog op. Af en toe ligt het Nacht Wezen vrijwel roerloos aan de oppervlakte en koestert het zich in de warmte van de zonnen. Dan ziet het wezens, bijna geheel bestaand uit vleugels, die in hoog tempo laag over het water scheren. Het kijkt de vliegende wezens lang na met een peinzende uitdrukking in zijn ogen. Het is heerlijk om alleen te zijn, de muziek van het ruisende water, het geraas van de wind te horen en de leegte van de lucht te zien. Het voelt de behoefte om te vliegen niet meer. Nu is het heerser van het water. Zijn vleugels dienen nu als middel om snel in het water vooruit te komen. Het Nacht Wezen maakt ook de overgang van Stil Leven naar het water mee. Grote oranje bloemen zoeken hun weg vanaf land naar het water en nestelen zich op de hooggelegen stukken van de bodem van het Oneindige Water. Hoewel het Nacht Wezen grote afstanden in het water aflegt en vele gebieden bezoekt, zoekt het steeds met graagte de oranje bloemen op en brengt ze soms naar andere plaatsen in het water. Er is ook een enorm gebied dat zich onder water in het Oneindige Water bevindt en uit spleten, gangen en grotten bestaat. Hier en daar is er primitief Stil Leven aanwezig dat er voor zorgt dat in sommige grotten het water plaats maakt voor lucht. En daar ziet het Nacht Wezen een taak liggen. Het graaft met zijn scherpe nagels de grotten verder uit zodat er een groot onderwatergebied ontstaat. Het voltooit niet alles, hele gebieden blijven onaangetaast of half afgemaakt, maar een gedeelte is zo gemaakt dat het er goed kan vertoeven. Daar is het Nacht Wezen vaak te vinden, luisterend naar het geklots van het water, de stilte die er in de grotten heerst en als het heel goed luistert, hoort het Stil Leven groeien. Het Nacht Wezen kan er niet aan één stuk door blijven, daarvoor gebruikt het teveel lucht, maar zo vaak mogelijk is, verblijft het daar. Het Nacht Wezen ziet op sommige plekken wezens op de grens van water en land leven, maar geen van die wezens waagt de oversteek. Geen van hen kiest voor het water. Het Nacht Wezen blijft heer en meester van de onmetelijke watermassa. Vele keren ziet het de zonnen stralen, de hemellichamen aan de nachtelijke hemel flikkeren. Het maakt talloze stormen en orkanen mee, voelt het hoe regendruppels de oppervlakte beroeren en zich mengen met het Oneindige Water. Het ziet de wezens op de grens van land en water veranderen en het weet dat zijn tijd gekomen is om rust te zoeken. Zijn laatste rustplaats kiest het bewust in de grotten waar het zich vaak alleen voelde maar waaraan het ook heel prettige herinneringen heeft. Het Nacht Wezen ziet hoe goed het gaat met het Stil Leven, sluit zijn ogen en sterft daar, altenver onder water.

Ver, erg ver van het Oneindige Water, het domein van het Nacht Wezen, leeft een drietal wezens die in doen en laten, vorm en kleur precies eender zijn. Ze lijken op enorme driehoeken, gevouwen in het midden en hebben een geelbeige tint. Na een zeer kort leven komen ze bij elkaar en openen ze hun vleugels helemaal. De ene helft wordt over de andere helft geschoven; zodanig dat er één gesloten driehoek ontstaat. Deze driehoek gaat een tijd in waarin ze onberoerd blijft. Ze overleeft kou, hitte, stormen en felle regens. Heel af en toe trekt er een wezen voorbij, maar de gesloten driehoek blijft onopgemerkt.

Pas veel later opent de driehoek zich weer en in een sluier van kleuren waarin een licht ontstoken lijkt zoeken de drie hun weg naar een gebied, altiever van de levensboom vandaan. De ene keer is de sluier geconcentreerd en dan weer waait deze zo ver uiteen dat het lijkt alsof de wind haar elk moment kan uitblazen over de planeet. Na een lange tocht komt de drie tenslotte bij een stroompje water aan dat zwak uit een gat in de planeet welt en over een rots stroomt. Het stroompje is zo zwak dat het water al na enkele meters is verdampt. De drie sluier schepsels aarzelen geen moment en verdwijnen in het gat en zie; het kleine stroompje water richt zich fier omhoog en wordt krachtiger en krachtiger. Een schitterende fontein ontstaat met de kleuren helderpaars, helderwit en heldergroen en als de zonnen hun stralen op de fontein richten, dansen vele lichtjes in de druppels. Dit effect is zo sterk, dat iedere keer wanneer de zonnen aan de horizon verdwijnen, de lucht wordt omgetoverd tot een verschijning die de mooiste pastelkleuren laat zien, die zich voorzichtig in de lucht bewegen, elkaar aanraken en in elkaar opgaan en nieuwe patronen, nieuwe kleuren, zo zacht, zo warm, laten ontstaan. Dit verschijnsel duurt zolang de laatste stralen van de zonnen over de planeet schijnen en is ook even te zien als de dageraad aanbreekt. Wezens vermijden deze schone plaats, bang voor het onbekende, bang voor de uitstraling die deze vreemde plaats heeft, want er is iets, iets mystiek dat vreemd aanvoelt, alsof er plotseling een gigantische kracht kan losbreken, terwijl er een ongekende vrede en harmonie heerst.

Niet ver van de levensboom vandaan, lang geleden, nog voordat de levensboom er was, stortte er vanuit de diepste diepten van het heelal een meteoriet op de planeet neer. In de loop der tijden is er over de plaats van inslag heel wat zand heen gewaaid en hieronder is een bijzondere vorm van leven ontstaan. Uit het niets kwamen stenen met de meest schitterende kleuren en vormen die hun eigen leven leiden en zich daarvan niet laten weerhouden. Toch zijn er nog steeds wezens die proberen deze samenleving te verstoren en de stenen zelfs willen meenemen. Maar als de stenen bij de onzichtbare grens, springen ze weer terug in de richting van het centrum en gaan ze verder met hun eigen leven dat voor de andere wezens onbegrijpelijk is. Die zien alleen het geschuifel van de stenen die elkaar opzoeken, met elkaar optrekken om daarna alleen verder te gaan. Sommige wezens houden hun pogingen om de stenen mee te nemen naar een andere plaats dagen vol, maar tenslotte geven ook zij het op en wijden ze zich weer aan andere dingen. De stenen, zo mooi en schitterend van kleur, zullen hun mysterie niet prijsgeven.

Ver, heel ver van de levensboom vandaan in Suyios, een gigantisch gebied waar zich Stil Leven bevindt, vaak nog groter dan de levensboom of het Stil Leven uit Danamora, leeft een wezen, Fainn genaamd. Fainn kan zich meten met het hoge Stil Leven en heeft de soepelheid van het water in zich. In een wereld waarin volmaaktheid heerst; talloze waterstroompjes zich van tijd tot tijd samenvoegen tot brede rivieren met poelen en watervallen om daarna weer uiteen te vallen in talloze kleine stroompjes die vaak de uitbundige kleuren van Stil Leven dragen, valt het effen grijs van Fainn duidelijk op. En hoewel Fainn weet hoezeer hij verschilt van de schoonheid van Suyios, blijft het in dit gebied wonen. Vele wezens wonen in Suyios, wezens die niet altijd kunnen wedijveren met de exotische schoonheid van het aanwezige Stil Leven, maar toch nog fraaier zijn getooid dan Fainn. En hoewel Fainn weet dat die vele wezens een korter leven hebben dan hijzelf, voelt hij zich toch niet gelukkig. Langzaam komt er een scheppend verlangen in hem omhoog en Fainn ondergaat dit, verkent het en uiteindelijk doet hij er iets mee. Op een open plek verzamelt hij stenen in allerlei vormen en verschillende afmetingen. Hij gunt zichzelf weinig rust en stoort zich niet aan de dagen en nachten die voorbij gaan. Pas als de open plek en de omgeving ervan zijn ontdaan van alle stenen en rotsen, zelfs ook de allerkleinsten, legt Fainn zich even te ruste. Zijn lichaam, hoewel groot en krachtig, dwingt hem hiertoe, maar zijn geest werkt volop aan de uitwerking van zijn plannen. Zijn plannen zijn zo groots, dat de ruimte die beschikbaar is, te klein is en na zijn rust sloopt Fainn het aanwezige Stil Leven dat, ontdaan van zijn basis, sterft of zich elders weet te vestigen. Hij bekommert zich niet om de schade die hij het Stil Leven heeft toegebracht; hij ziet slechts zijn droom.

De volgende stap is het plaatsen van de grootste rotsblokken die hij kan vinden op de daarvoor bestemde plek en als hij dat heeft gedaan, maakt hij van bestanddelen afkomstig van Stil Leven een sterk levend brouwsel. Het goedje laat de rotsen en stenen één worden en wat er uiteindelijk verrijst is een vreemdsoortig gebouw vol sierlijke bochten, schitterende vormen en talloze, fraaie torens die zich kunnen meten met de schoonheid van Suyios. Een altenhoog bouwwerk is zijn resultaat. De afwerking duurt lang en Fainn weet sommige bloeiende Stil Leven ertoe te bewegen om op de muren te groeien en pas dan zinkt hij neer en geniet hij van zijn creatie. Er zijn wezens die de plek bezoeken en Fainns bouwwerk bewonderen, maar toch enige afstand bewaren. Daarbij ontgaat ze niet het verschil tussen Fainns lelijkheid en de schoonheid van zijn bouwwerk. De vreugde van Fainn duurt niet lang, want al heeft hij iets schitterend gebouwd, iets dat de eeuwen met gemak kan trotseren, het bouwwerk heeft geen nut. Het herbergt niets dan leegte en lucht. Geen kostbare schat wordt in dit fraaie bouwwerk bewaard. Fainn zoekt zijn heil vaak in wat hij heeft gemaakt, maar hij voelt zichzelf misplaatst in zijn wonderschone bouwwerk. Lang denkt hij na over wat de inhoud moet worden, speurt rond in Suyios naar de mooiste der mooisten van Stil Leven en hoewel hij de bloemen fraai en mooi vindt keurt hij ze toch af of het Stil Leven wil zelf niet in zijn levenswerk verblijven. Vol verdriet zoekt Fainn zijn heil onder één van het Stil Leven van waaruit hij een goed zicht heeft op zijn werk en onder een fonkelende sterrenhemel besluit hij de echte schatten van de planeet in zijn levenswerk te bewaren. Hoewel hij een groot deel van zijn leven heeft besteed aan het creëren van het bouwwerk en zijn lichaam oud en moe wordt, gaat Fainn toch op reis. Hij doorkruist Suyios en verzamelt alles waarvan hij denkt dat het waardevol is. Tijdens zijn reis ontmoet hij vele wezens die hem onbekend zijn, bij sommigen is hij welkom en krijgt hij geschenken mee, bij anderen moet hij zich verdedigen of vluchten. De meeste wezens mijden hem en Fainn weet dat het door zijn lelijkheid komt en die wetenschap doet hem pijn. Hij ziet veel wezens die op elkaar lijken, maar hij ziet geen enkel wezen dat zijn lelijkheid evenaart. Hij is een zeer lange tijd op reis, verzamelt veel waarvan hij denkt of hoopt dat het waarde heeft en keert dan terug naar zijn bouwwerk dat onaangeroerd op hem staat te wachten. Fainn merkt dat zijn einde nadert en maakt haast met zijn taak, bang dat hij niet voldoende tijd heeft. Hij maakt voorwerpen, in verschillende vormen, waarin hij de verzamelde schatten kan bewaren en stalt ze uit in zijn bouwwerk. Het kost hem veel tijd en veel moeite. Hij is nog maar net klaar als de dood hem komt halen. In een klein donker kamertje ligt zijn lichaam langzaam tot stof te vergaan, omringd door de mooiste, de uitzonderlijkste en de wonderlijkste voorwerpen uit Suyios. En omdat de meeste wezens dit vreemde bouwwerk mijden en er ook in latere tijden maar weinigen op deze plek komen, raakt het in de loop der tijd in de vergetelheid. Maar de Levensboom vergeet Fainn niet. Onderaan zijn stam verschijnt een vrijwel onopvallend omhulsel, zo lelijk dat het mooi is: Fainn's evenbeeld. Want de levensboom weet dat het Fainn is die, hoewel onbewust, als eerste de grondbeginselen van magie heeft verzameld. Fainn zocht en creëerde schoonheid ter compensatie van zijn lelijkheid.

Op vele plaatsen over de gehele planeet heerst er een betrekkelijke harmonie tussen de wezens onderling, ze vinden hun plek in rust naast elkaar. Maar al vroeg in het bestaan van de planeet zijn er ook twisten en één daarvan is zo erg, dat er gevochten wordt op leven en dood. Een volkje, bestaande uit slechts zeven wezens - Weemi, Velas, Aatam, Menat, Wulit, Wemol en Moran - leidt een gelukkig leven in een oogverblindende vallei waar Stil Leven voor een overdaad van schoonheid vormt; een plaats waar het goed toeven is en ze bescherming krijgen tegen weersinvloeden. Wonderlijke watervallen, in zachtgele kleuren, Stil Leven aan weerszijden ervan en op een ere plek midden in de vallei staat een blanke steen waarin een fel licht gevangen zit dat om middernacht gaat schijnen. De dingen die dan op de steen worden gelegd veranderen van kleur. Het kleine volk maakt daarvan veel gebruik en laat zo vooral Stil Leven van kleur veranderen. Wat ze niet weten is dat ze van veraf worden gadeslagen door een wezen met een uiterlijk zo schoon en zo verfrissend als een zachte bries. Maar zijn schoonheid ligt slechts aan de oppervlakte, want van binnen is hij door en door slecht en hij kent alleen maar zijn eigen belang. Wini is zijn naam. Binnen in hem brandt het vurige verlangen om de steen van het volk van

zeven te bezitten. In alle rust smeedt hij zijn plannen. Hij heeft gezien dat het kleine volkje goedmoedig is en van vrede houdt, maar ook hoe sterk ze alle zeven zijn als ze eenmaal kwaad zijn. Hij besluit toe te slaan als ze een feest vieren en daarop hoeft hij niet lang te wachten, want een groot gedeelte van hun leven bestaat uit feesten. Enkele alten buiten de vallei gaat Wini op zoek naar Stil Leven met de slaapverwekkende geur. Als hij dit heeft gevonden, vangt hij uiterst voorzichtig de geur in een flesje en sluit dit dan veilig af, opdat hij er zelf geen last van zal hebben. Als de zonnen ondergaan en het kleine volk van zeven zich zoals gewoonlijk opmaakt voor een feest met als afsluiting de kleurverandering van een voorwerp op de blanke steen, komt Wini tevoorschijn en met zijn beminnelijke uiterlijk en zijn geveinsde vriendelijkheid nodigt hij zichzelf uit en biedt hun het flesje aan, dat het kleine volk zonder argwaan aanneemt. Met genoeg ziet Wini op veilige afstand hoe het kleine volk het flesje opent en al snel in slaap valt. Moran probeert nog wakker te blijven, maar een onzichtbare hand drukt ook zijn ogen dicht. Wini kijkt op het kleine volk neer en op zijn gemak loopt hij naar de blanke steen, bewondert diens schoonheid uitgebreid en verdwijnt ermee achter de horizon. Lang daarna wordt Moran als eerste moeizaam wakker en probeert Velas, die het dichtst bij hem ligt, wakker te schudden. Hij krijgt geen respons. Gealarmeerd gaat Moran de een na de ander af. Hij krijgt amper een reactie van de anderen, maar als hij bij Wulit is, valt hij neer en bedroefd kijkt hij naar het schepsel. Wulit heeft het land der levenden verlaten. Het schone wezen Wini is nergens te zien en haast automatisch kijkt Moran naar het midden van de vallei, waar de lege plek hem aanstaart. Het duurt lang voordat tot hem doordringt dat Wini hun bijzondere schat heeft meegenomen, want het was zijn geschenk dat hen liet slapen en Wulit van hen heeft weggenomen. Na enige tijd ontwaakt ook de rest van het kleine volk, waarna Moran de situatie uitlegt. Een dag, zo droevig, een vallei vol verdriet. Wulit vindt zijn rustplaats tussen de grote bladeren van één der Stil Leven en de overgebleven zes, waarvan vooral Velas moeite heeft wakker te blijven, besluiten Wini te volgen om te proberen de kern van hun bestaan terug te krijgen. Stil gaat het kleine volkje van zes op pad. Ze verlaten de vallei waar ze tot nu toe een zeer tevreden bestaan hebben geleid en waar Wulit achterblijft, en volgen het spoor van Wini. Hun tocht gaat altenlang over kale vlaktes, door gebieden waar Stil Leven bezoekers weert en waar het volk van zes, een volk van vijf wordt, want daar wil Velas niet meer wakker worden, wat de overgeblevenen ook proberen. Gebukt onder hun verdriet maar innerlijk zeer vasthoudend, gaat het kleine volkje verder. Soms zien ze op hun weg sporen van de blanke steen met het gevangen licht als die kleuren heeft veranderd. Ze zien veel mooie plekken, maar geen zo mooi als hun eigen vallei, die echter al ver achter hen ligt en het is de vraag of ze die ooit weer zullen zien. Het is lang zoeken naar Wini, want zijn sporen zijn vaak uitgewist door weer en wind maar ze worden geholpen door de kleurrijke boodschappen die de blanke steen achterlaat. Ze ontdekken wat Wini andere volkeren heeft aangedaan en dat hij voor het tonen van het wonder vaak vorstelijk is beloond. Veel van die volkeren zien hem als een groot toverwezen en eren hem. Na een lange zwerftocht vinden ze Wini, die het kleine volk al lang vergeten is, eindelijk in open vlakte. Zonder aarzelen neemt het kleine volk terug wat hen ontstolen is. Dit ontgaat Wini echter niet en het loopt op een gevecht uit waarbij Wemol de dood vindt en Wini dodelijk gewond raakt. Maar uiteindelijk lopen Weemi, Aatam, Menat en Moran met de blanke steen triomfantelijk weg van het strijdperk, Wini stervend achterlatend. In een grot, groot genoeg voor het kleine volk van nu vier, leggen ze de steen neer en rond middernacht leggen ze een kleine steen op de grote blanke steen en wachten totdat die van kleur verandert. Maar er gebeurt niets, hoeveel voorwerpen ze er ook opleggen, wat ze ook doen, er gebeurt niets. Alleen het gevangen licht blijft in de blanke steen schitteren. Bij dageraad trekken Weemi, Aatam, Menat en Moran bedroefd zonder blanke steen weg. De tocht om de herovering heeft Velas, Wulit en Wemol het leven gekost en de nagedachtenis aan Wini bij de volkeren waar hij werd geëerd wordt door de tijd uitgewist.

Over het Nacht Wezen, één der Stil Levens, begin van magie, begin van Xtrea, de piramidesteen, Lohxin

ieflijk en zacht ruist het Oneindige Water en laat haar golven steeds weer het land ontmoeten.

Bijna geheel haar oppervlakte is rimpelloos terwijl de twee zonnen aan een vrijwel wolkeloze hemel staan en een der manen, hoewel toch nog duidelijk zichtbaar, doet verbleken. Maar zo rustig en vredig als het oppervlak van het Oneindige Water is, zo onrustig is het op een grote diepte in een grot; een bijna wit Nacht Wezen staat op uit zijn voorganger en kijkt verwilderd rond. Oranje bloemen bloeien uitbundig om hem heen en hebben zich vele malen vertakt zodat ze de hele grot bezitten, en het water knabbelt zacht aan steen. Dit Nacht Wezen raakt bijna in paniek, zoekt de kortste weg, weg van deze benauwde grot en stijgt snel naar de oppervlakte. Daar aangekomen slaat het zijn vleugels uit en met enige inspanning verheft het zich uit het water en haast zich dan met grote spoed de lucht in. De stralen van de zonnen verwelkomen hem maar daar heeft het Nacht Wezen geen belangstelling voor. Waar hij ook kijkt ziet hij boven zich lucht en onder zich water. Hij rust niet voordat hij land in zicht heeft en dat is vele alten verder. Zo snel hij kan vliegt hij erheen en landt hij aan de vloedlijn en met zijn rug naar het Oneindige Water gekeerd geniet hij van het land dat zich voor hem uitstrekt. Met zijn scherpe blik bekijkt hij alles wat zich in zijn zichtveld bevindt; slechts enkele grote Stil Levens staan op de vlakte. Taaie Stil Levens die zich stevig in de bodem geworteld hebben en daardoor de sterkste stormen kunnen weerstaan die met regelmaat over deze contreien trekken. Het Nacht Wezen staat tenslotte op en hoewel zijn vleugels hem in korte tijd verder kunnen brengen dan zijn voeten loopt het de vlakte op, kijkt niet meer om naar het water dat achter hem ruist. Zijn bijna witte vacht steekt duidelijk af tegen de beige en bruine kleuren die elkaar afwisselen en zijn vleugels rusten werkeloos op zijn rug, terwijl zijn voeten de grond duidelijk voelen. Hoewel er stenen liggen die zo scherp zijn dat ze zonder moeite diepe wonden kunnen toebrengen, beweegt het Nacht Wezen zich zonder enige problemen over de scherpste der stenen voort. Het is er erg stil, de wind is gaan liggen en er is in de wijde omtrek geen enkel wezen te bespeuren. Ook het Stil Leven staat stil onder de stralen van de zonnen en geniet van de warmte die ze mogen ontvangen. Het Nacht Wezen betreedt een gebied waarin een veelvoud aan Stil Leven te vinden is. Daar rust het uit, kijkend, bewonderend en genietend van de mooiste vormen en kleuren die het Stil Leven hem toont. Dit gebied is zeer uitgestrekt en het Nacht Wezen is erg verwonderd als hij ontdekt dat er bepaalde soorten zijn die alleen in dit gebied te vinden zijn, hoewel die tussen de soorten die algemener voorkomen staan. Na enige tijd door dit gebied gelopen te hebben komt hij plotseling op een plaats waar veel van het Stil Leven zinloos ontworteld is. Aan de achtergelaten sporen kan hij zien dat dit het werk is geweest van een grote groep wezens. Het Nacht Wezen doet wat hij kan om ze te helpen maar veel Stil Leven sterft onder zijn klauwen. Het spoor van diegenen die dit veroorzaakt hebben is gemakkelijk te volgen en met het beeld van het stervende Stil Leven scherp in het geheugen gegrift volgt het Nacht Wezen het verbeteren, zijn ogen gloeiend van kwaadheid.

Enkele tientallen wezens op drie lopers die allen dezelfde naam Oeroeg dragen zijn er verantwoordelijk voor. Ze laten een spoor van vernieling achter. Hoewel ze snel kunnen reizen duurt het niet lang voordat het Nacht Wezen ze ingehaald heeft. De Oeroeg hebben net een veld vol bloemen ontdekt en beginnen aan de slachting waardoor ze het Nacht Wezen pas laat opmerken. Het is alsof het Nacht Wezen de pijn van de bloemen voelt. Hij haalt uit naar de dichtstbijzijnde Oeroeg die een flink eind wordt weggeslagen en staart even roerloos naar de anderen die verbaasd terugkijken. Voor slechts een moment voelt het Nacht Wezen de behoefte om met ze te communiceren maar hij kan geen manier bedenken hoe hij dat zou moeten doen. Een gevoel van beperking speelt even op. De Oeroeg staren naar het grote sterke wezen met een felle gloed in zijn donkere ogen, zijn nagels schitteren in de felle stralen van de zonnen en zijn vleugels, gevouwen op zijn rug geven hem een angstaanjagende uiterlijk. Als enkele Oeroegs verder gaan met de slachting barst de woede van het Nacht Wezen als een onweersbui los; al zijn woede stroomt naar buiten en hij ziet in een flits alle verwoestingen die aan het Stil Leven zijn toegebracht en dan pas toont hij wat een Nacht Wezen kan doen. Hij wordt door zijn woede geregeerd. Ploegend door Oeroegs die zich proberen te verdedigen, of tegen hem te vechten, voelt het Nacht Wezen hoe gemakkelijk zijn klauwen, zijn nagels door hun lichamen gaan, hoe sterk hij is en her en der Oeroegs

wegslingert, daarbij geen last hebbend van hun gewicht. Hij merkt amper dat ze tegen hem vechten. Pas als hij moe wordt en de woede hem verlaten heeft ziet het Nacht Wezen de omvang van de slachting; van de Oeroegs is nauwelijks iets meer te herkennen, allen zijn dood en in stukken gescheurd. En hoewel zijn witte vacht besmeurd is, de sporen van vele Oeroegs draagt, is het hij amper gewond.

Het Nacht Wezen staart naar het slachtveld, ziet nog enkele andere wezens die hard wegvlugten en loopt verder. Maar het duurt alten voordat hij weer enigszins redelijk kan denken. Bij een meertje aangekomen, stapt hij in het water en reinigt hij zich grondig maar de herinnering aan de slachting kan hij niet wegwassen. Nog steeds voelt hij de woede die bezit van hem nam en het gemak waarmee zijn nagels diep in het vlees van die wezens verdwenen. Enerzijds gaf hem dat een machtig gevoel, aan de andere kant voelde hij ook hoe het leven weg vlood, zowel bij de Oeroeg als bij het Stil Leven dat ze nodeloos ontworteld hadden.

Het Nacht Wezen ligt lang in het meertje, komt tenslotte het water uit en knielt neer onder één der aanwezige Stil Leven. Als voor het eerst raakt hij die aan, voelt en geniet van de aanraking en een verlangen om met het Stil Leven te communiceren laat hoog in hem op maar hij kan niet communiceren, niet met Stil Leven en niet met andere wezens. Lang blijft hij bij het meertje, probeerend te begrijpen, probeerend contact te leggen maar als hij tenslotte opstaat voelt hij een grote beperking, een groot gemis want hij kan geen contact leggen. Bedroefd zoekt het zijn weg, met het gevoel dat hij iets mist. De kleuren en de vormen van Stil Leven kunnen hem niet zo goed meer bekoren. De wezens die zijn pad kruisen, mijden hem, vluchten weg en het Nacht Wezen voelt duidelijk de angst die ze voor hem hebben. Aan het eind van zijn leven, zondert hij zich meer en meer af, zoekt hij zijn laatste rustplaats op in een veld vol Stil Leven en legt zich daar te ruste. Enerzijds bedroefd omdat de wezens hem mijden, bang voor hem zijn en anderzijds vreugde door de aanwezigheid van Stil Leven wiens kleuren en geuren de lucht vullen sterft hij zo stil dat het aanwezige Stil Leven dit amper merkt.

Ik ben een der Stil Leven. Hoog op een berg breng ik mijn leven door. Niet ver hier vandaan stroomt een beekje waar vele van mijn wortels voedsel vandaan halen. Meer voedsel vind ik in de grond, in de wortels van de levensboom wier aanwezigheid duidelijk voelbaar is door Stil Leven. Seizoenen gaan voorbij, ik voel de warmte van de twee zonnen, de bronnen van ons leven, de aantrekkingskracht van de manen, vooral van degenen die dichtbij de planeet staan, en het leven in en om mij heen. In mijn leven heb ik veel wezens gezien in de meest vreemde vormen. Sommigen bleven een wijle onder mijn kroon, een indrukwekkende bloemenpracht met diverse kleuren uit het heelal, een reflectie van de sterren. Een van die wezens bewonderde mij mateloos, een groot wit wezen met vleugels die amper werden gebruikt en nagels die diepe kerven in mijn stam hadden kunnen maken maar ondanks dat had hij een tedere en zachte aanraking. Het probeerde met mij te communiceren maar het sprak mijn taal niet. Na vele pogingen gaf het op en luisterde het naar een lied van de wind in mijn kroon, zag het de ochtendstilte die duizenden dauwparels in zich droeg en ontdekte mijn wortels die woeste stormen weerstaan hebben. Dag en nacht schitter ik en menig wezen ziet het als een baken dat hun de weg wijst. Soms is het lang stil en sta ik daar, eenzaam en zie voor een lange tijd geen enkel wezen en soms is de plek waar ik mij bevind veranderd in een drukke route. En als ik luister naar hun communicatie hoor ik duidelijk de roep van verre horizonten, onbekende en exotisch Stil Leven. Maar dat is slechts voor even want dan luister ik naar de verhalen die de wind mij geeft, voel via mijn wortels de aanwezigheid van de levensboom en die vertellen mij meer dan menig reiziger mij kan tonen. Bovendien weet ieder Stil Leven dat het leven doorgaat na het niet meer zijn. Want waar we ons ook op de planeet bevinden en hoe verschillend we onderling ook mogen zijn, één ding staat vast en dat is dat we terugkeren naar de levensboom. Dat is de basis van ons bestaan. Daar waar het eens begon zal het ook eindigen.

In deze roerige tijden trekt er ook een zwerver, die bij zijn geboorte de naam Maroon meekreeg, over de planeet. Op één van zijn tochten vind het een plaats waar zich geen enkel ander wezen bevindt; het lijkt wel of deze plaats opzettelijk gemeden wordt. Maar Maroon wordt er juist door aangetrokken en hij heeft

het gevoel dat er nu een einde gekomen is aan zijn jarenlange zoektocht, hoewel hij zelf niet wist waar het naar op zoek was. Op deze plek bevindt zich een bron en de lucht wordt er gevuld met schitterende witte, groene en paarse kleuren. Van het begin af aan voelt hij dat er magie op deze plek hangt hoewel hij niet weet wat dat nou precies inhoudt. Maroon voelt zich opgenomen door de kleuren en door de bron die hem onweerstaanbaar aantrekt. Verzet bieden kan het niet, wil het ook niet. De kleuren omarmen Maroon, vervullen hem met ongekende gevoelens, ongekende mogelijkheden, met wensen en verlangens die hij niet begrijpt, niet weet te plaatsen. Hij voelt zich groter dan de wereld maar tevens zo klein als de kleinste zandkorrel. En meteen weet hij dat hij deze gevoelens tot aan zijn einde toe zal blijven voelen. Maar die plek was toch niet de plaats die hij zocht en daarom verlaat hij spoedig de bron weer. Rusteloos als de wind zoekt hij door gebieden vol Stil Leven, verlaten vlaktes, watergebieden en gebieden waar volkeren wonen die verschrikt, door de aanwezigheid van Maroon op de vlucht slaan, bang voor het onbekende dat hij met zich meedraagt. De zwerver Maroon gunt zich weinig rust uit angst dat hij te laat op zijn uiteindelijke plaats van bestemming zal komen en voor datgene wat er dan verloren zal zijn gegaan. Hoewel hij weet dat wat daar ook moge zijn, het er al heel lang is en het er ook nog zal zijn als er een einde aan zijn leven is gekomen. Tijd is zijn bondgenoot maar ook zijn vijand want ondanks dat zwervers een lang leven hebben gaat er ieder moment een stukje van de tijd af die Maroon heeft. Tenslotte komt hij bij Suyios, een gebied vol Stil Leven, zo groot dat Maroon er veel tijd in doorbrengt om via een omweg op de plek te komen waar hij zijn wil. Hoewel hij door een onbekende kracht naar deze plek wordt toegetrokken, heeft het toch lang geduurd voordat hij een gigantisch groot gebouw, zo mooi maar tevens zo vreemd ontdekt. Stil Leven tiert er welig. Het is er stil en een bundel zonnenstralen verlicht de plek en zelfs in de stralen lijkt er magie te zijn, of is het de uitstraling van Maroon die hij van de Bron heeft meegekregen? Hij bekijkt het bouwwerk dat in al zijn pracht onder de heldere kleurrijke hemel op hem wacht. Wie dit gebouw ook gemaakt heeft moet zeker geweten hebben wat schoonheid is en gezien de omvang van het gebouw is het ook heel goed mogelijk dat er meerdere wezens bij de bouw ervan hebben meegeholpen. Maroon gaat tenslotte naar binnen en loopt diverse vertrekken door. Meestal treft hij daar Stil Leven aan, dood of levend en in de meeste vertrekken ziet hij schitterende voorwerpen waar de tijd weinig tot geen vat op heeft gehad. Sommige daarvan voelen al meteen vertrouwd aan, alsof er een verbinding diep in hemzelf tot stand wordt gebracht. Magie. Nu weet Maroon het zeker; dit is zijn einddoel. Hij ziet zichzelf niet meer als zwerver maar voortaan als een blijver. Gedurende de rest van zijn leven probeert, studeert, leert en observeert Maroon. Zo ontdekt hij de kunst om voorwerpen te laten zweven door gedeeltelijk de zwaartekracht op te heffen en de lucht onder het voorwerp zwaarder te maken die dan de drager van een voorwerp wordt. Het kost veel tijd om iets tastbaars te maken. Veel dingen daarvan worden bij toeval ontdekt of de magie in hemzelf leidt de blijver naar een goed eindresultaat. Het samenvoegen van vele elementen die er zijn leidt tot wonderbaarlijke resultaten ook al zit er veel bij waarmee Maroon niets kan aanvangen. Eén van zijn belangrijkste ontdekkingen is dat Stil Leven soms op magie reageert. Enkelen laat hij van kleur veranderen. Anderen weer groeien harder of trager of veranderen hun gehele groeiwijze. Vooral een speciale blauwe bloem voelt zich betrokken bij de handelingen van Maroon en hoewel ze niet met elkaar kunnen communiceren voelen ze aan wat de ander wil. Het is vooral aan de bloem te danken dat Maroon ontdekt dat magie sterker is als een der hemellichamen, maan of planeet, dicht bij het bouwwerk staat en zeker als het gehele hemellichaam compleet in alle volheid te zien is. Elke handeling met een goede eindresultaat wordt in een apart vertrek bijgehouden en ook de standen der planeten en manen die er eventueel mee te maken hebben. De tijd die in dit wonderlijke bouwwerk wordt doorgebracht is lang maar toch onverwachts als Maroon rust, zijn lichaam oud en moe is, komt de dood hem halen. De blauwe bloem wacht geduldig op het ontwaken van de blijver om meer te ontdekken, groeit en neemt bezit van het gehele bouwwerk. Het ziet dat het lichaam tot stof uiteenvalt en tenslotte neemt de wind het mee en blaast het restant uiteen, verspreidend over Suyios. Een nevel waarin paars, groen en wit verwerkt zit, blijft in het wonderschone bouwwerk achter.

Een zwervende volk met een voorliefde voor grote vlaktes trekt de planeet rond. Het zijn grote logge wezens die zich ondanks hun enorme lichamen toch snel kunnen voortbewegen mocht dat nodig zijn. Elk van die wezens, Tarfs geheten hebben een aparte tekening op hun lichaam; de een is gevlekt, een ander is gestreept en weer een ander heeft een combinatie van vlekken en strepen en ieder heeft een eigen kleur. Maar allen hebben één sterke eigenschap in zich en dat is nieuwsgierigheid en zo snel hun twee poten ze kunnen dragen stuiven ze op alle nieuwe dingen die ze op hun weg tegenkomen af. Hun staart, zeker zo lang als het lichaam waarin ze wonen, lijkt vaak nutteloos achter ze aan te slingeren maar wie beter kijkt ziet dat ze bij hun enigszins slingerende loop wordt ingezet, een eigen taal heeft en doordat de staart zeer krachtig is, ook vaak gebruikt wordt bij het bereiken van hoogtes, op zoek naar voedsel of bij het bekijken en onderzoeken om hun nieuwsgierigheid te bevredigen. Twee van die Tarfs zijn zelfs

voor de begrippen van hun volk zo nieuwsgierig dat ze daarbij zichzelf en soms ook anderen regelmatig in gevaar brengen. Maar ooit hebben ze door hun buitensporige nieuwsgierigheid iets heel belangrijks ontdekt. Een van die twee, die door zijn volk Eluwi wordt genoemd, loopt ver voor zijn volk uit, alle nieuwe dingen onderzoekend. Gretig snuift hij de nieuwe geuren op, ziet steeds nieuwe dingen en let daarbij niet meer op waar zijn volk heen trekt. De andere, Makol genoemd doordat haar vacht veel paars in zich draagt, beweegt zich een eind verderop op gelijke hoogte van Eluwi voort, tussen rotsen en het aanwezige Stil Leven dat daar een plekje gevonden heeft, waarbij haar logge lichaam menig Stil Leven vertrapt. Met haar snoet drukt ze rotsen opzij waarbij er onverwachts een vrij groot gat tevoorschijn komt. Meteen steekt Makol bijna haar hele kop erin en ziet, ondanks dat het vrij donker is, genoeg om te weten dat dit slechts het begin is van een gang. Hoewel Eluwi ver van Makol verwijderd is, vangt hij meteen op dat ze iets interessants heeft gevonden en zo snel hij kan rent hij naar haar toe. Zij is al in het donkere gat verdwenen als hij daar aankomt en hij duikt direct achter haar aan de donkere gang in. Voordat hij helemaal verdwijnt ziet hij net zijn volk aan de horizon verdwijnen. De gang is nauw voor een Tarf. Met het gevaar dat ze vast komen te zitten, een echte Tarf taalt daar niet naar, rennen ze voor zover ze kunnen, naar iets groots en geweldigs dat ze daar verwachten. Hun verwarring is dan ook groot als ze merken dat ze uitkomen in een kleine lichte grot gevuld met de wonderlijkste patronen, de meest bizarre kleuren die zich met elkaar mengen of zich juist van elkaar losmaken. De muren van de grot zitten vol vloeistof, die traag en bijna ritmisch beweegt, zonder dat het er door de zwaartekracht af valt. Zelfs een Tarf zou bij het aanzien stil worden, zo ook Eluwi en Makol. Voorzichtig, voor hun doen bijna omzichtig verkennen ze het grot, zich afvragend waar dit vandaan komt, hoe het ontstaan is en beiden merken de mysterieuze sfeer die hier hangt vrijwel meteen op. Het is alsof ze met hun gedachten kunnen communiceren, alsof ze zonder enige moeite dingen voor elkaar kunnen krijgen die anders niet mogelijk zouden zijn. Eluwi en Makol kijken lang rond, ontdekken steeds weer wat nieuws en hun nieuwsgierigheid wordt volop bevredigd, iets dat hoogst ongebruikelijk is voor een Tarf. Tenslotte drijft hun verlangen en de behoefte om te eten, hun door de gang terug maar dat gebeurt niet voordat ze geprobeerd hebben iets van deze wonderlijke vloeistofkleurenmassa mee te nemen. Behoedzaam smeren ze wat van de kleuren op hun lichaam en gaan dan achter elkaar terug door de gang. Buitengekomen treffen ze enkele alten verderop hun volk weer aan. Opgewonden vertellen ze over de grot en de uitwerking van al die kleuren, tonen hun lichaam die er echter normaal uit ziet. De andere Tarfs onderzoeken hun lichamen minutieus maar halen er niet de wonderbaarlijke kleuren uit waar de verhalen van Eluwi en Makol zo vol van zijn. Met zijn allen stormen ze terug, ijverig zoekend naar de ingang van

de grot die echter niet meer gevonden wordt hoewel alle Tarfs het hele gebied omploegen. Toch geloven ze Eluwi en Makol, die hele verhalen ophangen en pogingen doen de grot met de vloeistofkleuren in elk detail te beschrijven, onvoorwaardelijk. Het volk der Tarfs gaat zelfs zover dat ze andere wezens over de wonderbaarlijke grot vertellen en hoewel verschillende wezens een zoektocht naar de grot ondernemen zal geen van hen deze vinden. Dan laat de tijd de verhalen over de grot bijna vergeten.

Het moet ook in deze tijd geweest zijn dat er door een meteorietinslag in een behoorlijk brede rivier een diep dal ontstaan is. Door de inslag verandert de loop van de rivier en het water loopt langs de steile wanden van de krater naar beneden. De meteoriet, eens enorm groot, maar op zijn weg door de dampkring rond de planeet behoorlijk geslonken, ligt in het centrum van de krater en wordt afgekoeld door al dat water dat al sissend tot ver over het kookpunt komt waardoor sommige wanden scheuren en zelfs ineenstorten. Door de tijd heen valt de meteoriet uiteen in vele kleine en grote stenen. Doch de stenen zijn in vergelijking met de meeste stenen die zich op de planeet bevinden ietwat anders en één van de meest in het oog springende verschillen zijn de strepen die over de stenen lopen. Hoewel er wezens zijn die zich soms in de buurt begeven van dit gebied dat later de naam Xtrea zal krijgen, keert geen van hen naar deze plek terug omdat die voor hun niet interessant is. Al het water en veel tijd laten het ontstane gat nog dieper worden.

In een wereld vol water, bij het gebied van Xion leeft een wolkwezen wiens naam Yuchaan luidt. Yuchaan vertoont zich slechts als een zilverblauwe wolk waarin hij woont en is vaak te vinden boven het rozerode water. Door de jaren heen is Yuchaan de waterbewoners gaan beschermen. De kleine watervlugge druppelvormige wezens hebben zelf geen kleuren maar weerkaatsen de kleuren die ze ontvangen. Precies middenin deze waterwereld ligt een piramidevormige steen die vaak een vurige straal uitzendt die altiever de hoogte ingaat en tenslotte weer neerdaalt. Op het moment dat de straal het water aanraakt valt ze uiteen in verschillende stukjes en wordt voedsel voor de kleine watervlugge druppelvormige wezens; het volk van Eken. Hoewel vele wezens de piramidesteen begeren en willen bezitten, kunnen ze niet tegen de bescherming van Yuchaan op.

De tijd is vredig, een tijd waarin alle ruimte is voor het dagelijkse ritme, waar rust en harmonie is. Slechts het weer kan het water opzweepen tot ongekennde hoogte. Hieraan ondervindt het volk van Eken flink wat last en wel zodanig dat ze uit de veilige diepten omhoog gesleurd worden en altiever weggegooid kunnen worden. Maar als dat gebeurt dan breidt Yuchaan zich uit en gaat als een beschermde wolk boven het water hangen.

Op een goede komt er van ver een machtig wezen dat over de piramidesteen gehoord heeft. Hij is in heel zijn wezen zo duister en zo op eigen belang uit dat hij direct koers zet naar de wereld van water.

Waar hij gaat sluit Stil Leven hun bladeren en bloemen, zoeken wezens naarstig naar schuilplaatsen en komen pas weer tevoorschijn als dit wezen achter de einder verdwenen is. Als een donkere duistere wolk zoekt dit wezen de kortste weg naar de waterwereld.

Yuchaan voelt de negatieve slechte vibraties van dit duistere wezen al van ver aankomen en maakt zich klaar voor een eventuele strijd. Het volk van Eken voelt aan het wolkwezen dat er onraad op komst is. Ze staken hun dagelijkse werkzaamheden, groeperen zich angstig samen en wachten gespannen af. Ze voelen duidelijk hoe krachtig dit wezen is. Bij de waterwereld aangekomen waadt het hebbelijke wezen direct het water in om de piramidesteen te bemachtigen maar Yuchaan slaat meteen toe. Flitsende bliksemstralen stuurt het naar het wezen dat zich hier echter niet door laat weerhouden de piramidesteen te stelen. Yuchaan vormt een dicht regengordijn, zo dicht dat het duistere wezen niets meer kan zien. Toch waadt het door, wetend waar hij de piramidesteen kan vinden. Dan barst Yuchaan los in een verschrikkelijke donderbui waarbij het water bijna altemoedig wordt opgezweept. Temidden van al dit geweld opent het duistere wezen zich en Yuchaan voelt vele scherpe pijnen door zich heen gaan en merkt dat hij los begint te komen van de wolk waarin hij woont. En als hij eenmaal los is van zijn woonwolk zal dat zijn einde betekenen want een wolkwezen kan niet zonder de wolk van zijn keuze waarin het heel zijn leven door zal brengen. Yuchaan raakt in paniek, vecht hiertegen maar voelt hoe zijn houvast beetje bij beetje los worden gemaakt. Het voelt aan alsof hij beroofd wordt van al zijn zekerheden, zijn basis en zichzelf. En hoewel de donderbui het wezen beneden hem in moeilijkheden brengt gaat de ontbinding van Yuchaan en zijn wolk onverminderd door. De piramidesteen wordt door dit geweld van zijn plaats gerukt, door hoge golven meegenomen en verzwolgen. Niemand, zelfs niet het volk van Eken dat zijn best doet de steen in de gaten te houden, kan zien wat er met de steen gebeurt. Yuchaan is de steen vergeten. Hij barst los, uiteen in een laatste gigantische onweersbui. Al het water, en ook het volk van Eken, wordt zo hoog opgeworpen dat het uit het zicht verdwijnt om even later met een donderend geraas weer naar beneden te komen. Het wezen dat niet had verwacht dat Yuchaan zo veel woede in zich had, verdwijnt in een draaikolk. De waterwezens schuilen zo goed en kwaad ze kunnen, diep in het water terwijl boven de wateroppervlakte de hel losbreekt. Tenslotte na een lange tijd komen ze naar boven toe, aarzelend en onzeker als het water gekalmeerd is. Daarboven is alles rustig. Te rustig. Het wezen vol kwaad drijft levenloos aan de oppervlakte. De piramidesteen is weg en de wolk waarin Yuchaan heeft gewoond drijft langzaam uiteen. Zeer bedroefd en met een groot gevoel van verlies blijft het volk van Eken achter.

Een vrij en onafhankelijk levend wezen, klein van gestalte maar groot van geest, die de naam Lohxin draagt, geeft leiding en richting aan eenvoudige wezens met een fluweelzachte huid in pastelkleuren. Hoewel ze schoon van uiterlijk zijn leiden ze een vrij eenvoudig bestaan waarin het luiere een belangrijke hoofdmoot vormt. Lohxin, die wit ter wereld kwam, blinkt uit in vindingrijkheid en het zoeken naar bestanddelen van Stil Leven die hun maaltijden opfleuren. Menigmaal moet Lohxin haar volk uit de handen van andere wezens redden die het willen bezitten om hun kleurenpracht en een bijgeloof dat ze geluk brengen omdat hun simpele levenswijze hun vaak voordelen brengt. Zonder al te veel moeite vinden ze de dingen die voor hun de moeite waard zijn. Lohxin gaat hen daarin voor. Onder de vaak uitbundige stralen van de twee zonnen die hun fluweelzachte huid nog mooier doen lijken, en ook die van Lohxin, leeft dit volk harmonieus ondanks de aanwezigheid van andere wezens die soms jacht op hun maken. Maar eens, door stom toeval, wanneer Lohxin met achter haar haar volk een dal inloopt, waarin Stil Leven uitbundig groeit en bloeit, en de omgeving aldaar verkent, worden ze door vreemde wezens, groot en in simpele aardse kleuren, ingesloten en een chaos ontstaat als een ieder probeert te vluchten. Door een slimme list slaagt Lohxin erin haar volk te laten ontsnappen maar zijzelf wordt ruw beetgepakt en gevangen genomen. Ze wordt in een primitief maar sterk hok gegooid en brengt daar een lange reis van dagen in door. Eten krijgt ze tijdens die reis maar weinig. Ze probeert herhaaldelijk te ontsnappen maar al haar pogingen zijn tevergeefs daar het hok te sterk voor haar is. Eindelijk komt er een eind aan deze voor haar uitputtende reis. De eindbestemming is een plaats waarin vele van deze

grote wezens hun woonplaats hebben en Lohxin wordt ruw in een ander hok, mooier maar zeker net zo sterk, gestopt waarin water en voedsel op haar staan te wachten. Verzwakt als ze is, eet ze en slaapt ze, proberend de nieuwsgierige blikken die haar niet met rust laten te negeren.

Dagen rijgen zich achtereen tot een lange, lange tijd waar geen eind aan lijkt te komen. Lohxin probeert zo goed en zo kwaad als ze kan een eigen leven in haar gevangenis te leiden, hoewel ze vaak gestoord worden door de aandacht van de wezens die haar niet met rust lijken te laten. Ze vindt het hoogst vervelend als ze haar met stokken porren. Pas als deze wezens rusten kan ze toegeven aan haar verlangen vrij te zijn en maakt ze zich zorgen over haar volk. Lohxin voelt de vitaliteit van haar lichaam en geest afnemen totdat ze tenslotte apathisch wacht, afwacht. Waarop, dat weet ze niet meer. Eerst probeert ze nog wanhopig te onthouden hoe het was om de stralen van de zonnen op zich te voelen, de wind om haar heen, de stralende kleuren van Stil Leven te zien, en haar volk wier toekomst een groot vraagteken voor haar is. Maar na verloop van tijd lukt haar dat ook niet meer. Op een dag laat echter een der wezens haar hok na het reinigen openstaan en gebiologeerd staart Lohxin naar de ontstane opening. Zal ze? Haar aarzeling is lang maar tenslotte komt er uit een vergeten hoekje de durf om te ontsnappen. Deze durf dwingt haar lichaam een grote sprong naar de vrijheid te maken, door de woonplaats van deze vreemde wezens te hollen en de vrijheid, haar vrijheid op te zoeken. Ze hoort de wezens achter haar schreeuwen, sommigen proberen haar nog te pakken te krijgen maar door haar kleine gestalte lukt dat niet en al snel laat ze hun woonplaats ver achter zich. Lohxin rent totdat ze tenslotte altenerweg is en haar lichaam haar dwingt rust te nemen. Bijna bewusteloos schuilt ze in een gat in de grond en ze voelt hoe oud haar lichaam en geest geworden zijn. Ja, ze is vrij maar oud en zeker niet veilig. Na een lange, gedwongen rust trekt ze verder met in haar hart een stil verlangen om haar volk op te zoeken maar ze heeft de wetenschap dat ze daarin niet zal slagen. Ze weet niet waar ze is en wat er van haar volk, waar ze zo van hield, geworden is. Moe, hongerig en verstijfd, haar witte huid lelijk en vervallen, reist Lohxin ver. De wezens die haar lange tijd gevangen hielden ziet ze niet meer maar ze wenst ze aan de ene kant wel weer te ontmoeten omdat ze daar tenminste veilig was. Nu is ze vrij maar ze heeft geen (eind)bestemming. Bij een gebied waar water overheerst blijft ze staan en kijkt om zich heen. Alles is verlaten. Ze voelt zich verlaten. Moe rust ze uit, wast zich moeizaam in het water en bekijkt haar huid er die vaal en versleten eruit ziet. Ze vraagt zich af wat ze nu moet. Wat heeft ze aan vrijheid als ze geen thuis of geen volk meer heeft. Alles wat ze had, heeft ze verloren, ja ook zichzelf. Lohxin staart over het water en het duurt even voordat ze het hoort. Aandachtig luistert ze beter en springt dan op, om zich heen kijkend. Alles ligt er verlaten bij. Dan merkt ze dat het geluid van boven komt. Ze kijkt omhoog en ziet een vreemd, amper zichtbaar wezen dat veel van een wolk weg heeft, boven haar zweven. Ze verstijft en rilt van angst hoewel dit wezen eerder zwak is dan sterk en er niet op uit lijkt te zijn om haar kwaad te doen.

Het wezen, Yuchaan, daalt bij haar neer en laat iets vallen. Hij kijkt smekend naar haar en voor de ogen van Lohxin drijft hij langzaam uiteen, lost op totdat er niets meer van hem te zien is. Lohxin ziet zijn heengaan en lange tijd blijft zij roerloos zitten om dan tenslotte voorzichtig te kijken wat dit vreemde wezen heeft laten vallen. Het is een kleine piramidesteen, mooi van vorm en kleur en het ziet er volstrekt ongevaarlijk uit. Lohxin kijkt ernaar, verwachtend dat er iets gaat gebeuren maar de steen doet niets. Voorzichtig pakt ze het op, bekijkt het van alle kanten en dan kijkt ze weer om zich heen. Vragen spoken door haar heen. Waarom gaf dit wezen de steen aan haar? Wat doet deze steen? Het zijn allemaal raadsels waar ze geen antwoord op heeft. Ze staat tenslotte op omdat hier blijven geen zin heeft en ze reist verder de andere kant op, weg van het volk van Eken. Steeds weer bekijkt ze de steen die echter zijn geheimen mocht het die hebben, niet aan haar onthult. Hoe ver ze ook kijkt en waar ze ook kijkt, alles ligt er verlaten bij onder de twee zonnen. In het gebied waar ze zich nu bevindt komt meer en meer begroeiing voor en tenslotte komt Lohxin bij Suyois uit. Ze zoekt zorgvuldig een mooi, beschut plekje uit waar ze de rest van haar nu nog korte leven wil doorbrengen. Ze rust uit, zoekt voedsel en observeert zo nu en dan de piramidesteen die ze op een goed zichtbare plek heeft neergelegd. Waarom het stervende wezen de piramidesteen aan haar heeft gegeven, de steen die zo belangrijk voor hem geweest moet zijn,

dat zal ze nooit weten, want de steen bewaart zijn geheim en reageert niet op de pogingen die Lohxin doet om achter zijn werking te komen. Tenslotte verzinkt ze in een diepe rust waaruit ze niet meer ontwaakt.

De piramidesteen blijft onaangeroerd op een vlakke steen in een beschut plekje staan, terwijl het oude, versleten lichaam waar Lohxin in gewoond heeft door de tijd wordt uitgewist.

Uit het oude Nacht Wezen ontwaakt een nieuwe. Liggend in een veld vol Stil Leven ontmoet het het leven. Dit Nacht Wezen richt zich op en verheft zich in de lucht en de wereld onder hem wordt al snel kleiner.

In de eerste periode van zijn leven zoekt hij, meestal in de lucht cirkelend, de plek waar hij zijn leven grotendeels zal doorbrengen en kiest tenslotte de bergen die het Oneindige Water omringen uit, houdend van de volle, mooie eenzaamheid die rond dit gebergte heerst. Daar, waar weinig Stil Leven aanwezig is en voedsel schaars is leeft dit Nacht Wezen van karige maaltijden, vaak zelfs van niets. Het Nacht Wezen is bijzonder geïnteresseerd in stenen en rotsen en bestudeert deze lange tijd. Dan, als hij dit hele gebied doorkruist heeft, voelt het dat er meer stenen zijn en zoekt het verder. Hoog boven gebieden vol Stil Leven, watergebieden en glooiende vlaktes vliegend komt het tenslotte dichtbij de levensboom uit. Al van grote hoogte ziet hij het stenenveld dat zich daar bevindt. Nieuwsgierig als hij is duikt hij hierop af en landt midden in dit veld waar de intens gekleurde stenen zich niet laten storen door dit gigantische wezen die hun diep fonkelende schoonheid bewondert. Hoewel dit Nacht Wezen zich sterk aangetrokken voelt door het stenenveld trekken de eenvoudige maar voor hem juist zo boeiende opvallende kleuren die hij in de bergen gezien heeft hem meer. Het Nacht Wezen trekt na een poos weer naar een andere streek verder terwijl het leven van het stenenveld gewoon verder gaat. De levensboom ziet hem gaan, hoog in de lucht, amper meer dan een stipje. Niet lang daarna ziet het Nacht Wezen Xtrea dat een onweerstaanbare aantrekkingskracht op hem uitoefent. De afdaling naar Xtrea, dat grotendeels gehuld is in nevelen en inmiddels ver de planeet is ingezakt, bezorgt het Nacht Wezen soms benauwde momenten maar tenslotte landt het op een enorm stuk gesteente waar vele kleine en grotere rotsen roerloos te midden van al het watergeweld staan. Het Nacht Wezen mist hier de stralen van de zonnen maar hij krijgt meteen het gevoel dat hij hier thuis hoort. De stenen beijkend en bevoelend gaat hij ze tenslotte begrijpen.

De tijd die dit Nacht Wezen nog over heeft gebruikt het om te leren van deze stenen. Het is juist dit Nacht Wezen die de geboorte van de stilzwijgende Reuzen meemaakt. Dit gebeurt zo langzaam dat het Nacht Wezen dit pas na jaren opmerkt. Veel heeft hij er echter niet aan want als een Reus zich maar even verplaatst is dat al erg veel voor zijn doen. Door de Reuzen, de grootste steenblokken van Xtrea, goed te observeren leert het Nacht Wezen hun geheim van het verstenen. Lange tijd probeert het dit ook en tenslotte lukt het hem en een weldadige rust komt over geheel zijn lichaam, terwijl hij zijn zintuigen kan blijven gebruiken. En sindsdien gebruikt hij zijn eigenschap om te verstenen regelmatig.

Tenslotte is het tijd voor hem zijn leven in te wisselen voor de dood en versteend sterft het temidden van de Reuzen.

hoe één Nacht Wezen de dood brengt en een ander leven, over Hameet, redding van Elusiterixa, over Egin, en hoe magie de weg vindt over de planeet.

Uit een wereld vol stenen staat een nieuw Nacht Wezen op. Zijn uiterlijk is nog grimmiger dan van zijn voorgangers en een fel licht straalt uit zijn ogen als hij Xtrea verlaat en zijn weg door de wereld zoekt. Dit Nacht Wezen voelt de wereld als zijn wereld en handelt er ook zonder pardon naar. Obstakels, of het nu wezens zijn of Stil Leven is, worden door hem gewoonweg uit de weg geruimd; voor

hem geldt alleen het recht van het sterkste. En sterk is hij, scherpe nagels die vrijwel door alles heendringen, vleugels waar de oerkracht in zit, zijn tanden die verscheuren en elk wezen kunnen breken. In een korte tijd heeft hij zo'n sterke reputatie opgebouwd dat vele wezens en volkeren bang voor hem zijn, hem vrezen en voor hem uit de weg gaan. Een golf van angst gaat door deze schepselen alleen al bij het horen van zijn naam. Sommigen proberen hem wel te doden maar hoewel ze sterk van zichzelf zijn kunnen ze toch niet tegen dit Nacht Wezen op. Het is vooral in deze tijd dat de legende rond het Nacht Wezen wordt gevormd, een legende die door de tijd heen amper geschonden wordt. De geweldigste verhalen doen de ronde, gevoed door het Nacht Wezen zelf, zijn kracht, zijn vermogen om zichzelf te verstenen, stormen en orkanen te creëren en leven te nemen als hij dat wil. Verhalen, veranderd, aangevuld met pittige details, gaan van oude wezens over op de jongere generaties. Velen zien het Nacht Wezen als het oudste der oudste wezens van de planeet en plaatsen hem vaak boven zichzelf. Zelfs Stil Leven heeft de neiging dit te doen. Ze zien in hem de verschrikking voortgebracht uit de maagdelijk bron. En heersen zal het Nacht Wezen want waarom herrijst dit schepsel steeds opnieuw uit de beenderen van zijn voorganger? Dit Nacht Wezen leeft gewelddadig en heeft geen respect voor leven. Zijn leven is zeker niet langer dan de Nacht Wezens die hem voor zijn gegaan en uiteindelijk sterft het in een klein dal en laat angst, en een groot spoor van vernietiging en dood achter.

In deze woelige tijden staat er een wezen op dat zeer krachtig is en veel macht heeft, een wezen waar er maar één van is en er ook maar één van zal zijn. Hameet is haar naam, een liefhebbend wezen. Een vaste vorm heeft ze niet. Ze is als een vloeibaar en stralend wezen die de tijd aan haar kant heeft. Ze is één van de eersten op de planeet die de gave bezit om contact te leggen omdat ze de kracht en de warmte kent van vriendschap en daar ook naar zoekt. Haar eerste levensjaren brengt ze in het dal door waar het oude Nacht Wezen zich te ruste heeft gelegd. Daarom maakt ze ook de geboorte van het nieuwe Nacht Wezen mee, de kwetsbaarheid van zijn geboorte en zijn verwondering als hij Hameet bij zich ziet. Ze ziet tevens de kracht van zijn lichaam waarmee hij haar zo kan doden mocht hij dat willen, maar ze ziet ook de beperktheid van het wezen wiens gruwelverhalen ook haar niet ontgaan zijn. Als blijk van vriendschap biedt ze hem water aan in een komvormige steen die het wezen verbaasd aanpakt en leeg drinkt, zonder zijn ogen maar een moment van haar af te wenden. Hameet mist de kracht van de taal. De communicatie is beperkt door enkele handelingen voor diegene die de beeldtaal niet beheersen simpelweg omdat ze het vermogen hiertoe missen. Hameet beheerst het en laat het ook zien aan het Nacht Wezen wie ze is, maar ze merkt dat hij haar niets terug kan geven. Hij is beperkt in zijn communicatievaardigheden. Ze wenkt hem en hij volgt haar. Zwevend neemt ze de leiding en brengt hem naar een gebied vol Stil Leven waar nog meer schepsels leven die enige afstand houden van het Nacht Wezen en Hameet. Daar in dat gebied waar de schoonheid van het Stil Leven overdadig is, bedenkt Hameet een schrijftaal die ze verbindt aan de spreektaal. Ze leert het aan het Nacht Wezen die een snelle leerling blijkt te zijn. Ook besluit ze hem een naam te geven, bestaande uit twee woorden; Yager Shawani. Het eerste woord Yager slaat op zijn Nacht Wezen-zijn en het tweede woord is de naam van een der Stil Leven, een bloem in simpel groen die is zoals het Nacht Wezen is en waar hij van houdt. Dit Nacht Wezen, het zesde, leert de waarde van vriendschap kennen en samen praten ze over vele onderwerpen, algemene maar ook over hun gevoelens en gedachten. Na een jaar laat Hameet Yager Shawani weten dat ze het dal gaat verlaten om haar taal te over de planeet te verspreiden. Graag was hij met haar meegegaan maar zijn aanwezigheid zal de wezens afschrikken. Yager Shawani ziet haar gaan, bedroefd, hoewel hij sterk gelooft in de kracht van hun vriendschap.

Hameet bezoekt een lange tijd veel volkeren en leert hun de spreek en schrijftaal. Ze heeft in korte tijd de taal ontwikkeld maar het kost haar veel tijd en geduld voordat de andere wezens het geleerd en begrepen hebben. Een groot gedeelte van de planeet bezoekt ze, ziet de mooiste plekken, de meest onherbergzame gebieden, de wonderlijkste wezens en hoewel het haar zeker niet altijd even gemakkelijk wordt gemaakt, slaagt ze er door haar liefde en haar vriendschap in de taal over te brengen. Ze maakt

tijdens haar reis veel vrienden die ze als ze afscheid neemt, nooit zal wederzien. Ze maakt kennis met veel wezens die een simpel leven leiden of die dankzij haar komst, de waarde van vriendschap leren kennen en leren over te brengen. Hameet brengt meer eenheid in een wereld die tot kort voor haar komst verdeeld en als los zand was. Wezens leren elkaar kennen en accepteren. Maar hoeveel Hameet ook reist, hoeveel tijd ze ook heeft en neemt, en waar ze ook komt, de wereld is te groot voor haar en ze bereikt lang niet alle wezens.

Eeuwenlang heeft haar reis geduurd en ze voelt de jaren tellen. Steeds meer trekt het dal waar haar leven is begonnen. Ze mist Yager Shawani en begint aan haar terugreis hopen dat hij nog leeft. Met haar hele wezen gevuld vol herinneringen, gevoelens en gedachten die ze tijdens haar reis heeft opgedaan keert ze terug, wetend dat het einde van haar leven in zicht komt. Eeuwenlang heeft haar reis geduurd. En hoewel ze verlangt naar het dal, kan ze het niet nalaten om tijdens haar terugreis toch nog enkele volkeren te bezoeken om hun de spreek en schrijftaal te leren. Maar tenslotte keert ze toch terug en hoewel er veel veranderd is, veel van het Stil Leven van toen er nu niet meer is, herkent ze toch genoeg plaatsen in het landschap die haar verlangen naar het dal doen aanwakkeren.

Net voordat ze daar is ontmoet ze door stom toeval twee wezens die overduidelijk ook op reis zijn met een geheimzinnig aandoende, van binnen uitgeholde steen die ze echter geen moment uit het oog verliezen. Hameet voelt de slechte vibraties van de twee wezens en ze zorgt ervoor dat ze niet al te lang in hun buurt blijft.

Dit voorval is ze echter snel vergeten als haar dal in zicht komt. Daar is alles hetzelfde gebeven. De tijd is mild geweest. Hameet staart lang naar het dal, het is precies zoals het in haar herinneringen staat gegrift. Yager Shawani, voelt haar aanwezigheid al van ver en overbrugt zo snel hij kan de afstand tussen hun. De ontmoeting is hartverwarmend om te zien. Gezeten in het hart van het dal vertellen ze elkaar urenlang verhalen over hun tijd dat ze van elkaar gescheiden waren. Tenslotte valt er een stilte als de nacht neerdaalt. Hameet geniet van de sfeer en de intimiteit van het dal. Ze kijkt naar het Nacht Wezen en ziet dat die nog in de bloei van zijn leven is terwijl haar eeuwenlange reis haar oud heeft gemaakt. Toch is ze niet rouwig om de weinige tijd die haar nog rest. Ze heeft haar steentje bijgedragen aan de communicatie tussen de bewoners van de planeet. Graag had ze het Stil Leven hierbij willen betrekken maar daarvoor kwam ze tijd en vermogen te kort.

Dan valt het haar op hoe zorgelijk Yager Shawani voor zich uit staart en ze vraagt "wat is er?" Het duurt lang eer het Nacht Wezen haar antwoord geeft. "Er is iets, een dreiging van de grootst levende kracht. Yager Shawani kan niet zeggen waar het vandaan komt en waar het naar toe gaat. Wel voelt Yager Shawani dat die dreiging veel leed brengt en misschien de kern van alles zal gaan vernietigen." "Hoe lang weet Yager Shawani dit al?" vraagt Hameet. Ze denkt opeens aan die twee wezens van wie ze de slechte vibraties opving. "Pas sinds kort. Het is alsof Elusiterixa, boom des levens dit aan Yager Shawani doorgeeft." Hameet denkt na en hoe meer ze nadenkt des te overtuigender de dreiging voor haar wordt. Ze vertelt over de twee wezens die ze op haar weg naar het dal toe trof en beiden raken ervan overtuigd dat die twee het op de levensboom gemunt moeten hebben. Zonder iets te zeggen gaan ze op pad. Bij het verlaten van het dal kijkt Hameet nog even stilzwijgend terug. De manen zijn zo helder dat ze ieder detail ervan kan zien. Ze neemt er afscheid van want ze heeft het gevoel dat ze hier niet meer terug zal keren. Yager Shawani merkt van dit alles niets. Hij voelt de wortels van de levensboom onder zich gloeien is verbaasd over de energie die hij daarvan voelt. Verlicht door de manen leggen twee heel verschillende wezens die nacht vele alten af, zien de zonnen die de meeste manen doen verbleken opgaan en even nemen ze rust waarbij Yager Shawani versteent en Hameet zich volledig ontspant. Hun rust duurt niet lang want voordat de beiden zonnen hun hoogste stand hebben bereikt zijn ze alweer op pad. Ze zien geen spoor van de beide wezens hoewel die niet veraf moeten zijn. De twee vrienden reizen door velden vol Stil Leven, over kale vlaktes en over bergen die in bezig genomen zijn door de kou. Hoe

dichter Yager Shawani bij de levensboom komt des te sterker hij de dreiging voelt. Ook Hameet voelt de dreiging en de angst, haar angst, om haar heen hangen. Maar de twee wezens zien of horen ze niet, hoewel ze de vibraties van de twee overal om zich heen gewaarworden.

Reeds van ver zien ze de levensboom die trots, met een groot bladerdek, getooid met fleurige en geurige bloemen, aan de horizon staat. Een maan staat er net boven. Zonnenstralen schijnen door de bloesems heen waardoor er een zacht goudgeelroze waas ontstaat die de boom omringt. En ook zien ze de twee wezens die al dicht bij de boom des levens zijn. Hameet kijkt het Nacht Wezen aan die zich geruisloos in de lucht verheft en snel de afstand tussen hem en de twee wezens met de steen, waar ze uiterst voorzichtig mee omgaan, verkleint. Hameet kijkt het Nacht Wezen even na, wetend dat ze zo meteen de aspecten van zijn kunnen zal gaan zien en waaraan het zijn naam te danken heeft. Zo snel ze kan haast ze zich naar de twee wezens. Tot haar eigen verbazing, de bedoeling van het Nacht Wezen is overduidelijk, wordt Yager Shawani weggeblazen alsof hij niets weegt. Ze ziet de kracht die hiervoor verantwoordelijk is niet maar ze voelt wel een vreemde ongekende energie in de lucht hangen. Hameet blijft voor een moment in de lucht stil hangen en ziet even de levensboom, nu heel dichtbij en voelt zich even, heel even, dichtbij de boom die straalt van leven. Een tegenstelling wordt steeds duidelijker voor haar. De boom vol leven en zij steeds dichterbij haar einde. Yager Shawani herstelt zich verbazingwekkend snel van de kracht die hem ver weg wierp en komt weer op het tweetal af. Hij begrijpt niet waar ze dit vermogen vandaan halen, zoiets heeft hij nog nooit meegemaakt, maar een Nacht Wezen is niet gemakkelijk te verslaan. Hameet ziet hem weer in de aanval gaan en ze weet dat dit het moment is om iets te doen. Terwijl het Nacht Wezen dit keer met een kleine doch gerichte storm nadert en de twee wezens zich klaarmaken om hem en de storm af te weren bewondert Hameet heel even de kracht van haar vriend en haast zich dan naar de twee wezens die alleen aandacht hebben voor het Nacht Wezen. Ze kan de steen vrij gemakkelijk pakken en is al buiten bereik van de wezens voor die het in de gaten hebben. Terwijl een gigantisch gevecht volgt waarbij het Nacht Wezen keer op keer door de ongekende kracht wordt teruggeslagen maakt Hameet de steen voorzichtig open en deinst achteruit door de vieze en stinkende brei die zich in de steen bevindt. Hoewel de steen sterk is en veel kan dragen ziet ze dat de brei de binnenkant van de steen al aardig heeft aangetast. Ze aarzelt wat ze nu moet doen. Als ze het in de lucht of op de grond gooit dan zal het in de bodem terecht komen en de levensboom of andere wezens toch aantasten. Ze aarzelt even, kijkt naar het Nacht Wezen die in een hevig gevecht gewikkeld is, zendt in gedachten de laatste groet vol liefde naar hem toe en giet dan de vloeistof over haar zelf heen. Haar vorm lost langzaam op en de storm blaast haar uiteen. Yager Shawani ziet te laat wat er gebeurt en haar verlies drijft hem tot waanzin. Hoe hij het gedaan heeft kan hij achteraf niet vertellen maar op de een of andere manier doorbreekt hij de geheimzinnige kracht, doodt één wezen en houdt de ander stevig in zijn klauwen vast. De steen ligt als stille getuige op de plaats waar Hameet is heengegaan en op het dode wezen na, lijkt het of het gevecht niet eens heeft plaatsgevonden.

Elusterixa, de levensboom staat fier als altijd. Langzaam verschijnt in het hart van de bloemen een vloeibare schittering ter nagedachtenis aan Hameet. "Vertel Yager Shawani waar jullie de onbekende kracht vandaan hebben."

In de spreektaal, door Hameet gemaakt, vertelt het wezen hoe ze in een groot gigantisch mooi gebouw in Suyios een poeder vonden die een grote kracht had. Daar vonden ze ook een allesvernietigend middel en ze dachten dat ze onoverwinnelijk zouden worden als ze de levensboom zouden vernietigen en zo de macht over de planeet konden krijgen.

Yager Shawani schudt zijn hoofd, bedroefd en vol walging over deze zeer domme opvatting, die Hameet het leven heeft gekost. "Weet ge dan niet dat als Elusterixa sterft deze hele planeet zal sterven? Wezens leven door de levensboom die als eerste op deze planeet was, en als laatste zal sterven, als het leven op deze planeet is afgelopen. En gij had bijna voor het eind van al het leven gezorgd." Hoewel het wezen dit niet helemaal beseft voelt het toch de ongekende omvang van de ramp die hij bijna had veroorzaakt. Het

is teveel voor het Nacht Wezen om dit schepsel zomaar te laten lopen. Misschien hadden de levensboom en Hameet dit niet gewild maar toch doodt hij het wezen hoewel zijn verdriet om de dood van Hameet er niet minder om wordt. Hij kiest het luchtruim, cirkelt even om de Elusterixa en verdwijnt dan achter de horizon.

Lange tijd zwerft Yager Shawani doelloos rond terwijl een groot verdriet om Hameet in hem woedt, een verdriet sterker dan de stormen die hij kan maken en zwaarder dan welke steen dan ook. Dan komt het Nacht Wezen tenslotte bij Suyios en zoekt naar het bouwwerk waar het wezen dat trachtte de levensboom te vernietigen het over had. Maar Suyios is groot en ook al besteedt het Nacht Wezen veel tijd aan het zoeken toch vindt hij niets wat op de beschrijving slaat. Teleurgesteld keert Yager Shawani terug naar het dal en sterft daar enige jaren later, zijn geest vol met de herinnering aan Hameet.

Freno, een wezen dat zich altijd al heel anders voelt dan zijn volk, die een simpel leven leidt, staart vaak naar de horizon dat lonkend op hem wacht. Vaak besluit hij te gaan maar iets in hem houdt hem toch tegen. Pas op het moment dat zijn vriend sterft, de enige die het dichtsbij hem staat en onvoorwaardelijk van hem houdt, gaat hij.

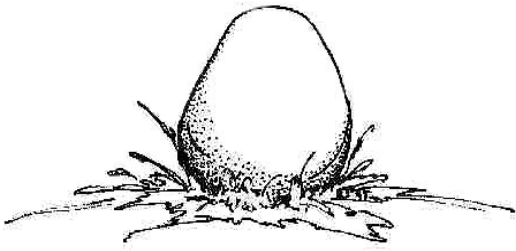
's Morgens heel vroeg, als zijn volk in diepe rust is verlaat hij de grotten waar zijn volk gehuisvest is, geeft hij toe aan de roep van de horizon. Altemeer reist hij, ziet het landschap veranderen, vreemde wezens die in de lucht vliegen, Stil Levens die hij niet kent in vreemde, aparte vormen en luistert naar de stilte om hem heen en in hem. In een gelijkmatig tempo reist hij verder dan de horizon die steeds weer op hem wacht. Onvermoeibaar, wachtend en hopen op iets dat ongetwijfeld op hem wacht, eet hij weinig, genoeg hebbend van de gezonde lucht die hem voldoende voedt.

In een gebied vol stenen, schuilt Freno in een grot voor een duistere storm die vele dagen woedt. Eerst wacht hij gelaten de storm af, naar buiten kijkend, de storm bewonderend maar ook vrezend voor zijn kracht, maar het duurt niet lang of zijn aandacht wordt getrokken door een schittering achter hem. Voorzichtig benadert hij de schittering en ziet dan een grote steen; met daarin een licht dat steeds feller gaat schijnen tot op het moment dat de nacht plaatsmaakt voor de dag. Geboeid door de schoonheid ervan staart Freno naar de steen, niet wetend dat die eens in het bezit was van het volk van zeven en gestolen werd door Wini. Voorzichtig raakt Freno de steen aan, voelt de aangename warmte ervan en blijft er gebiologeerd naar staren. Pas als de storm zijn einde heeft gevonden, pakt hij de steen op en neemt hem mee van de plaats waar ze al duizenden jaren heeft gelegen. Hij zoekt koortsachtig naar een naam die de schoonheid van de steen uit moet drukken en na lang nadenken komt hij op de naam: Shayla.

Freno gaat naar buiten, zich afvragend hoe hij doel aan zijn leven, zijn reis en Shayla kan geven nu hij deze wonderbaarlijke steen heeft gevonden. Dan pas merkt hij dat één van zijn lopers van kleur veranderd is; voorheen was deze bruin, nu bijna geel. Hij schrikt ervan maar merkt wel dat zijn loper nog normaal aanvoelt. Langzaam dringt het tot hem door dat Shayla voor de kleurverandering verantwoordelijk is.

Misschien trekt een grote onbekende kracht hem wel, misschien waait de wind hem een bepaalde richting uit, hij weet het niet maar Freno reist verder, langs vele stenen waar Stil Leven schaars groeit tot aan een grote watermassa. Zover Freno kan zien, ziet hij water ruisen, bruisen in een ritmisch golvend kleed waar vreemde schepsels over dansen. Freno weet niet dat dit het Oneindige Water is. Wel weet hij dat er aan zijn zoektocht een einde gekomen is. Verder kan hij niet want hij kan niet zwemmen. Langs de vloedlijn loopt hij langs Stil Leven dat de grens van water en land overschrijdt, over stenen, over zand totdat hij een groot rotsblok tegenkomt die in de loop der tijden uitgehold is door het water. Daar gaat Freno wonen, Shayla zorgvuldig in een natuurlijk uitgeholde nis neerzettend.

Daar leeft hij zijn simpele leven, volop genietend van het Oneindige Water en Shayla.

Er zijn veel wezens in zijn omgeving die contact met hem leggen en hem de spreektaal leren. Vaak zijn ze 's nachts bij elkaar en laten dan andere stenen van kleur veranderen door Shayla. De wezens om hem heen, reizen zelf regelmatig over land en water en vertellen andere wezens over de bijzondere steen die licht uitstraalt en kleuren kan veranderen en zo komt het dat het bij Freno vaak druk is van de wezens die hem bezoeken en Shayla willen bewonderen.

Een van die wezens, Owini, neemt vele stenen mee waar ook licht in zit, alleen niet zo helder schitterend en mooi als Shayla en samen besluiten ze deze stenen zo te maken dat ze schijnen wanneer het donker is. Freno en Owini brengen veel tijd door om, met Shayla als voorbeeld, te proberen hun wens in werkelijkheid om te zetten. Vele andere wezens helpen hun, wetend dat ze hiermee ook hun voordeel kunnen doen. Als het hun dan uiteindelijk gelukt is gaan er vele lichtstenen in alle windrichtingen de wereld in. Aan het eind van het leven van Freno komt er op een dag een wezen langs, zo donker en duister en zo machtig dat Freno er op een onweerstaanbare wijze door wordt aangetrokken. Een vreemde, grote en sterke energie hangt om dit wezen heen dat in een kleed woont vol mystieke donkere kleuren die steeds van kleur verwisselen. Lang kijkt het wezen Freno aan die het gevoel krijgt dat dit een eeuwigheid duurt. "Noem mij Derato," spreekt het onbekende wezen. Onbekende klanken komen tot Freno. "Derato heeft gehoord dat Freno een steen vol licht en kleur heeft. Graag wil Derato de steen meenemen." "De naam ervan is Shayla" stamelt Freno. Hij gaat de steen halen en houdt deze stevig vast. "Geef Shayla." Hoewel Shayla de kern van Freno's leven is, gehoorzaamt Freno de vreemde toch en legt de steen in het uitgestoken deel van de mantel. Hij ziet de vreemdeling verdwijnen, en blijft nog lang naar de horizon staren waarachter de vreemdeling is verdwenen.

Derato reist lang en zonder onderbreking langs de vloedlijn, steekt de bergen over en komt uiteindelijk in Suyios terecht. In een rechte lijn trekt het, onweerstaanbaar aangetrokken door de aanwezige magie, naar een groot schitterend bouwwerk dat de tijd getrotseerd heeft.

Het is een oud bouwwerk waarvan de maker door de tijd is vergeten.

Derato dwaalt door de vertrekken en ziet dat een blauwe bloem bezit heeft genomen van het bouwwerk waardoor er een mystieke blauwpaarse sluier hangt. Delen van de bloem zijn dood maar uit die dode delen ontstaan steeds weer nieuwe bloemdelen. Vele schatten staan her en der in de verschillende vertrekken en Derato ziet dat veel hiervan blijkbaar alleen verzameld zijn om de schoonheid of ongewone vormen ervan maar er zitten ook bruikbare spullen bij. Een van de eerste dingen die Derato doet is het eeuwenoude stof verwijderen, om vervolgens zijn werkkamer in te richten waar Shayla een ereplaatsje krijgt. Vele dingen, waaronder een lichtsteen, zo kwam Shayla hem ten ore, komen uit zijn mantel en elk voorwerp krijgt een plek. Het meeste dat uit de mantel komt ziet er normaal uit. Geen enkele wezen, op Derato na, vermoedt magie achter deze dingen. Dan herkent het grote vreemde wezen de omgeving van het gebouw die harmonieus is en waar alleen Stil Leven voorkomt. Tenslotte rust hij, omgeven door magie die als de drie kleuren, zuiver wit, zuiver groen en puur paars rond dit wonderlijke bouwwerk hangen. Derato heeft veel tijd nodig om alle magische spullen en datgene wat het heeft aangetroffen te ordenen en in te delen. Dan onderzoekt hij alle kamers waar al eeuwenlang magie de sfeer bepaalt en

noemt zijn nieuwe onderkomen Egin, een uitspraak voor de toekomst, want dit bouwwerk zal de toekomst gaan bepalen; een plaats die zich zal uitstrekken naar andere plaatsen, dankzij magie. Lange tijd is Derato bezig met magie. Buiten Egin zenden de zonnen afwisselend hun verzegende stralen over Suyios uit, woeden stormen die lang kunnen aanhouden, daalt er regen of ijshagel neer, vaak zo dicht dat het zicht ontnomen wordt, of mengen de weerpatronen elkaar zodat er een grillig weerbeeld ontstaat. Derato merkt van dit alles niet veel, zo druk is hij bezig met magie. Bijna al zijn tijd besteedt hij aan het doorgronden en creëren van magie. Vaak zijn zijn pogingen tevergeefs en veel van de resultaten nutteloos maar beetje bij beetje komt hij toch verder.

Magie is een kracht die tegen de oorspronkelijke natuurkrachten ingaat of die juist doet activeren. Magie bestaat uit vele bouwstoffen, die onontbeerlijk zijn voor het bedrijven van magie. Bepaalde symbolen en tekens hebben van nature veel kracht en kunnen ook in de magie gebruikt worden. Bepaalde gebieden, waaronder Egin zijn een verzamelpunt van energieën die vrij zeldzaam zijn en waarmee gewerkt kan worden. Derato weet dat de levensboom ook magie in zich heeft, levensmagie die tot doel heeft, leven te scheppen en die in stand te houden. Al in de vroege tovertijd ontdekt Derato dat de stand van de manen en de planeten van dit zonnestelsel hier invloed op hebben en hij begint met de studie hiervan. Sommigen, vooral de manen, laten zich gemakkelijk doorgronden maar bij anderen duurt het eeuwen voordat ze hun geheimen prijsgeven. Al die tijd zal Derato zijn kennis gaan verzamelen en verwerken. Derato leert dat door sommige van deze hemellichamen de werking van magie af zal remmen of juist zal toenemen. Sterrenzand is één van de vele bouwstoffen. Tijdens Derato's reis naar Suyios heeft hij op de meest onherbergzame plaatsen sterrenzand verzameld. Een ander element, is kleurverandering dat bereikt kan worden door gezichtsbedrog, het activeren van andere kleuren doordat er een bepaald hemellichaam op een of andere manier bij is betrokken, of zoals bij Shayla, waar in het object zelf een stof aanwezig is die het vermogen bezit kleuren te veranderen. Derato ontdekt dat Shayla een tijd niets doet en dan opeens weer wel en hij vermoedt dat het komt doordat de werking ervan tijdelijk uitgeput is. Gedurende vele eeuwen ontwikkelt Derato verschillende manieren, gebruiken en middelen om magie te bedrijven. Vooral veel tijd gaat op aan middelen die Derato moeten helpen zijn doel te bewerkstelligen. Ook komt Derato er achter dat kleuren rust kunnen geven of activiteiten stimuleren, net als bepaalde tekens de kracht ervan versterken of (gedeeltelijk) doen laten verdwijnen en herhaaldelijk test hij de gegevens uit, op zichzelf, daarbij vaak experimenterend. Zorgvuldig houdt hij de vorderingen bij, in een zelf verzonden magieschrift.

Bepaalde lijnen zoals een cirkel staan voor eeuwigheid, het begin overlopend in einde en het einde overlopend in het begin, (dingen die steeds wederkeren), een vierkant staat voor kracht en een driehoek om iets op te roepen, vooral de punt van de driehoek die een kracht kan richten en in een driehoek waarvan alle vlakken van dezelfde afmetingen zijn, kan een kracht bewaard blijven. Voordat Derato zich aan magie heeft gewijd, heeft hij de natuur bestudeerd en de schepsels die er leven en zo verschillend van uiterlijk zijn. Derato gelooft dat ze (en zo ook hijzelf) zijn gevormd door of onder invloed van hemellichamen en het leven is geschonken door de levensboom. Derato past ook bepaalde natuurwetten toe in magie en hij creëert uiteindelijk de basis van magie die vaak moeizaam en beperkend tot stand komt. Als hij zijn basis voor magie voltooit heeft breidt hij zijn kennis uit door spreuken, ingrediënten en andere bevindingen te combineren wat uiteindelijk tot nog grotere mogelijkheden zal leiden. Dit alles wordt verwerkt in een cirkel; magie beginnend in natuurkrachten en natuurkrachten eindigend in magie, legt Derato dit alles vast in een grote bol vol beelden, een variant op de lichtbol door Derato zelf bedacht en tastbaar geworden. Een blauw Stil Leven geeft de magiër vaak onverwachte inzichten in deze onbekende wereld en daardoor ontstaat er een zeer zeldzame, onzichtbare band, tussen hen, één der eerste tussen Stil Leven en een Wezen. Samen delen ze de magie, begrijpen ze magie tot zover magie begrepen kan worden.

Onbekende verhalen over een grot vol vreemde vloeistof doen de ronde en de blauwe Stil Leven slaagt erin dit aan Derato over te brengen die vanaf dat moment geen rust meer kent en tenslotte op pad gaat. Na een verblijf van eeuwen gaat hij weer op reis, reist door Suyios en ziet hoe de wereld veranderd maar

toch ook hetzelfde gebleven is. Vooral de kleine dingen zijn veranderd maar in grote lijnen zijn de landschappen hetzelfde gebleven. Het Oneindige Water ruist nog maar heeft door de tijd heen, een groot stuk land, en van het gebergte tot zich genomen en niets herinnert meer aan het land, aan Freno en de diverse andere wezens die daar destijds verbleven. Grote stukken land liggen verlaten onder de zonnen, vaak zelfs zonder Stil Leven en Derato ziet dat er in de loop van de tijd nog enkele meteoren ingeslagen zijn waardoor het landschap een grillig, onbewoond aanblik heeft gekregen. Maar de wind is nog als vanouds en Derato voelt nu pas dat hij dit gemist heeft. Hoewel de tijd in Egin snel voorbij leek te gaan heeft Derato weinig van het weer gemerkt. Nu voelt hij de kracht weer van de wind, de zonnen en andere elementen. Zich sterk bewust van de wortels van de levensboom Elusiterixa onder zich die hem de weg lijken te wijzen, legt hij vele alten af, waarbij hij dag en nacht onvermoeibaar in een hoog tempo reist, gevoed door de magie die in hem aanwezig is. Hij komt zo goed als geen andere wezens tegen en is daar blij om. Maar hij merkt dat, hoewel hij geen contact heeft met andere wezens, ze van zijn bestaan afweten en zijn kracht lijken te voelen maar bang als ze zijn voor deze grote, voor hun onbekende, kracht zorgen ze ervoor op grote afstand van hem te blijven. Hoewel hij door de magie wordt aangetrokken die zelfs van verre tot hem komt, heeft hij toch moeite om de grot te lokaliseren. In een altenbreed gebied zoekt hij en komt uit op een terrein, dat er verlaten uit ziet en waar niemand, zelfs Derato niet, de magie vermoedt die hij zoekt.

Geheel toevallig, net als Tarf Makol lang geleden voor hem, stuit Derato tenslotte op de ingang van de grot en na een laatste blik op de verlatenheid rondom hem, duikt hij de gang in en vindt de grot waarin de wonderlijkste kleuren in de meest bizarre combinaties en patronen als vloeistof langs de wanden kruipt. Hij wordt bevangen door magie die in zo'n sterke concentratie om hem heen is dat hij er bijna door bedwelmd raakt. Het vervult zijn hele geest en meer. Alles kan hij niet meenemen maar wel wat. De magiër zoekt zorgvuldig wat van de kleurenvloeistof uit en stopt dat bij zich. Als hij daarmee klaar is bouwt hij in de onderaardse gang verschillende vallen en misleidingen zodat mocht er iemand toch op het idee komen om de gang en de grot te onderzoeken hij vele hindernissen zal tegenkomen en hopelijk zijn pogingen zal staken. Dan spoedt de magiër zich terug naar zijn onderkomen, ongeduldig als hij is om met zijn nieuwe aanwinst aan de slag te gaan.

Bij Egin aangekomen is er, ondanks zijn lange afwezigheid, niets veranderd. De magie hangt nu nog sterker dan voorheen rond het bouwwerk en versterkt dat. Een magische gloed ligt om Egin, die andere wezens nog meer afschrikt dan ooit tevoren. Daar werkt Derato aan zijn spreuken, vervolmaakt ze, en voltooit ze voor een groot deel. De magiër legt zich nu ook toe op illusies en maakt ze tot schitterende kunstwerken die zo volmaakt zijn dat je ze bijna zou kunnen aanraken. Heel Egin wordt gevuld met de beelden die door de illusie opgeroepen zijn. Muren verdwijnen en in plaats daarvan komen velden vol Stil Leven, wezens die hun plaats onder de zonnen hebben gevonden en de immense oppervlakte van het Oneindige Water dat in een eindeloos ritme deint. Maar Derato kan ook orkanen oproepen die zo zwart zijn dat al het licht erin verdwijnt. De vloeistof die de magiër vanuit de grot heeft meegenomen versterkt zijn magische gaven tot een gigantische kracht en zelfs hijzelf is verrukt door de omvang hiervan. Zodra de vloeistof op begint te raken, want dat doet het, onderneemt Derato nieuwe reizen naar de grot die hij steeds aantreft zoals hij deze achtergelaten heeft. Het vreemde van de vloeistof in de grot is dat, hoeveel er ook van wordt weggehaald, het lijkt alsof het niet minder wordt; het blijft op dezelfde kracht voortbestaan. Ver van Egin vandaan ontstaat er een geheel nieuw wezen. Dit wezen is de rots van de bron die op magische wijze tot leven is gekomen. Hij tooit zich in de kleuren wit, groen en paars en zal Thrin genoemd worden. Daarmee is de bron opgehouden te bestaan. Al het water verdampt en wordt meegenomen door de wind die het in alle windrichtingen verspreidt. Het maakt de lucht gezonder dan het al was. En daarmee is er een einde gekomen aan het tijdperk van de oorsprong, het ontstaan der magie. Na een jarenlange reis met als eindbestemming Suyios bereikt Thrin uiteindelijk Egin.

Het eerste wat hij daar voelt is de brede gordel van de magie die rond het bouwwerk hangt. Op hetzelfde moment als Thrin Derato gewaar wordt, voelt Derato Thrin en komt de magiër tevoorschijn, starend naar een versteend wezen dat op het tastzintuig na, geen zintuigen bezit. Dat tastzintuig is zo sterk dat Thrin

geen andere waarnemingsmiddelen nodig heeft. Nog sterker dan de meeste wezens, ziet het met zijn geest die als vanzelfsprekend de kleuren, geuren en geluiden invullen tot een voor hem bijna tastbaar beeld. Via zijn geest, één die zonder geluid tot Derato doordringt, maakt Thrin contact met het wezen dat het tegenovergestelde van hemzelf is. Thrin heeft een zeer vaste vorm terwijl Derato's vorm bijna vloeibaar is.

Thrin laat Derato voelen dat ook hij doordrenkt is van magie en zoekt via zijn magische krachten contact met Derato, daarbij de vraag om samenwerking uitend. Derato maakt kennis met Thrin en deze nieuwe ervaring die nieuwsgierigheid en een dorst naar deze onbekende kennis bij hem oproept. Maar toch wil hij zijn kennis niet delen, hij ziet zichzelf als alleenheerser der magie, op eenzame hoogte vanuit zijn veilige bouwwerk regerend. Hij is bang dat gedeelde kennis minder kennis zal zijn. Het is niet te zien dat het stenen wezen het afwijzende antwoord in ontvangst neemt maar deze blijft ongevraagd zijn verzoek tot het delen van magie uitzenden naar Derato die echter bij iedere afwijzing vastbesloten is.

Waarschijnlijk had de wereld er heel anders uitgezien als ze samen waren gaan werken. Derato ziet Thrin tenslotte gaan, waarbij hij bij zonnen ondergang op het hoogste punt van Egin staat; trots, groots en onverzettelijk hoewel diep in hem een verlangen brandt naar de onbekendheid van dit voor hem vreemde wezen en diens kennis. Niet lang na zijn ontmoeting met Thrin onderneemt Derato weer een tocht naar de grot maar niet voordat hij Egin extra heeft beveiligd tegen indringers maar vooral voor het vreemde stenen wezen.

Gedurende de gehele reis ziet hij echter niets verontrustends en Thrin al helemaal niet. Ook bij de grot is alles zoals het altijd al geweest is en met een gerust gevoel verdwijnt hij de gang in en net als hij de met vloeistof bedrupte grot ingaat, ziet hij tot zijn stomme verbazing Thrin in het midden van de grot zitten. Voor Derato geldt hier geen recht op communicatie; dit is zijn grot en de magiër barst dan ook uit in een grote woedebui. Zijn toorn is zo groot dat zelfs Thrin niet standvastig kan blijven en wordt weggeslagen door de woestheid die op hem afkomt. Een gevecht vol magie ontstaat in de kleine grot die te klein is voor twee ego's. Derato maakt zich gigantisch kwaad en zelfs Thrin laat zich meeslepen in de woede uitbarstingen en zo ontstaat er het begin van een duistere orkaan die teveel is voor de grot. De grond begint te beven en te schudden en kort daarop volgt een daverende explosie die de wanden van de grot doet scheuren en afbrokkelen.

De explosie is over een groot deel van de hele planeet te horen. Hierbij wordt het plafond van de grot weg geblazen en de vloeistof tot altiever wordt weggeslingerd. De wind neemt veel van de vloeistof op en waaiert dit uit over de planeet. De eens zo geconcentreerde vloeistof mengt zich met de elementen lucht, water en aarde en slechts restanten blijven achter in de grote, soms alten brede scheuren die zijn ontstaan door de kernexplosie.

Te midden van dit alles komen twee figuren tevoorschijn uit het puin van stenen en stof. Ze zijn geschonden en voor de rest van hun leven zullen ze de kenmerken van dit gebeuren met zich meedragen.

Ze leven nog hoewel de wereld, hun wereld er heel anders uit zal gaan zien. Voortaan zullen ze de magie moeten delen met anderen want de vloeistof is nu verspreid over de hele planeet. Er is een nieuw tijdperk aangebroken.

Een tijdperk waarin alles mogelijk zal zijn.

Esolaar, het begin van de Gevleugelden, Nacht Wezen, het einde van Egin, vriendschap tussen Thrin en Derato, Tovenaarsoog, planetenmagie

Stil Leven merkt het eerst. De vloeistof uit de geëxplodeerde grot wordt over bijna de hele planeet verspreid, veel ervan gaat verloren of het is zo'n kleine dosis dat het vrijwel geen effect heeft. Maar desondanks komt de vloeistof op bepaalde plaatsen en op bepaalde wezens, die een vreemd gevoel over zich krijgen, terecht. Over het algemeen gaat het om een vrij kleine concentratie en omdat de ontvanger niet weet wat hiermee te doen of er vreemd op reageert, dooft de magie bij diegenen uit. Toch staan er her en der wezens met magie op die hun gekregen gave niet verloochenen en er iets mee willen doen. Veelal gebeuren er vreemde dingen omdat ze onwillekeurig opgeroepen worden. Sommige wezens worden daarom door hun omgeving verstoten, terwijl anderen uit zichzelf op pad gaan. Handig speelt Thrin hierop in. In een snel tempo heeft hij in een bergwand niet ver van Egin vandaan een plaats bewoonbaar gemaakt en via de wind zendt hij een gevoelsboodschap uit die alleen door wezens met magie opgepikt kan worden. Zij die de boodschap ontvangen worden vervuld met de drang om hem op te zoeken. Derato vangt deze boodschap ook op. Met pijn in zijn hart heeft hij de magische vloeistof zien verdwijnen en verslagen is hij teruggekeerd naar Egin en is daar nu vaak op de hoogste punt te vinden, starend naar de horizon, zich afvragend wat er gaat gebeuren. Lang denkt de magiër na over de gevoelsboodschap die hij heeft ontvangen en verbaast zich over de kracht ervan die zelfs over een enorme afstand nog zeer duidelijk is. Ongetwijfeld zullen daar wezens op afkomen en wat zal er met hun krachten gaan gebeuren? Zelfs Derato kan zich de gebundelde krachten niet voorstellen, zo groot zullen ze zijn. Zullen ze zich tegen hem gaan keren en zijn verzamelde magie willen ontfutselen? Daar is hij bang voor en besluit dan ook om wezens met magie tot zich te roepen en zo een contra front te vormen. Met enkele hulpmiddelen stuurt ook hij een boodschap de wereld in en treft dan voorbereidingen om de wezens te ontvangen.

Hoewel er ogenschijnlijk niets te zien is, heeft ook het Stil Leven magie mogen ontvangen en de meeste van hen staan er open voor. De magie neemt de tijd om zich in te laten werken en het Stil Leven maakt het een natuurlijk onderdeel van zichzelf. Deze vorm van leven wordt zowel door Thrin als Derato vergeten. Maar niet door de unieke bloem Esolaar. Zelfs voordat ze magie ontving was zij al actief. Het is een bloem vol goudgeel, roze en grijs gestreept en is altenhoog. Meedeinend in de wind staat zij in nauw contact met de levensboom en mede door dit contact en het ontvangen van de magie is ze in staat eens in haar leven ander leven voort te brengen.

Esolaar kan met deze unieke eigenschap de meest schitterende creaties ooit aanschouwd, leven geven en denkt daar ook goed over na. Met haar gedachten bij Zilveren Ster besluit ze levensvormen te creëren die tussen Stil Leven en de wezens in zullen staan. De bloem sluit al haar bladeren en alle magie concentreert zich in het hart van de bloem en laat daar iets heel moois en teder groeien. De buitenkant wordt soms geteisterd door storm, regen en kou maar binnenin is het zacht en warm. Dan, als de dag mooi en vriendelijk is opent Esolaar eindelijk haar bloembladeren en een klein zilverwit wezen zit daar en kijkt zijn ogen uit. Het ziet zover zijn oog reikt Stil Leven en voelt zich er direct diep mee verbonden. Het bloemenkind hoort ze spreken over groeien en bloeien en over de stralen van de zonnen waarin ze zich graag koesteren. Hoewel de gesprekken oppervlakkig lijken, zit er toch diepgang in en het bloemenkind weet dat de tijd zal komen dat het één met het Stil Leven zal zijn.

Dan richt Esolaar al haar kracht en energie op het maken van haar opvolgers. Esolaar stopt er al haar leven in. Het bloemenkind voelt de grote plant onder zich sterven maar is toch niet bedroefd omdat het weet dat de kinderen van Esolaar voort zullen leven. Wachtend, eerst zittend in de grote bloem, later aan de voet van de stervende Esolaar, beweegt het bloemenkind slechts weinig. Tenslotte is Esolaar's tijd op

en het bloemenkind ziet haar leven steeds meer terugtrekken totdat er nog slechts een handvol zaden is die overblijven.

De taak van het bloemenkind is begonnen. Vliegend met zijn kleine kwetsbare vleugels zoekt dit kleine, nietige wezentje zonnige plaatsen vol Stil Leven op en legt op elke plaats waar ze komt in de bescherming van Stil Leven een zaadje neer. Pas als hij het laatste zaadje heeft toevertrouwd aan de zorgen van het aanwezige Stil Leven rust het uit en legt vervolgens echt contact met de bloemen en geniet van wat ze met hem willen delen.

Dan is de tijd voor het eerste bloemenkind gekomen om het leven vaarwel te zeggen en de eerste van dit ras gaat heen. Alle zaadjes van Esolaar blijven in de bescherming van het Stil Leven, wachtend totdat de tijd voor hun geboorte in de stralen van de zonnen gekomen is.

Een wezen wier naam zo zacht is als water
Schoonheid
Open
Lieflijk
Als fluweel
Allermooiste
Rust
Genietend
Een schepsel uit de mooiste bloem
Vol zonlicht
Liefde voor bloemen
Een wezen
Uniek
Geboren in helder bloemenlicht
Esolaar
Leven voor bloemen
Door magie ontstaan
Een bloemenkind

In deze tijd dat de volkeren in onmin of in vrede naast elkaar leven staat een nieuw wezen op. Het lichaam waarin haar geest en ziel woont is één der groten die op deze planeet zal wonen. Als woonplaats heeft ze het Oneindige Water gekozen waarin ze haar lange en brede lichaam steeds van vorm kan laten veranderen. Door het grote magnetische veld om haar lichaam laat ze de lucht boven het Oneindige Water mee kleuren en weerspiegelen in het water.

Verschillende wezens leven in dit gigantische watergebied, naast en door elkaar maar ze vluchten steeds weg, haastig zoekend naar schuilplaatsen als zij, wiens naam Awesik luidt, in de buurt is.

Awesik is zo groot en zo druk bezig met zichzelf en haar kleuren dat ze de andere wezens amper opmerkt. Lang is haar leven, steeds veranderend en tenslotte valt ze uiteen, een proces dat vele eeuwen in beslag neemt.

Een nieuw Nacht Wezen, opgestaan uit wat eens Yager Shawani was, ziet dit vanaf een der hoogste toppen van het gebergte dat tussen land en water staat gebeuren en denkt na over dit proces. Yager Sharon bewondert geïnteresseerd de kleuren van Awesik die bijna als water uiteendrijft en weer bij elkaar komt. Voelend dat Awesik uit bijzondere elementen bestaat observeert het bruinegekleurde Nacht Wezen dit bijzondere wezen. Al in het begin van de eerste jaren van zijn leven heeft Yager Sharon het

sterrenzand bestudeerd en hij voelt dat Awesik dit in haar draagt. Maar er is meer behalve kleuren en leven. Iets dat zeer belangrijk zal zijn. En iets daarvan draagt het Nacht Wezen ook in zich; hij bezit het vermogen om zich van zijn vleselijke vorm te veranderen in steen.

Dan verlaat hij uiteindelijk zijn plek en vliegt, dwars door de kleurrijke Awesik, die bijna geheel uiteengedreven is, heen naar een wereld in het Oneindige Water waar, misschien op Awesik na, nog nooit een ander wezen geweest is. Zelfs een Nacht Wezen niet. Yager Sharon zal de eerste zijn. De tocht duurt lang, alten ver, maar tenslotte is het Nacht Wezen daar waar het wil zijn. Met alleen water om zich heen, water vol kleuren afkomstig van Awesik. Geleidelijk aan vormen er zich sluiers die vaster worden naarmate Awesik uiteendrijft. Op sommige plaatsen nemen die sluiers zo'n vaste vorm aan dat zelfs Yager Sharon erop kan staan. Hij is getuige van het fenomeen dat sommige stoffen vast zijn en sommigen vloeibaar en weer anderen die beide vormen aan kunnen nemen. Echter het geheim hier achter blijft voor hem een raadsel.

Het Nacht Wezen blijft lang op deze plek, proberend één te worden met deze veranderlijke stof, zoals hij één is met steen, en wil dit gaan begrijpen. Al snel ontdekt hij dat als het in aanraking komt met water de stof vloeibaar wordt. Tenslotte, op zijn laatste krachten, verlaat Yager Sharon deze wereld en, geholpen door de wind, bereikt het zijn plek op de rotsen weer. Awesik is al bijna helemaal is verdwenen op een kleine vlek in de verte na, daar waar ergens die wonderlijke wereld moet zijn. Maar zelfs vanaf de plek waar hij nu is voelt hij de aanwezigheid van Awesik nog die uiteenvallend nieuwe levensvormen vormt; vloeibare waterwezens in diverse kleuren, wezens die eeuwen later het land op zullen gaan en er ongestoord hun eigen leven zullen leiden.

Eeuwen later schijnen nog allerlaatste resten van Awesik boven het Oneindige Water, de lucht betoverend kleurend. Enkele manen en het zonlicht houden dit lang in stand.

Als hij voldoende aangesterkt en uitgerust is verlaat Yager Sharon tenslotte zijn hoge post en vliegt naar de plek waar eens de bron was, daar waar Thrin zijn leven vond.

De plek is leeg, verlaten, op een plasje water na waarin nog vaag een vleugeltje wit, groen en paars te vinden is.

De magie is er vrijwel geheel verdwenen, (grotendeels meegenomen door Thrin.) Yager Sharon proeft van het water, bestudeert het en realiseert zich dat dit in de loop der jaren ook zal verdwijnen. Toch ligt hier de oorsprong van het ontstaan van Awesik en eens zal hier iets anders gaan ontstaan, iets belangrijks, maar dat zal pas gebeuren lang nadat hij er niet meer is. Als hij zich goed inspant, voelt hij dat er al iets is maar wat dat precies is en wat het ooit zal worden weet hij niet. Tenslotte verlaat Yager Sharon deze plek weer om naar de bergen te gaan waar Thrin aan de wezens die op zijn roep zijn afgekomen magie leert en waar hijzelf ook van hun leert. De magische sfeer wordt opgemerkt door het Nacht Wezen maar hij vindt dit te onbelangrijk om daar aandacht aan te besteden.

Elusiterixa, de levensboom, vaak gehuld in nevels die vanuit haar bloesems komen voelt de wereld met haar wortels

Magie, gebaseerd op de oude vaste basis is voornamelijk opgedeeld in twee kampen; die van Derato en van Thrin. Wezens die magie hebben mogen ontvangen leren daar hoe ze met hun magie en die van anderen om moeten gaan. Veel tijd gaat erover heen voordat er iets bereikt wordt. Een grote concentratie is bezig in Egin waar Derato met zijn leerlingen de basiskennis van de magie doorneemt en in de bergen waar Thrin op nieuwe vlakken experimenteert. Vooral Thrin zoekt het in de geestelijke, de spirituele wereld. Hij zoekt via zijn geest contact met anderen om gedachten en gevoelens over te dragen en ook op te vangen en draagt deze gave aan zijn leerlingen over en breidt zo zijn kennis uit. Als deze kunst voldoende beheerst wordt, dan is de volgende stap telekinese; voorwerpen laten bewegen alleen door de kracht van de geest. De wil van de geest moet erg sterk zijn om dit te kunnen volbrengen en de tijd is geduldig en zorgt ervoor dat ook dit lukt. Het intensieve gebruik van magie laat het gebergte

waar Thrin zich bevindt en ook Egin fel kleuren en het laat toverfiguren bij deze plekken ontstaan. Door de energie, de kracht laaien er lichtschijnsels op die voor gloeiende effecten zorgen en tot in de verre omtrek te zien zijn. Luchtspiegelingen, die Yager Sharon aan Awesik doen denken hangen als een nevel boven de plekken waar magie bedreven wordt. Wezens komen en wezens gaan, bedrijven de magie elders op de planeet en de tijd staat geheel in het teken van de magie. Velerlei dingen, zelfs de natuurlijke dingen, veranderen en er wordt volop in magie gehandeld daar veel natuurlijke bronnen leeg komen te staan. De piramide steen wordt bij toeval ontdekt en deze schenkt volop voedsel daar men het waar nodig acht, Shayla geeft kleur, vaak onnodig en ongebruikt en de reactie van de natuur laat niet lang op zich wachten. Zelfs wanneer de voortekenen zich duidelijk aankondigen worden die genegeerd. De wezens kijken niet op als er zon of maansverduisteringen plaatsvinden, ze passen zich hoogstens aan of gebruiken het ten voordele van hun leven en zichzelf.

Dan barst, vrij onverwachts een geweldige storm los, zo duister en vol geweld dat het alle licht in zich neemt en laat verdwijnen maar vooral op de plaatsen waar Thrin en Derato hun magie bedrijven wordt het zo aardedonker dat men geen hand meer voor ogen kan zien. Zelfs de geest van Thrin wordt in een diepe duisternis gehuld. Onder de bewoners breekt grote paniek uit en radeloos vluchten ze in alle richtingen. Rotsblokken worden met het grootste gemak de lucht in geslingerd alsof ze niets wegen en er vinden ongecontroleerde magische handelingen plaats waardoor vele wezens sterven. Dit alles duurt niet lang maar het effect is verschrikkelijk. Enorme schokken doen de planeet sidderen en menig Stil Leven valt hieraan ten prooi, scheuren ontstaan en in een korte tijd wordt er een enorme ravage aangericht. De aardverschuivingen doen een gedeelte van de bergen, juist daar waar Thrin en zijn mede magiërs de magie bedreven, ineens storten en Egin ontkomt ook niet aan zijn lot. Dit prachtige, duizenden jaren oude bouwwerk scheurt en valt in grote brokstukken uiteen, waaronder menig wezen wordt bedolven. Dan, net zo plotseling als het begon, houdt het natuurgeweld op en laten de stralen van de zonnen onbarmhartig de ravage zien. Vele wezens hebben de dood gevonden en zij die gewond zijn of niets hebben verlaten zo snel ze kunnen dit gebied om er nooit weer terug te keren. De magie die ze in zich dragen dooft uit omdat er geen gebruik meer van wordt gemaakt. Als door een wonder hebben Thrin en Derato deze verschrikking overleefd en ze dwalen tussen de brokstukken, tezamen met enkele andere wezens. Mako, Tya, Payat en Taglia, volgelingen van Thrin die niet zomaar bereid zijn magie op te geven, verzamelen het weinige wat er is overgebleven. Shayla heeft het overleefd en hoewel de werking ervan -tijdelijk- is afgelopen, nemen ze het toch mee. De piramidesteen is opnieuw verdwenen en ondanks het intense zoeken wordt ze niet teruggevonden. Als ze zo'n beetje alles wat ze konden vinden bij elkaar gehaald hebben verlaten ze de ruïne en voegen zich samen met Thrin, Mjako en Lissi, niet meer omkijkend naar de ravage. Zwijgend verdwijnen ze aan de horizon. Nu pas, na door de tijd goed verborgen te zijn geweest is ook het meeste werk van Maroon bloot komen te liggen. Met de tijd zal Stil Leven de ravage bedekken en grotendeels laten verdwijnen maar als een waarschuwend vinger rijst het hoogste punt van Egin hoog boven alles uit. Van Derato's bouwwerk in de bergen is helemaal niets meer te zien; de brokstukken ervan zijn altiever verspreid.

In het hart van Xion, een gebied waar alleen de wind heerst, en waar het nooit regent, ligt diep tussen de steenlagen een waterval verscholen die overdag slechts enkele momenten de zonnestralen op zich mag voelen en waar maanlicht zacht en romantisch maar als onbereikbaar in de nacht over het water glijdt. Vele gangen in het gesteente van Xion komen op de zacht ruisende waterval uit. Die gangen leiden naar grote ondergrondse zalen, of komen op andere gangen uit en anderen leiden weer naar verschillende plateaus. Een wezen heeft daar het leven gekregen, in een wereld waar alleen zij haar leven leeft en die alleen uit haar leven bestaat. Ze heeft het vermogen zich te veranderen, haar lichaam kan alle vormen en kleuren aannemen die ze maar wenst. Hoewel ze vaak blijft steken tussen twee vormen en met moeite weer terug of verder kan gaan naar de volgende vorm, wat haar pijn en ongemak bezorgt, verandert ze toch vaak van vorm. Met kleuren heeft ze meer moeite, daar haar wereld slechts

enkele kleuren kent. Soms, bij toeval, heeft ze een voor haar vreemde kleur te pakken maar als ze die weer terug wil hebben, weet ze vaak niet meer hoe ze het heeft gedaan.

Vluchtend, zoekend naar een schuilplaats voor een meteorieten regen uit het heelal, belandt de oude Yager Sharon, in deze wereld. Hevig gewond, omdat hij dacht dat hij, het Nacht Wezen, wel door de meteorieten regen kon vliegen. Verstijfd van schrik ziet het Veranderwezen dit voor haar vreemde wezen roerloos en gevaarlijk dicht bij de waterval liggen. Heel voorzichtig benadert ze het bewusteloze Nacht Wezen en bekijkt het van alle kanten en besluit dan om hem te helpen. Met de beperkende middelen van genezing die ze tot haar beschikking heeft, kan ze niet veel doen maar ze doet wat ze kan. De herstelperiode duurt lang en één van zijn voeten die voor een groot deel vernietigd is kan ze niet meer herstellen wat uiteindelijk tot zijn ondergang zal leiden. Een vriendschap, begonnen in stilzwijgen, wordt tussen deze twee wezens gesloten en Yager Sharon leert haar de communicatietaal. Het oude Nacht Wezen vertelt haar over de wereld buiten haar wereld en beantwoordt geduldig alle vragen die in haar opkomen. Op zijn beurt laat zij hem kennismaken met haar wereld en hoe ze kan veranderen. Het Nacht Wezen leert dat het door haar cellen komt die zeer soepel zijn en waardoor de vorm van haar lichaam veranderlijk is. Hij geeft het wezen een naam; Adahagoa.

Zijn verhalen maken een ongekend verlangen in haar los en tenslotte besluit ze haar wereld verlaten. Haar op zijn vleugels dragend brengt Yager Sharon haar buiten haar eigen wereld, vertelt haar nog enkele dingen over Xion en neemt afscheid van haar. Dan gaat ze, zichzelf en hem belovend dat ze terug zal komen. Yager Sharon kiest haar wereld uit om te sterven en enige tijd later begint daar het leven van Yager Shafyto.

Ondertussen reist Adahagoa door Xion, onder de felle stralen van de zonnen, gedreven door de wind. In haar ogen ziet ze wonder op wonder en ze neemt alle kleuren die ze tegenkomt in zich op en leert die met elkaar te mengen waardoor ze in allerlei vormen en kleuren kan uitbarsten. Tijdens haar zwerftocht ontmoet ze Chiara, een rivier die heel klein begint en uitmondt in de grootste en dodelijkste waterval van Xion. Daar, op de oever bij het water dat het zonnenlicht naar alle kanten weerkaatst, besluit ze te stoppen met haar leven en zich te breken voor haar nakomelingen. Graag had ze dit in haar wereld willen doen en Yager Sharon had ze ook nog weer willen zien maar haar energie is te beperkend om haar oude wereld weer te bereiken. Haar sterven en wedergeboorte duren niet lang. Ze breekt zich in verschillende stukken, de een wat kleiner de ander wat groter, maar ieder deel krijgt een stukje van haar levensgeest mee. De Veranderaars zijn geboren.

Thrin, Derato, Maho, Tya, Payat, Taglia, Mjako en Lissi reizen gezamenlijk over land op zoek naar een nieuwe plaats waar ze hopelijk kunnen wonen en met hun magie verder kunnen gaan. Tijdens de reis wordt een hechte vriendschap ontwikkeld met magie als een rode draad ertussendoor. Hoewel er vrienden en mede magie beoefenaars verloren zijn gegaan voelt het kleine maar zeer gevarieerde gezelschap dat hun magie bij hen is gebleven en dat het een belangrijk onderdeel van hun leven is dat niet ontkend kan worden. Daarvoor is door persoonlijk lijden en door het lijden van hun vrienden teveel gebeurd. Het verlies van Egin en de woongrotten van Thrin en daarbij ontelbare, zeer kostbare schatten is hard aangekomen. Het gezelschap maakt veel weersveranderingen mee voordat ze de bergen, die het Oneindige Water grotendeels omringen, bereiken. Ze verkennen het en besluiten dat ze hier zullen blijven. Met behulp van magie worden enkele gangen gemaakt die op andere gebieden uit komen en ze treffen hoog in de bergen een groot vlak terrein aan dat goed beschermt wordt door de grote rotsen die er omheen staan maar toch meer laten zien dan alleen de bergen. Het uitzicht is schitterend en wereldwijd waarbij de kleuren die de natuur hen schenkt in elkaar lijken te vervloeien als een zachte tedere deken die vol liefde over het land heen ligt.

De reizigers uit Suyios rusten uit waarna ze de omgeving tot altiever verkennen. Ze treffen er weinig andere wezens aan. Dan richten ze gezamenlijk een enorm kasteel op uit rotsen en stenen dat de tijd en de weersinvloeden makkelijk weerstaan. Het is lang niet zo sierlijk als Egin maar sterk en solide.

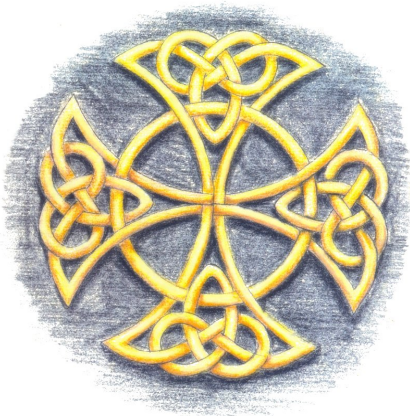

Er zijn weinig vertrekken in dit kasteel maar de vertrekken die er zijn, zijn zeer uitgestrekt en vol van ruimte. Met de oprichting die veel van de krachten van de magiërs vergt, is rekening gehouden met de zonnen zodat die uitgebreid de stralen door de vensters van het bouwwerk kan laten schijnen zodat er een overdaad aan licht zal zijn. Lange tijd doen de magiërs het rustig aan, veel pratend, rustend en nadenkend wat ze hier gaan doen en voelen hun krachten langzaam terugkeren. Dan breiden ze hun kasteel uit, maken onderaardse gangen of verbreden de door de natuur gevormde bestaande gangen, maken ondergrondse zalen en verfraaien verschillende gangen en vertrekken. Een heel klein meertje voor het kasteel vormt de bron van de rivier Antax die door de bergen heen stroomt.

De wezens uit Danamora zien de magiërs regelmatig, vooral als ze Danamora ingaan om ingrediënten te halen die ze nodig hebben voor hun magie. Voor de wezens uit Danamora is er tussen het Stil Leven genoeg bescherming te vinden zodat ze zich niet voor de magiërs hoeven te vrezen. In hun nieuwe verblijf gaan Thrin en Derato aan de slag om een gemeenschappelijk object te creëren als een soort bevestiging dat twee wezens die zo sterk van geest en vorm van elkaar verschillen toch samen kunnen werken.

Eens stonden ze vijandig tegenover elkaar maar nu zijn het vrienden die elkaars tekortkomingen perfect aanvullen tot een harmonieuze samenwerking met een verbijsterend resultaat; Caoir, het Kruis.

Het is een kruis met daardoor een cirkel verweven. De cirkel geeft de kringloop van de eeuwigheid aan en is het product van Derato. Thrin geeft de vier dimensies en de vier elementen, water, vuur, lucht en aarde, weer in de vier armen van het Kruis die in het midden kunstzinnig ineengestremeld zijn.

Tevens geeft hij het Kruis nog telekinetische gaven. Zijn gouden kleur krijgt het van Shayla die de gloed van de zonnen, die het Kruis na zijn voltooiing beschijnen, vastlegt.

Veel wordt er niet gedaan met Caoir. Hoewel het Kruis een zeer uniek, machtig en krachtig voorwerp is, weten ze zijn bestemming niet te plaatsen en meestal dient Caoir als een kunst voorwerp, op een strategische plaats op het kasteel geplaatst vanwaar

het een altemverre uitzicht heeft.

Meer voorwerpen worden gerealiseerd. De lichtbol wordt, door Taglia en Tya verbeterd en de bol geeft een aanvulling op de taal doordat het beelden en boodschappen in zich kan opnemen en weergeven. Lissi, geobsedeerd door de sterren, werkt het planetenstelsel uit, vaak geholpen door de kennis van Derato en de waarnemingen van Maho.

Zo zijn er zeven manen die rond deze planeet draaien. De snelste maan doet er een halve dag over om zijn baan rond de planeet te voltooien, de langzaamste maan doet er driehonderd dagen over, zo langzaam is zijn verplaatsing. Lissi werkt een heel schema uit van de manen en ontdekt dat er bepaalde drang tot handelen ontstaat als de manen vol zijn of bij een andere schijngestalte van één of meer van de manen. Ook ontdekt ze dat veel gebeurtenissen plaatsvinden waar de manen direct of indirect invloed op hebben. Ze werkt het allemaal uit en schrijft al haar bevindingen en ontdekkingen op. Samen met Tya, Derato en Payat worden de planeten bekeken. De snelste heeft er een jaar voor nodig en de langzaamste zeker duizend jaar om de baan te voltooien. Van de laatste komen ze weinig te weten doordat deze voor hun teveel tijd nodig heeft om de baan te berekenen. Het vermoeden is sterk dat die planeet met hun magie te maken heeft. Hun bevindingen worden nauwkeurig bijgehouden maar helaas niet afgemaakt doordat de tijd Lissi, Payat en Mjako inhaalt.

Voordat het zijn tijd is besluit Maho te gaan reizen, de wereld zien. Het afscheid is hartverwarmend. Hoewel Maho hen heeft beloofd om terug te keren vernemen de achterblijvers taal noch teken van hem. De tijd lijkt hem uitgewist te hebben. Niemand ontdekt ooit nog zijn lichaam dat door verkeerd gebruik van magie door Maho zelf uiteen is gescheurd en in verschillende lagen van de dimensies terecht is gekomen.

Een nieuw wezen vindt de verborgen weg, grotendeels verscholen tussen de rotsen, naar het kasteel en staat daar onverwacht voor de magiërs die schrikken van deze plotselinge gast. Het is het Nacht Wezen Yager Shafyto. Ondanks de eerste schrik wordt Yager Shafyto toch door de magiërs opgenomen en ze onderwijzen hem in de magie die verband houdt met de natuurelementen en verbazen zich over de kracht van het Nacht Wezen.

Yager Shafyto gebruikt bijna heel zijn leven om zich de magie eigen te maken. Regelmatig haalt hij benodigdheden van ver die nodig zijn om de magie te verwerklijken. Als geen ander kan hij in een korte tijd de toebehoren vinden want zijn vleugels zijn krachtig en snel.

Op hun beurt leren Thrin, Derato, Tya en Taglia er veel over de natuurkrachten bij en gaan zij begrijpen waarom het misging in Suyios. De natuurkrachten en de krachten van magie hebben elkaar tegen zitten werken zodat een reactie niet uit kon blijven. Nu vullen ze elkaar een stuk beter aan, worden niet uitgeput als destijds in Suyios en het kasteel, hoog in de bergen, laat de krachten van magie weids verspreiden zodat er geen al te sterke concentratie op één plek blijft hangen. Hoog op de bergen, als het helder weer is, is het al van verre te zien. Een groot massief kasteel, door de enorme hoogte waar het zich bevindt vaak in nevelen gehuld, waar magie wordt ontwikkeld en bedreven en er verstandig mee wordt omgegaan.

Eilee, het ontstaan van de Wind Wezens, een Nacht Wezen in een wereld van ijs, de erfenis van Xdysa, Yun, het spiegelmeer

In een wereld van magie en wonderen ligt onontdekt een eiland in een kleurenpracht van zeegroen. Gele wateren doorsnijden dit eiland meerdere malen en weerkaatsen het zonnenlicht terug naar hun bron. In een perfecte harmonie van kleuren die naast elkaar en door elkaar heen leven wordt één steen zo gevuld met zonnenstralen dat het na verloop van eeuwen een Zonnensteen wordt.

Zachtroze strepen, de kleur van de rotsen, wisselen de kleuren van geel en zeegroen af. Dit eiland, zelfs niet door het Stil leven ontdekt, ligt verscholen in het Oneindige Water. Bij toeval wordt het eiland ontdekt door Yager Shafyto die, door in een bepaald gebied heersende stormen, noodgedwongen een andere route dan normaal moest nemen. Zodra het Nacht Wezen op dit eiland neerstrijkt voelt het de kosmische harmonie en hoe de kleuren hem aanraken en hem koesteren. Omringd door zachte schitteringen vindt Yager Shafyto de Zonnensteen die als fluweel aanvoelt. Hij herkent er meteen magie in, in een klauw, die de steen met gemak kan verpulveren, ligt de steen er licht en leven uit te stralen. Het Nacht Wezen bergt de steen zorgvuldig op en na een laatste blik over het eiland geworpen te hebben zoekt het wezen de hemelruim weer op en vliegt terug naar het grote kasteel. Wat hij niet opmerkt is een gigantisch groot wezen, vele malen groter dan hijzelf, zich losmaakt van het eiland en hem op een veilige afstand volgt totdat hij het vasteland heeft bereikt. Daar legt het alt na alt af, zo hoog vliëgend als nog geen wezen voor hem ooit heeft nagedaan. Niemand ziet dit gigantische groene wezen. Zelfs zijn schaduw blijft in de wolken. Pas dagen later landt Eilee, zoals hij later genoemd wordt, ver van het Oneindige Water, in een verlaten gebied waar alleen rotsen zijn en daar voedt Eilee zich met zand, waardoor er grote dalen ontstaan. Koesterend in het zonlicht maar toch de kleuren van zijn voor hem te kleine eiland missend legt Eilee zich te ruste, terwijl het zand hem grotendeels aan het oog onttrekt. Yager Shafyto, onwetend over het grote groene wezen dat zo stil te werk ging dat zelfs zijn zintuigen hem niet waarschuwden, vliegt vol trots naar Thrin, Derato, Tya en Taglia die hoog in de bergen het kasteel bewonen. Daar laat hij vol trots de Zonnensteen zien en ieder van de magiërs voelt dat er magie en leven in zit. Later zoekt Yager Shafyto nog herhaaldelijk naar het eiland vol kleur maar hij heeft het nooit weer gevonden.

Eilee, het grote groene gigantische wezen, verheft zich na enkele jaren weer in het luchtruim en dit keer laat hij zich wel zien aan de wezens op de planeet. Ook Thrin hoort van hem en zoekt hem op. Hij maakt kennis met het grote wezen, volgens Thrin het grootste op de hele planeet, en leert hem de taal van de planeet. Verheugd ontdekt hij dat dit schepsel magie kent. Eilee vertelt hem niet waar hij vandaan komt, hij houdt het met opzet vaag omdat hij zich ervan bewust is dat ze zijn eiland met kleuren zouden kunnen leeghalen. Thrin vertelt Eilee op zijn beurt wel over zijn afkomst van de bron en gezamenlijk besluiten ze naar de bron te gaan en daar aangekomen voelen beiden nog de speciale sfeer die hier hangt hoewel er weinig meer te zien is. Thrin laat daar met behulp van zijn magie, leven en dood, licht en donker, wit en zwart achter en verder alles wat een tegenstelling heeft en Eilee geeft er kleuren aan met een soort magie die geheel onbekend is bij Thrin en die het ook niet begrijpt maar toch voelt dat het goed is. Dit alles wordt gebundeld in het restant van de bron. Niet ver van de bron vandaan staat de levensboom Elusiterixa en na enkele dagen bij deze boom doorgebracht te hebben, gaan ze weer uit elkaar, Thrin terug naar de bergen en Eilee laat zich meevoeren door de wind.

Na een leven waarin magie de hoofdrol speelde, sterft Tya toch nog geheel onverwacht op hoge leeftijd. Taglia krijgt genoeg van haar verblijf in het kasteel en het besluit om op reis te gaan is dan ook snel gemaakt. Taglia verdwijnt. Zwervend door Danamora en door Xion komt ze bij een gebied dat later Oiread zal gaan heten, waar ze haar magie gebruikt om een andere wereld boven de bestaande wereld te bouwen.

Grote stukken land zweven boven de grond, bijeengehouden door Stil Leven en Taglia laat er voor vele eeuwen de pas ontstane Fleurige Fladderaars leven. Het zijn mooie wezens in felle kleuren die genieten van zonnestralen. Rondfladderend en regelmatig naar verschillende boven de grond zwevende stukken grond duikend gaat hun leven door lang nadat Taglia gestorven is. Vele generaties lang blijven ze daar leven totdat de magie langzaam wordt opgenomen door de lucht en de wind en de zwevende gedeelten terugkeren naar de grond. Als dat gebeurt zoeken de Fladderaars nieuwe woonsteden langs het Oneindige Water en richting Danamora.

Stil Leven voelt de magie in de stukken land die langzaam wederkeren op de grond en de eerste vreemde planten, voorlopers van het fantasievolle Stil Leven van het latere Oiread, soms geholpen door Gevleugelden en de WindWezens, vinden daar hun plaats.

Thrin en Derato blijven op het kasteel achter en gaan na het rouwproces om Taglia door met magie, leggen alles over magie vast en nemen niet echt veel later afscheid van Yager Shafyto wier tijd om is en vertrekt om zijn laatste rustplaats te zoeken. Yager Shafyto geeft de ruimte aan Yager Shanamees, een lichtbruin Nacht Wezen.

Een ijzige kou heerst er in een wereld van ijs, zo wit dat als de zonnen hun stralen op dit gebied laten weerkaatsen, wezens verblind worden. Dat is de wereld van Yager Shanamees, een lichtbruin Nacht Wezen dat, ondanks dat hij zijn ogen goed beschermt, blind wordt en blind blijft. Dit Nacht Wezen, het enigste levende wezen in deze mooie maar ongenaakbare wereld vol ijs, leert te overleven. Zijn vacht stelt hem in staat de snijdende kou het hoofd te bieden. Sneeuwstormen komen er vaak voor en ze verscheuren de stilte met een enorme gebulder. Ze houden vaak erg lang aan en als het zelfs Yager Shanamees te gortig wordt, zoekt hij bescherming onder de planeet oppervlak. Zijn leven brengt hij gedeeltelijk door boven in de ijswereld en gedeeltelijk in een uitgebreid stelsel van grotten en gangen onder de grond waar de mooiste stenen en zelfs ook sporen van magie aanwezig zijn en zelfs Stil Leven dat hun leven ondergronds doorbrengt. In heel zijn leven spreekt hij geen woord, ontmoet geen ander wezen maar luistert naar de stilte in zichzelf. De meeste wezens vergeten het Nacht Wezen doordat de verhalen over hem verstommen door de tijden heen.

Xdysa, een wezen met een uitstraling van een fleurig Stil Leven wier aanraking zachter is dan water, staat op uit het leven en begint haar leven. Geboren onder een zeer zeldzame magische manenstand leeft ze tegen de grens van Xion in een wereld waar een rode waas heerst afkomstig van Stil Leven en verdampend stikstof. Daar heeft dit ster uitstralende wezen contact met de magie in haar en brengt dit in contact met haar vermogen scheidend bezig te zijn. Ze leert de kracht van magie kennen maar maakt slechts dingen die de tijd niet kunnen weerstaan en snel kapot gaan. Dan besluit ze iets te maken dat veel kracht van zichzelf heeft en tegen bijna alle magie bestand is. Van de sterkste rotsen maakt ze een kom die ze nog eens extra versterkt door magie, met magische vormen om de uitwerking ervan te versterken en ze maakt het zodanig dat er verschillende ingrediënten in samengevoegd kan worden. Tekens en magische spreuken worden zorgvuldig aangebracht, op de sierlijke randen net als verschillende goed verdeelde krachtbronnen om de werking van de kom zo gunstig mogelijk te maken. Als haar werk voltooid is merkt Xdysa pas dat ze niets heeft waarmee ze de kom kan uitproberen. Ze plaatst hem in het midden van een grot en vergeet het. Door de rode dampen wordt de ingang van de grot aan het oog onttrokken. Xdysa gaat verder met haar magie. Ze legt zich toe op kleuren, daar kleuren bepaalde eigenschappen bezitten. Dit gegeven, tezamen met de stand van een betreffende maan of planeet staat waarvan de invloed op een zeker moment het sterkt is, bepaalt het gebeuren.

Xdysa leert ook kleuren mengen en zo ook de specifieke eigenschappen. Ze werkt zowel met pastelkleuren als met harde vaststaande kleuren. Ze werkt het idee van de kleuren helemaal uit en gaat dan op zoek naar een middel waarmee ze dit vast kan leggen. Ze verlaat haar land en reist eeuwenlang over de planeet waar ze uit verschillende gebieden stenen meeneemt die diverse vormen hebben en iets van magie in zich dragen. Ze haalt er enkelen van Xion, vanuit het Oneindige Water, Danamora, Suyios, gebieden zonder naam, zelfs vanuit de ijswereld waar ze sporen van Yager Shanamees ziet en ook neemt ze een steen die dichtbij Elusiterixa ligt mee. Op haar reis ontmoet ze ook verschillende wezens, vaak goed gezind en waar ze voor lange tijd verblijft. Maar uiteindelijk gaat ze toch weer verder. Oud en moe keert Xdysa tenslotte terug naar waar ze haar reis lang geleden begon. Ze probeert de kleuren in de stenen over te brengen en legt ze dan in de kom, die de tand des tijd uitstekend heeft doorstaan en dat is tevens een van haar laatste handelingen. Niet

lang daarna sterft ze, waarna Elusiterixa haar bij zich voegt in de bloesems, die de lucht gezond maken. Xdysa geeft zelfs dan nog via de bloesems magie af aan de lucht.

Aan de voet van de bergen, daar waar Danamora begint, leeft een wezen wiens uiterlijk bijna angstaanjagend is. Zijn lichaam heeft een onbestemde kleur, alleen zijn ogen zijn fel rood en zeker in het donker zijn ze duidelijk te zien. Meestal leeft hij onder de grond waar hij in staat is, met een minimum aan licht, heel goed en ver te zien.

Dit wezen; Yun, leeft van steen en zand. Slechts zelden komt hij bovengronds waar hij de kans loopt verblind te worden door de overdaad aan licht. Bijna niemand, op de levensboom na, weet van zijn bestaan af, toch zal hij een belangrijke rol spelen in de gebeurtenissen op de planeet.

Yun legt grote afstanden af in en onder de bergen en onder Danamora waarvan hij soms de grenzen overschrijdt. Hij vangt veel op van de aanwezigheid van anderen maar hij heeft sterk de neiging om ze uit de weg te gaan.

Gangen uitgravend, soms neigend naar grote zalen, vindt hij eens een grote stok, bijna geheel recht en zeer sterk. Die sterkte wordt veroorzaakt door een samengaan van steen en hout. Yun koestert het en draagt het sindsdien bij zich, zich er vaak op steunend.

Regelmatig zit hij bij ondergrondse beekjes en de bronnen van Antax die de bovengronds rivier voeden. Dan peilt hij met de stok hoe diep het aanwezige water is. Maar zelden waagt hij zich hierin omdat hij bang is voor het water hoewel het hem mateloos fascineert.

Yun zoekt zijn weg nog dieper de grond in waar hij soms een wortel van de levensboom tegenkomt. Hoe dieper hij gaat des te mooiere natuurlijk gevormde gangen hij vindt. Ze zijn grillig, vol stenen die soms een sprankje licht afgeven. De meeste stenen zijn weinig bijzonder maar Yun komt toch zo nu en dan stenen tegen die een mooie glans hebben of die uit verschillende lagen zijn opgebouwd. Sommige stenen hebben een weinig opvallende buitenkant maar bij toeval ontdekt Yun dat ze een gekleurde of bijna blanke steen in zich dragen. Hij legt er een verzameling van aan die hij zorgvuldig koestert en herhaaldelijk bewondert. Vooral één steen, een smaragdgroene bewondert hij mateloos. Al snel ontdekt hij dat deze steen iets bijzonders heeft al weet hij niet wat. Vaak heeft hij het gevoel dat deze steen met hem communiceert, al kan hij de bedoelingen en de taal ervan niet doorgronden. Scheiden van deze smaragdgroene steen wil hij niet en daarom is Yun lang bezig om deze aan het uiteinde van zijn stok te bevestigen. Als hij uiteindelijk een manier heeft gevonden waardoor de stok de steen vasthoudt, is hij dolblij en van dat moment af draagt hij de steen altijd met zich mee. Een lang leven leeft Yun ondergronds, in zalen en gangenstelsels die op andere gangen of zalen uitkomen of doodlopen, vaak zittend bij de kleine stroompjes water of zijn stenenverzameling uitbreidend en bewonderend. Maar zijn lichaam wordt oud, zijn blik troebel en tenslotte sterft dit vreemde wezen bij het water van de Antax. De stok valt in het water en het water weekt de groene steen in de loop van de tijd los van de stok en voert het mee, goed verborgen in slib, naar een onbekende bestemming.

Xtrea.

Vele wezens weten het niet eens te vinden, zo goed verborgen en zo wereldvreemd is deze plaats. In Xtrea waar de tijd versmelt tot momenten, leven in een bijzonder langzaam tempo de Reuzen, afkomstig van de aanwezige stenen die amper bewegen en leven. In hun huid van steen kunnen ze eeuwenoud worden en ze kunnen zelfs het Nacht Wezen in leeftijd overtreffen. Hun leven in Xtrea kent hoogtepunten noch dieptepunten. Ze leven in een constant traag tempo waarbij ze de wijsheid in zichzelf opzoeken. Heel af en toe, maar deze momenten zijn zo zeldzaam, krijgen ze bezoek van het Nacht Wezen Yager Shafaan, een klein en gedrongen wezen wiens vacht grijs/zwart gestreept is. Yager Shafaan is een Nacht Wezen die alleen de wezens die net als hijzelf een hoge leeftijd kunnen bereiken opzoekt en bij voorkeur hangt hij in gebieden rond die de eeuwigheid in zich dragen. Vooral Xion heeft zijn voorkeur. Yager Shafaan luistert vaak naar de elementen. De wind vertelt hem veel door middel van geluiden, de geuren die het met zich meeneemt, stofdeeltjes en -voor hem zeer duidelijk- veranderingen van onder andere het weer. De twee zonnen schenken hem warmte en energie. Door het water voelt hij zich gezuiverd en de aarde geeft hem trillingen door, hij voelt standvastigheid en zekerheid.

Bij toeval ontdekt Yager Shafaan in een klein beschut gebied in Xion een rimpelloos meer, omringd door vreemde felle kleuren die in elkaar lijken te vervloeien. De wind zwelt aan tot een storm en rijdend op de vleugels van deze wind bekijkt Yager Shafaan dit vreemde tafereel dat volgens hem niet mogelijk is. Enerzijds wil hij zo snel mogelijk doorvliegen, deze vreemde gebeurtenis vergeten maar zijn andere kant, zijn nieuwsgierige kant, wint het en al cirkelend daalt hij neer. Dit meer voelt als water, ruikt als water maar het is geen water. Het heeft sterk de neiging de kleuren van zijn oever aan te nemen. Yager Shafaan schrikt als hij bijna bij dit meertje is. Op sommige gedeelten ziet hij vreemde wezens, vreemde gebieden en vreemde situaties. Als verstild hangt hij in de lucht en ziet hoe de vreemde wezens in de vreemde gebieden hun vreemde situaties beleven. Dan begrijpt hij het, dit zijn een soort spiegels die waarschijnlijk deze planeet weergeven. En elk gebied, elk stuk heeft zijn eigen kleur die in zijn kern fel van kleur is en aan de rand overgaat in de kleuren van andere stukken. Langzaam zwevend over deze vreemde spiegeloppervlakte ziet Yager Shafaan diverse gebeurtenissen en met zijn hoofd vol van deze ontdekking landt hij op de dichtstbijzijnde hoge piek en denkt na. Hoe het komt dat dit vreemde meertje zo geworden is, kan hij niet verklaren. Wel zou hij er zijn voordeel mee kunnen doen en neemt uiteindelijk een besluit.

Al snel heeft hij een komvormige steen gevonden en laag over het meertje vliegend schept hij wat water op, ervoor zorgend dat hij het niet aanraakt, bang om op de een of andere manier in de desbetreffende situatie terecht te komen. Maar zodra de stenen kom het water raakt en een gedeelte ervan in de kom stroomt, wordt het troebel en het water in de kom is gewoon water. Voorzichtig durft Yager Shafaan dit te proeven maar het is en blijft gewoon water. Dan vliegt hij langs de oever om het meertje heen en probeert de kleuren te doorgronden. De kleuren zien er maar al te echt uit al kan het Nacht Wezen niet ontdekken hoe ze ontstaan. Vreemd genoeg zit er zoals gebruikelijk geen Stil Leven achter de kleuren. Al snel moet hij erkennen dat hij er niets van mee kan nemen. Dit meertje in al zijn pracht en vol wonder moet intact blijven om te zijn zoals het is. Gedurende de rest van zijn leven zoekt het Nacht Wezen enkele plekken op die de spiegel hem laat zien en voor zover hij na kan gaan gebeuren dingen die de spiegel hem tonen daar ook. Dan keert Yager Shafaan terug en vaak vliegend of stil hangend in de lucht kijkt hij wat de spiegel hem nu weer laat zien. Dit deelt hij later, zonder een opdringerige of belerende manier te gebruiken, aan Eilee mee waarbij hij niet vertelt hoe hij dit weet. Eilee voelt aan dat deze gegevens niet van het Nacht Wezen of de levensboom afkomstig zijn en vermoedt een andere bron maar hoewel hij intensief zoekt waarbij hij het Nacht Wezen soms volgt kan hij niets vinden. Op zijn beurt vertelt Eilee het aan Thrin die zeer geïnteresseerd is in deze ontdekking en hem opdraagt de bron van de wetenschap van Yager Shafaan te vinden. Geduldig volgt Eilee Yager Shafaan keer op keer en pas op het laatst van het leven van het Nacht Wezen vindt hij het meer. Zijn schaduw die op het meertje valt is

groter dan het meertje zelf. Maar ondanks de schaduw zijn duidelijk de momenten van de wereld te zien. Geboeid blijft Eilee lang boven het meertje hangen en telt negen momenten. Een in blauw die een stuk Oneindige Water laat zien, de groene wereld van Danamora, de rode rotsen van Xion, een onbekende zandwoestijn, goudgeel van kleur, een zachtroze kleur van Suyios een fel schitterend ijswereld, de bruine bergen, een onbekende, onbestemde grijze wereld en een blank beeld waarin de levensboom Elusiterixa scherp afgebeeld staat. Eilee vliegt tenslotte terug naar de bergen, een lange reis waarbij hij onderweg het Nacht Wezen die zijn laatste rustplaats met zorg uitkiest aantreft. Eilee laat het wezen in vrede en vliegt door naar de bergen waar Thrin op hem wacht, met in zijn gedachten het Nacht Wezen Yager Shafaan.

"alles verandert" Nyoka

Thrin staat op één van de hoge torens van het kasteel en laat zijn blik over een gedeelte van de planeet glijden. Aandachtig bekijkt hij de wereld voor hem. In de verte ziet hij de schittering van het Oneindige Water en onder hem zijn nog vaag de contouren van de levensboom te zien. Door de tijden heen is deze boom een zeer machtig monument geworden. Starend naar de horizon verzinkt hij in gedachten waarbij hij de aanwezigheid van Derato, die zich elders in het kasteel bevindt, duidelijk waarneemt. Derato's verschijning is één groot mysterie maar in zijn kern is hij zo voorspelbaar en erg grondig in zijn werk. Terwijl hijzelf het uiterlijk heeft dat goed bij de eigenschappen van Derato zou passen, gaat juist hij grillig en baanbrekend te werk. Hij zoekt het in het duistere, steeds balancerend op onbekende afgronden en het is Derato die hem er steeds weer van weerhoudt om net over die grens te gaan.

Door de eeuwen heen zijn ze al veel over magie te weten gekomen en kunnen zich daarom misschien zelfs de grote meesters van de magie noemen maar ondanks die kennis ligt er nog steeds onontgonnen terrein voor hun open. Voor hem is het een uitdaging. Dan haalt een snel naderende stip aan de horizon hem uit zijn gedachten; het is Eilee, wier schaduw grote stukken land beschaduwde. Zijn gaven gebruikend weet Thrin dat Eilee het spiegelmeer gevonden heeft. Rustig wacht hij de komst van Eilee af die, ondanks zijn grootte, even later sierlijk op de bergen landt waarna een vreugdevolle begroeting volgt. "Erg ver hier vandaan, ligt het meer waar Eilee het over had." Thrin tast de geest van Eilee af naar beelden van het spiegelmeer en luistert daarbij aandachtig naar wat het grote wezen hem nog meer te vertellen heeft. Als Eilee klaar is met zijn verhaal zegt Thrin: "rust wat uit en als Eilee weer op sterkte gekomen is gaan we er naar toe." Behoedzaam zoekt Eilee in het gigantische kasteel een zaal uit waar hij zich opkrult en laat de rust in hem en over hem neerdalen. Als na enige dagen het grote wezen weer helemaal uitgerust is maakt Thrin zich klaar voor de reis en neemt afscheid van Derato maar laat hierbij niets los over het doel van zijn reis. Bij hun vertrek weten Thrin en Eilee nog niet dat het een lange reis vol hindernissen zal worden; talrijke stormen beheersen het weerbeeld en regelmatig moeten ze dan ook schuilen voor de harde winden en gigantische hagelbuien die het land teisteren. Zelfs Eilee vliegt nog liever om dan dwars door de stormen te gaan. Als ze tijdens zo'n zware storm een beschutte plek opgezocht hebben maakt Eilee zich zo klein mogelijk en dit lukt hem verbazingwekkend goed. Gelaten wachten ze de stormen af die dagenlang aanhouden en veel schade aanrichten. Om de tijd een beetje door te komen bestudeert Thrin de sterrenhemel boven Xion, waar ze zich nu bevinden, en gebruikt hierbij de gegevens die hij daarover van Derato geleerd heeft. "Verandering is op komst" zegt Thrin. Eilee heft zijn hoofd en kijkt naar de sterren die boven Xion zeer duidelijk te zien zijn. "Alles verandert" vindt hij.

Na enige tijd nemen de stormen snel in sterkte af en kan het tweetal hun reis voortzetten waarbij ze zo af en toe nog een plotseling opstekende storm moeten ontwijken. Eindelijk bij het meer aangekomen zien ze dat het noodweer ongeschonden heeft doorstaan. Laag heen en weer vliegend bekijken ze met

grote verbazing de beelden die het spiegelmeer hun toont en opgelucht stelt Thrin vast dat de omgeving van Danamora, en dus ook het kasteel, vrijwel niet te lijden heeft gehad van de stormen. Als ze genoeg gezien hebben zoeken ze niet ver van het meer af een plek vanwaar ze alles nog eens rustig kunnen bekijken, daarbij steeds weer bekende beelden opzoekend.

"Het getal negen heeft hier een speciale betekenis" denkt Thrin. "En elk van die beelden laat een ander gebied zien. Hoe komt dit meer aan zijn beelden?" Het meer geeft zijn geheimen vooralsnog niet prijs. "Volgens Thrin," oppert hij "bestaat dit meer uit verschillende lagen, verschillende dimensies. Dat is een fenomeen waarin Thrin zich al een tijdje verdiept heeft maar nog niet helemaal tot in de fijnste puntjes heeft kunnen doorgronden." Hoezeer er ook gegist wordt, het ware geheim van het spiegelmeer blijft een raadsel. Dan besluiten ze enkele plaatsen die getoond worden op te zoeken. Vervolgens onderzoeken ze deze grondig naar overeenkomsten; groeit er steeds bepaald Stil Leven of gebeurt de overdracht door de aanwezige stenen? Maar hoe intensief en grondig ze ook zoeken, ze vinden de oorzaak niet. Terugkerend naar het spiegelmeer besluiten ze het mysterie te laten voor wat het is en kijken dan vervolgens hoe het leven op negen verschillende plaatsen aan hun voorbij trekt. Via bijzondere plaatsen keren ze terug richting de bergen, elkaar plechtig belovend het spiegelmeer geheim te houden. Ze gaan nog naar de plek waar eerst de bron, de plaats van Thrins ontstaan, was. Daar hebben ze hun magie, de tegenstellingen en de kleuren achtergelaten en ze zien nu het resultaat. Het lijkt op een Stil Leven maar één die in zijn vorm totaal verschillend is van het andere Stil Leven op de planeet. De tegenstellingen; leven en dood; licht en donker, zijn duidelijk te zien. Hoewel de creatie voor Thrin groot is en voor Eilee klein, is het machtig en standvastig, de kleuren hebben een zeer grillig verloop, de kroon is groot en overdekkend terwijl de stam van binnen hol is. Daar bevinden zich allerlei lichtjes die als sterren aan een fonkelend hemelgewelf de binnenkant van de stam verlichten. Tevreden over de onvoorziene samenwerking van verschillende wezens, over de creatie die zeer duidelijk de levenskringloop uitbeeldt wordt er een naam aan gegeven.

Nyoka.

Beiden voelen de magie in Nyoka pulseren. En beiden weten zeker dat ze de eeuwen zal gaan trotseren en ze vinden diep in hun gevoelssteen dat Nyoka zeker niet onderdoet aan de levensboom Elusterixa.

Terugkerend op het kasteel, hoog bovenop de bergen, worden ze begroet door Derato maar geen van beiden laat ook maar iets los over het spiegelmeer. Omdat de reis veel energie heeft gekost nemen ze eerst maar een lange rustperiode om zich daarna met volle overgave weer op hun werk te storten. Daarbij krijgen de ideeën over dimensies de volle aandacht en worden verschillend theorieën in de praktijk uitgeprobeerd. Zo ontdekken ze ook dat met behulp van de sterrenkunde, een bijdrage van Derato en Lissi, doorgangen naar andere planeten en andere werelden mogelijk zijn maar omdat daarvoor nogal veel zeldzame bouwstoffen nodig zijn, wordt dit gegeven alleen theoretisch uitgewerkt. Wel proberen ze in diverse dimensies te komen en vooral Thrin gaat hierbij erg ver. Sommige van die dimensies zijn onvoldoende draagkrachtig: zo instabiel dat alleen het er naar toe reizen levensgevaarlijk is. Daarentegen zijn anderen sterk en solide. Met behulp van Nyoka en Caoir als sleutel wordt er een dimensie gemaakt, zo mooi en zo zacht van levens en liefdeskleur dat het alle andere kleuren ruimschoots overtreft. Pas te laat ontdekken ze dat er tegelijkertijd een tegenstelling is ontstaan; een koude en dode dimensie. Hoewel het ontstaan er van nature is, is het verschil tussen de twee dimensies, die beiden een in en uitgang in Nyoka en het kasteel op de bergen hebben, zeer groot. Echt alles is schitterend in het lichtdimensie waar liefde de boventoon voert en in de dimensie die al snel de dodendimensie wordt genoemd wil helemaal niets groeien, ondanks vele pogingen van Eilee en Thrin. Hoewel Thrin deze dimensie vervolgens ongemoeid laat en het bijna vergeet door de schoonheid van de lichtdimensie, blijft Eilee zich toch bezighouden met de dodendimensie. Door de tijd heen keert hij af en toe terug naar het eiland van kleuren en probeert dan iets hiervan mee te nemen in de dodendimensie. Als ook dat mislukt, legt hij zich toe op het creëren van een dimensie in een dimensie die slechts te realiseren is op een manier die alleen hij weet. Hij haalt van over de hele planeet grote stenen die hij in

een kring plaatst. En als hij na lang zoeken een steen vindt die de vorm van een ster heeft; uitlopend in vijf punten plaatst hij die in het midden van de cirkel. Dan gaat hij op zoek naar een spreuk die de nieuwe dimensie kan openen. Voorlopig zal hij die echter niet vinden.

Een groot en nieuw Nacht Wezen die onder de naam Yager Shanny door zijn leven gaat, vliegt hoog boven Giaygu waar het volk der Gevleugelden hun leven tussen de bloemen doorbrengt. Met zijn scherpe blik ziet hij hoe ongecompliceerd en hoe vol bloemenliefde hun leventje is. Ergens voelt hij jaloezie. Overall waar hij kijkt ziet hij grijsroze Stil Leven die hij op een vreemde manier mooi vindt. Maar zelfs die weerhouden hem er niet van zijn reis voort te zetten, een lange reis die hem over vele verschillende gebieden voert en hem slechts af en toe toestaat om zich een korte rust te gunnen. Pas wanneer hij in Suyios is, rust hij langdurig en gaat dan op zijn gemak op zoek naar de resten van wat eens Egin was. Op zijn zoektocht komt hij vele schilderachtige plekjes tegen, de een nog mooier dan de ander en Yager Shanny kan dan niet altijd het verlangen weerstaan om kort bij deze plekjes te blijven. Hun schoonheid bewonderend geniet hij van de perfecte balans die ze uitstralen; zo mooi, zo warm. Het Nacht Wezen komt ook zo af en toe bij magische plekken die, naar hij vermoedt, wel eens sterrenstof zouden kunnen bevatten en in een glooiend landschap ziet hij de vreemdste kleuren. Maar uiteindelijk vindt hij het bouwwerk dat eeuwenlang een zeer belangrijke plaats op de planeet was. En de reden dat Yager Shanny erop gebrand was dit bouwwerk op te zoeken is te zien of er iets bruikbaar is overgebleven. Hij vermoedde dat de tijd het monument grotendeels heeft laten verdwijnen maar dit feit wilde hij zelf vaststellen. Bovendien was Egin zo groot en zo sterk dus de kans was aanwezig dat er nog iets van over zou zijn. Bijna was hij er voorbij gegaan maar een bepaalde sfeer houdt hem net staande. Nu kijkt hij van enige afstand naar de restanten van het eens zo trotse bouwwerk. Stil Leven heeft er grotendeels bezit van genomen waardoor er weinig van te zien is. Maar het is er nog, het is niet veel meer maar nog steeds is het imposant. Yager Shanny kijkt er lang naar terwijl hij de kracht ervan nog steeds voelt. Pas heel lang nadat hij er niet meer zal zijn zal die kracht verdwenen zijn. Dan zoekt hij zijn weg door Stil Leven naar de ruïne toe. Overall liggen brokstukken, grotendeels bedekt door vele kleine witte bloemetjes die zich graag koesteren in de zonnenstralen. Enkele grote, puntige stukken steen rijzen nog omhoog en tarten nog de aanwezige Stil Leven die echter op den duur deze strijd zullen winnen. Sommige kamers van het gebouw zijn nog vrij intact hoewel die ook zijn ingenomen door het Stil Leven. Lang is Yager Shanny bezig de ruïne te onderzoeken waarbij hij af en toe Stil Leven moet weghalen. Hij ziet zo hier en daar magische tekens, ook door de tijd aangetast, onvoltooide planetenstanden, eens getekend op de muren die nu grotendeels zijn weggeschoven en vergaan. Her en der liggen er ook nog gebruiksvoorwerpen; van sommigen kan hij niet meer zeggen wat het was maar anderen zijn nog opmerkelijk gaaf en onder enkele stenen vindt hij resten van wat eens een piramidesteen was. Zorgvuldig zoekt hij alles af en komt tot de conclusie dat hier niet veel meer te halen is. Alleen een reactie op de eens bedreven magie hangt hier nog rond en bepaalt grotendeels de sfeer. Even nog kijkt Yager Shanny naar de talrijke blauwe bloemen die zich hier blijkbaar goed thuis voelen. Zelfs in spleten en onherbergzame stukken zijn ze te vinden en ze maken er grotendeels de dienst uit. Dan neemt hij een lange rust in een vrij intacte ruimte, een rust die voortaan deel uit zal gaan maken van het leven van elk Nacht Wezen, om daarna het luchtruim weer te kiezen, de resten van Egin achter zich latend. Zijn weg voert hoog boven de planeet, zo hoog dat hij vaak zelfs boven de wolken vliegt naar een andere plaats die hij wil bezoeken. Hij beschouwt zichzelf als het Nacht Wezen tussen een oude wereld en de nieuwe wereld, de tussenschakel. Yager Shanny vliegt over glooiende landschappen waar hij ziet hoe een nieuw soort wezens opstaat en zich verspreidt. Ze kenmerken zich vooral door hun vreemde, huppelende manier van voortbewegen ondanks welke ze toch grote snelheden kunnen ontwikkelen. Hoewel ze klein zijn en een op zich simpel leven leiden, kunnen ze zich goed handhaven in de meest onherbergzame gebieden en dat ziet Yager Shanny later in zijn leven ook als hij ze op de meest onverwachte plaatsen tegenkomt. Ze worden Huppels genoemd.

Dit Nacht Wezen maakt ook mee dat er aan de kust van het Oneindige Water bijeen gebied waar het wemelt van de eilandjes die met enige regelmaat overstroomd worden, een groep Gevleugelden aandachtig luisteren naar de geluiden om hun heen. Ze proberen deze geluiden eerst te imiteren en voegen dan eigen verzinsels toe. In het begin klinkt het nergens naar en, gezeten op een veilige afstand op een rotsblok, houdt Yager Shanny vaak zijn oren dicht, ontstemd door het valse geluid maar gaandeweg worden deze wezens beter en voegen hun eigen composities toe, die vaak een zware ondertoon hebben. De Gevleugelden leven uitsluitend voor hun muziek die regelrecht uit hun gevoelssteen komen. Verschillende tonen worden tot een harmonieus geheel aanéén gesmolten en bereiken daarmee menig gevoelssteen, die elk wezen in zich draagt, en weten die zodanig te beroeren dat er liefde voor hun muziek ontstaat. Hun kenmerkende geluid kan vaak van een altenterre afstand gehoord worden en het trekt vele andere wezens aan. Pas na lang zoeken ontdekken ze dat één der Stil Leven een dusdanige vorm heeft dat ze daar hun fluiten uit kunnen maken. Muziek vormt voortaan een belangrijk onderdeel in het leven van de Gevleugelden en dankend voor de schoonheid van de planeet, dankend voor Stil Leven en dankend voor al wat er te danken is, wordt al dit verwerkt in hun muziek, in hun fluit die zulke hoge, ijle, en zachte tonen laat horen, dat ze vrijwel elke gevoelssteen laten trillen vol liefde en leven.

Yager Shanny ziet verschillende landschappen onder zich veranderen. Hij vliegt over Xtrea, het land van de Reuzen die echter zo'n rustig leven leiden dat vrijwel niemand van hun bestaan weet. Hij komt verschillende malen Windwezens tegen die, gereden op de wind tot in de hoogste regionen van de atmosfeer terecht komen, maar zich onthouden van enig contact met andere wezens. Ook ontmoet hij de Fladderaars, de fel gekleurde wezens die leven van de zonnenstralen en hij ziet hoe Oiread wordt gevormd en hoe dit, voor velen afschrikwekkende Stil Leven dat weliswaar zeer mooi is maar erg grillig in hun doen, een simpele plas water insluit en omtovert in een sfeervol meertje aan wiens oevers de meest exotische planten groeien. Yager Shanny ziet hoe het leven op het land langzaam verandert en in de toekomst zal blijven veranderen. Nieuwe wezens zullen steeds blijven opstaan en oude wezens zullen eens verdwijnen, de een wat sneller dan de ander. De tijd verandert het aangezicht van het landschap. Dit alles is een logisch onderdeel van het leven. Hij accepteert dit. Maar aan het eind van zijn leven begrijpt hij niet waarom er steeds een nieuw Nacht Wezen uit het oude Nacht Wezen herrijst met de ervaringen en lessen, die de vorige Nacht Wezens hebben opgedaan, in zich verpakt, die soms ongebruikt blijven maar onmiskenbaar aanwezig zijn. De bedoeling hiervan kan hij niet doorgronden. Hij probeert deze vraag nog beantwoord te krijgen via de levensboom maar hij hoort niet meer dan het ruisen van de wind door haar takken en bloesems. De stralen van de zonnen beschijnen haar volle stam die zo groot en dik is dat Yager Shanny wel vijftien stappen moet zetten wil hij rond Elusiterixa lopen. Tenslotte in de bergen, niet ver van de levensboom vandaan, verlaat hij het leven.

Ver van de levensboom vandaan, in Xion, leveren de Veranderaars en één van hen gaat door het leven onder de naam Yeke. Yeke kan zich zo goed veranderen dat origineel en imitatie niet van elkaar te onderscheiden zijn. Meestal vertoont zij zich in het uiterlijk van een wandelende rots, een zoals die in Xion regelmatig te zien is. Maar Yeke wil meer en zij verlaat als de eerste van de Veranderaars tenslotte Xion, onder het gelach van haar soortgenoten die beweren dat zij snel weer terug zal komen. Na lange reizen vol eenzaamheid en de andere Veranderaars sterk missend, komt ze terecht in gebieden waar Stil Leven rijkelijk aanwezig is. Pas daar voelt ze het avontuur door haar heen bruisen. Steeds weer komt ze nieuwe dingen tegen en verandert dan ook vaak van uiterlijk, vooral Stil Leven herhaaldelijk imiterend. Hoewel ze de communicatietaal kent bedient ze zich er maar weinig van tegenover de andere wezens die ze tegenkomt. Ze blijft haar soortgenoten missen, daar in die hechte commune, maar het gemis wordt in de draaikolk van de tijd dragelijker en zachter om tenslotte op te lossen. Yeke maakt kennis met Huppels, leeft enige tijd met deze onbekommerde wezens, maar ze trekt tenslotte verder, de onbezonnen Huppels achterlatend. Dan komt ze de Windwezens tegen die zo ongrijpbaar zijn dat zij achterblijft terwijl ze met hoge snelheden de lucht inschieten. Vervolgens maakt ze kennis met Sterren,

vreemde wezens die hun leven beginnen onder een zeldzame stand der hemellichamen en alleen leven voor hun leven en zich niet laten beïnvloeden door andere wezens. Bij de Sterren blijft ze niet lang en als ze haar weg vervolgt komt ze Fladderaars tegen die, gevoed door zonnenstralen, hun onbezorgde leventje voortzetten, waarbij hun leven om de stralen der zonnen draait. Na de Fladderaars zijn de Waterbuitelaars aan de beurt; wezens die hun leven doorbrengen bij en met de geisers die onverwachts uit de grond spuiten. En ze maakt ook nog kennis met Yager Shayaat, een bruin Nacht Wezen dat net uit zijn voorganger is opgestaan, de Gevleugelden die een bijzondere band met Stil Leven hebben ontgaan haar niet net als de kleine, rappe wezentjes die zich bij voorkeur ophouden in hoge toppen van bomen en een simpel leven leiden. Tenslotte ontmoet ze ook nog de Kruipers die zich langzaam op de grond voortbewegen. Na dit alles keert ze terug naar Xion en zoekt ze haar soortgenoten op wiens leventjes rustig verlopen zijn. Ze vertelt over het leven buiten Xion en haar verhalen maken het avontuur in de anderen zo los dat de Veranderaars uiteindelijk Xion verlaten en de wijde wereld ingaan.

Yager Shayaat, het nieuwe Nacht Wezen, is met heel andere dingen bezig dan zijn voorganger. In de tijd dat veel wezens aan een grote trek over de planeet beginnen, vaak op zoek naar andere woongebieden, of zich laten leiden door het verlangen meer van de onbeschrijflijke schoonheid van de planeet te zien, heeft dit Nacht Wezen de taak op zich genomen nieuwe grotten en andere plekken waar wezens kunnen wonen te maken. Door zijn geweldige kracht haalt hij grote rotsblokken bij elkaar en voegt die samen tot nieuwe woonplaatsen. Vaak wordt er dankbaar gebruik gemaakt maar Yager Shayaat maakt zo nu en dan ook plaatsen waar slechts sporadisch of helemaal geen gebruik van wordt gemaakt; of de wezens zijn er niet geschikt voor of die plekken zijn niet geschikt voor de wezens. Yager Shayaat concentreert zich vooral op het gebied rond Hilhou, een grote en uitgestrekte vlakke, niet echt ver van Suyios vandaan. Een tijd lang wonen daar vele wezens van verschillende pluimage. Op wat kleine schermutselingen na gaat alles goed en leven enkele Veranderaars, talloze Giffers, een enkele Kruiper en een paar Sterren in harmonie dichtbij elkaar. Maar na verloop van tijd komt het toch weer tot kleine ruzies die geleidelijk aan uitgroeien tot grote, waardoor deze woongemeenschap uit elkaar valt. Yager Shayaat probeert nog een oplossing te vinden, trots als hij is op dit woongebied waarvan hij de maker is maar zijn pogingen mogen niet baten en iedereen vertrekt in verschillende richtingen, Yager Shayaat droevig achterlatend. Lange tijd nog staart hij naar de prachtige creaties waar een belangrijke deel van zijn leven in zit. Dan verlaat ook hij dit gebied om de windstilte in Xion op te zoeken, waar hij de tijd en de ruimte heeft om hierover na te denken. Niet lang na dit gebeuren ontdekt een groep rondtrekkende Huppels dit gebied en betreft meteen hun nieuwe woonplaatsen.

In het hart van Suyios, ver van het medeweten van andere wezens, groeien bloemen die zich op den duur loslaten van de moederplant en zich in de lucht verheffen. Ze krijgen luchtwortels die tevens ook tastzintuigen zijn. In een bundel van geconcentreerde gouden zonnenstralen worden hun bladeren zo zacht als fluweel, hun hart lieflijk en de kleur zo puur als een zilveren ster, dansend in Suyios. Ze maken zich los van hun plaats en zoeken hun weg de wijde wereld in waar ze, als ze dat willen, op de vleugels van de wind, in een moment alten kunnen afleggen.

In een lieflijk dal, daar waar schoonheid de boventoon voert, waar vriendelijke beekjes met snelstromende water dit wonderschone gebied meerdere malen doorsnijden, de mooiste bloeiende bloemen in zachte pastelkleuren of opvallende helder frisse kleuren groeien bevinden en mooie natuurlijk gevormde grotten waarin Huppels leven. Niet ver van hier vandaan is de woonstede van Kruipers, die in een minder mooie omgeving hun leven leiden en al sinds heugenis jaloers op de Huppels zijn. Desondanks worden ze regelmatig door de Huppels uitgenodigd om de tijd door te brengen in het dal, zodat ze van de schoonheid kunnen genieten. Hierdoor neemt de jaloezie en afgunst bij de Kruipers hand over hand toe. De hoofdkruiper Mann ziet zich in zijn gedachten al als heer en heerser van het dal van de Huppels. Al die gedachten vormen tenslotte grote standvastige ideeën om dit dal te bezetten doch hij weet dat zijn volk de kans loopt te verliezen als het om het veroveren gaat. Lange tijd denkt hij hierover na en meent de oplossing gevonden te hebben als hij Yager Shayaat ontmoet. Deze brengt de nacht door op enige afstand van de Kruipers en de Huppels. Ondanks zijn angst voor dit Nacht Wezen, want

Mann kent de kracht die een Nacht Wezen bezit, zoekt hij hem op. "O, heerser van de tijd en bezitter van kracht. Mann van de verstoten groep Kruipers vraagt nederig uw hulp." Yager Shayaat die als een sterk, trots en angstaanjagend wezen voor hem staat ziet hoe Mann bibbert van angst, maar toch de moed heeft hem op te zoeken en blijkbaar iets van hem wil. Maar hij maakt het hem niet makkelijk. Mann ziet de schaduw van het Nacht Wezen dreigend en groot de ruimte opvullen en hoe één van zijn nagels blinkt in sterrenlicht. "Wij van het volk der Kruipers vragen hulp om weer in ons dal te mogen wonen, een dal waar al generaties lang Kruipers hebben gewoond en dat ons door lafhartige leugens vol list en bedrog ontnomen is door Huppels." Hij treft een gevoelige snaar bij het Nacht Wezen die altijd op reis is en zelf geen vaste plek heeft waar hij kan verblijven. Een Nacht Wezen kan bij een volk blijven of talloze vriendschappen aangaan maar hij is als enige in zijn soort. En een Nacht Wezen die altijd de eenzaamheid en de last van de tijd op zich draagt sluit erg moeilijk vriendschap waarbij de gevoelssteen aangeraakt wordt. Yager Shayaat denkt dat Mann, die de duistere blik van hem nog steeds weet te weerstaan, de waarheid spreekt en besluit het volk te helpen. "Yager Shayaat zal helpen." Mann bedankt hem vele malen, struikelend over zijn woorden om zijn dankbaarheid te tonen. Hij neemt het Nacht Wezen mee naar zijn volk dat bang is voor de grote en sterke Yager Shayaat en overlaadt het Nacht Wezen met geschenken en spijs die echter niet aangenomen worden. Het Nacht Wezen schuift de giften terzijde met de woorden: "gerechtigheid hoeft niet beloond te worden door giften. Gerechtigheid wordt door gerechtigheid zelf beloond." Met het hele volk van Kruipers achter Mann en Yager Shayaat aan gaan ze bij de eerste zonnenstralen op pad naar het dal waarin de nietsvermoedende Huppels aan hun dag beginnen, een dag die voor velen van hen de laatste zal zijn. De meeste weten niet wat hun overkomt als het Nacht Wezen in al zijn verschrikkelijkheid losbarst en velen doodt. Huppels die overblijven vormen geen bedreiging voor het Nacht Wezen die leven neemt en dood achterlaat. Masha, een vrouwelijke Huppel, voelt dat ze beetgepakt wordt door het Nacht Wezen wiens nagels vol bloed van haar vrienden en soortgenoten zit.

"Stop" schreeuwt ze. "Wat doet het Nacht Wezen. Waarom worden Huppels gedood." Iets in haar stem doet het Nacht Wezen ophouden en kijkt de met bloed besmeurde Huppel aan. "Huppels hebben de Kruipers verdreven uit dit dal dat tijden lang werd bewoond door de Kruipers."

"Wie heeft die leugen verteld. Ziet. Kijk rond en zie de sporen van de Huppels overal in dit dal." Met Masha in zijn klauw ziet Yager Shayaat inderdaad overal sporen van Huppels in dit dal; hun favoriete voedsel, plekken speciaal gebouwd voor Huppels en niet voor Kruipers. Dan realiseert hij zich dat Mann heeft gelogen. Met één hand grijpt hij de hoofdkruiper beet en zegt "Mann heeft gelogen. Dit dal behoort toe aan de Huppels en niet aan de Kruipers." Masha ziet de verschrikkelijke ravage om haar heen en zegt "Mann neem dit dal voor de Kruipers en woon hierin." Mann ziet dat er bijna niets meer is overgebleven van de schoonheid. Overal liggen dode en gewonde Huppels. Yager Shayaat zet Masha voorzichtig neer en Mann ziet de woede bij het Nacht Wezen in diens ogen oplaaien en hij weet dat hij de dood daarin ziet. "Mann heeft het Nacht Wezen vele levens laten nemen zodat hij zelf heer en meester kan worden van een dal waar vele onschuldige Huppels het leven hebben gelaten. Zo'n groot verraad kan nooit door de dood van Mann worden vereffend." Met deze woorden voelt Mann de scherpe nagels van het Nacht Wezen diep in zich doordringen, het laatste wat hij voelt voordat hij sterft. Yager Shayaat slingert het levenloze lichaam ver weg en bekijkt de ravage die hij heeft aangericht. "Yager Shayaat is de veroorzaker van dit." Met een gebaar wijst hij naar de lijken van Huppels. "Helaas kan Yager Shayaat de doden niet terughalen naar het leven maar kan misschien op een ander manier helpen." Yager Shayaat ziet de Kruipers naar alle kanten wegvlugten en graag zou hij ze achterna gaan om te wreken maar hij geeft de verzorging van de gewonde Huppels voorrang en met zijn volle inzet zoekt hij, zonder zichzelf ook maar enige rust te gunnen, naar een ander dal die dit dal in schoonheid kan evenaren. Vele alten verderop vindt hij er één en brengt daar de overgebleven Huppels naar toe en gedurende de rest van zijn leven helpt hij hun waar hij maar kan en zoekt en haalt het favoriete voedsel van de Huppels vaak ver weg. Hoewel de tijd het dal, dat eens het domein van de Huppels was, na lange tijd zijn schoonheid terug geeft en alle sporen van het bloedige slagveld laat verdwijnen blijven de Huppels deze plaats mijden.

Elusiterixa, de levensboom, buitengewoon in omvang, voelt al het leven via de wortels en via de lucht tot haar komen. Nieuw geboren wezens nemen een klein stukje levenskracht af en na hun dood ontvangt ze levenskracht meestal via haar wortels weer. Zo voelt ze dat vele volkeren in harmonie leven, genietend van al dat goeds en moois dat de planeet hun te bieden heeft.

Hoewel er veel wezens zijn, zijn er toch grote stukken onbewoond, onbezocht. Soms is er zelfs amper of geen Stil Leven te vinden. Ook voelt ze de aanwezigheid van de wezens die op de een of andere manier belangrijk waren voor de ontwikkelingen op deze planeet, duidelijk in zich en ze heeft ze stuk voor stuk lief. Maar een ander tijdperk breekt aan en het begin daarvan heeft zich al aangekondigd. En Elusiterixa voelt dat het een beslissend tijdperk zal worden. Een zeer speciale stand van de planeten maakt een weg vrij voor een doorgang van andere werelden naar deze wereld. En een komeet, zeer duidelijk te zien, kondigt dit aan. Een nieuwe aanwezigheid in een onbekende vorm komt, niet ver van de levensboom vandaan, op de planeet. Deze aanwezigheid laat zich zien in de vorm van een huis. Hoewel er nu nog niets zichtbaar is, weet de levensboom dat het er is. De basis wordt gebouwd. In een kale woestijn, voor de bergen waarin sinds kort Steeneters hele gangenstelsels maken, dichtbij het Oneindige Water, is op een bepaalde plek het zand veranderd. Geheel onmerkbaar klontert het samen. Terwijl de komeet bijna recht boven deze plek de vibraties, afkomstig van een onbekende wereld doorgeeft en versterkt, vormen zich onder de grond al onbekende vormen. De levensboom voelt daar oeroude magie die daar voorheen niet aanwezig was. Lange tijd gebeurt er niets.

Over Celestijn, over Schimmen. Ellen's taak; haar glorie en haar falen.

ustig zoekt een rivier haar weg, net voor het Oneindige Water beginnend en eindigend in Heagh. Het water is zacht als fluweel en zo helder van kleur dat de bedding van de rivier duidelijk te zien is. Een der Stil Levens, Angel, heeft zijn thuis gevonden in deze wonderschone rivier waardoor de rivier één der mooiste op deze planeet wordt. Vele wezens bewonderen de rivier mateloos en geven het de naam Rivier vol Licht omdat Angel echt licht geeft. Celestijn, een van de Gevleugelden zit op een hoge bergrots. Vele Stil Levensbloemen wuiven in de wind. Celestijn voelt zich verwant met elk van al die bloemen die ieder een eigen, unieke levensvisie hebben. Daar gezeten op die rots besluit ze een reis om de planeet te maken, zodat ze met diverse bloemen van gedachten kan wisselen en hun levenslessen verzamelen om deze aan de Gevleugelden door te geven zodat die, waar hun avontuurlijk leven ook naar toe moge leiden, de betreffende bloemen om raad kunnen vragen. Celestijn weet dat er gewoon teveel verschillende soorten Stil Levens zijn om allemaal te kunnen onthouden. Sommigen zijn vrij algemeen maar er zijn ook soorten die alleen op een bepaalde plek voorkomen, daarom richt ze zich alleen op de bloemen omdat Gevleugelden nu eenmaal bloemenkinderen zijn. De stralen van de zonnen schijnen uitbundig op een bloemenveld, waar enkele Gevleugelden van bloem tot bloem dansen en met dit beeld in haar geheugen gegrift verdwijnt Celestijn om haar reis rond de wereld te beginnen.

Aan het begin van haar reis bezoekt ze Giaygu waar ze met Stil Leven praat en de dingen die ze haar in woorden, gedachten en gevoelens meedelen zorgvuldig onthoudt, bewaart en meeneemt. Haar ragfijne vleugels leggen gigantische afstanden af, vaak geholpen door de wind en de Windwezens en ze bezoekt hoge bergen, vlaktes, bossen, rotsgebieden om uiteindelijk in Suyios terecht te komen, moe en oud.

Daar komt ze in contact met een Windbloem die de wonderschone naam Hamilinda draagt.

Al meteen vormt zich een unieke band tussen die twee.

Celestijn laat zich graag door Hamilinda koesteren; Hamilinda dekt de Gevleugelde met haar fluwelen bladeren toe in een tijd waarin rust, harmonie en kennismaking centraal staan.

Fantastisch geholpen door Hamilinda maakt Celestijn haar queeste af om daarna terug te keren naar Giaygu. Daar vertelt ze de andere Gevleugelden over de vijftig door haar geselecteerde bloemen en diens kenmerken en ook maken ze kennis met Hamilinda, de eerste der Windbloemen. Voortaan vormen ze een verbond met deze unieke bloemensoort; twee zilveren levenslijnen die naast elkaar liggen en liefdevol ineengestremeld kunnen worden. Bij de geboorte van Gevleugelden wordt voortaan de taal der bloemen ingegeven zodat ze die nooit meer kunnen vergeten. Waar een Gevleugelde ook moge gaan, de steun van de bloemen reist met hun mee.

In het hart van Danamora krijgt een nieuw wezen leven. Hij is als een rots die tot leven komt en iets weg heeft van een demon want zo afschrikwekkend is zijn uiterlijk. Zijn lichaam is lichtzwart, zwaar, sterk behaard en wordt gedragen door acht sterke poten. Aan de voorkant heeft het twee kleinere poten. Als

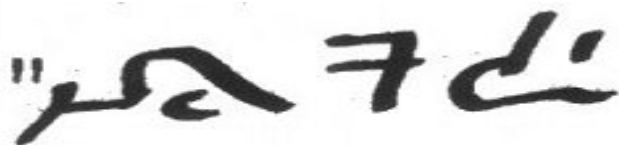
zonnenstralen licht om zijn ogen een mooie gouden band die dit wezen desondanks een vriendelijk aangezicht geeft. Voordat dit vreemde wezen zich beweegt vangt hij allerlei geluiden op die er op dat moment om hem heen zijn, ziet hij Stil Leven en de aparte sfeer die er hangt en enkele Huppels die verderop aan het spelen zijn. Maar de magie voelt hij al van ver en zonder enige aarzeling gaat hij er lijnrecht op af. Enige tijd later komt hij bij een heel groot imposant kasteel terecht. Daar worden toekomstige magiërs opgeleid die heel veel leren van de meesters der magie. Het wezen, dat in de toekomst de naam Tovenaar zal krijgen, wordt er ook toegelaten en hij leert snel en veel over de magie en de basis ervan. Het duurt dan ook niet lang voordat hij groot is van naam en erg veel weet over magie. Al snel is hij de meeste andere magiërs qua kennis voorbij gestreefd en knoopt hij vriendschapsbanden aan met Eilee. Het tweetal brengt veel tijd door met van gedachten wisselen over magie en al gauw ontdekken ze dat ze op één lijn zitten.

Eilee en Tovenaar reizen naar de levensboom en Nyoka, die niet zo gigantisch groot als de levensboom maar alleszins net zo uniek is. Daar vertelt Eilee Tovenaar iets dat een zeer lange tijd alleen tussen hem en Derato en Thrin gebleven is. "Nyoka heeft behalve tegenstellingen en kringloop ook toegang tot een dimensie vol licht en leven en een dimensie waar alleen de dood heerst in zich. In de dodendimensie heeft Eilee een ring van stenen geplaatst; een toegang naar de dimensie in een dimensie maar hij mist het vermogen voor de spreuk om die dimensie te openen." Tovenaar denkt lang en diep na en zegt dan; "laat Tovenaar dit zien, misschien weet Tovenaar een spreuk."

Via Nyoka komen ze in de dodendimensie, een wereld zo koud en zo doods, zo grauw en grijs dat niemand dit kan voorstellen. Een wind die hun gevoelsstenen tot in het diepst laat verkillen, giert over de vlakte. Tovenaar is blij dat Eilee hem draagt want voor geen goud zou hij over deze vlakte lopen; de grond lijkt zo onstabiel dat men er zomaar in zou kunnen verdwijnen. Eilee overbrugt in een hoog tempo de afstand tussen de poort van de dimensie tot aan de ring der stenen en al snel ziet Tovenaar de stenen die vast geankerd in de grond zitten, zo sterk dat zelfs de kille dodenwind ze niet van hun plaats kan krijgen. Daar aangekomen landt hij gracieus en gaat op de vijfpuntige stersteen zitten terwijl Tovenaar in en om de kring drentelt. Dan loopt Tovenaar naar Eilee en zegt; "er is een spreuk maar over een lange, lange tijd zal ondanks de ring van stenen de dodendimensie zich met de buitenwereld gaan vermengen, iedere keer wanneer Eilee of een ander wezen de dodendimensie in of uit zal gaan. En als deze ring der stenen op de een of andere manier verbroken wordt dan wordt dit proces sterk bespoedigd." Eilee knikt. Het maakt hem niet uit want als dat gebeurt zal hij er al lang niet meer zijn en bovendien, hij kan zich niet voorstellen dat er een wezen is dat zo sterk is dat het de stenen ring teniet kan doen. Even buiten de ring der stenen wacht hij af. Tovenaar loopt enkele malen op de ring heen en hij spreekt de spreuk uit:

"

De ceremonie duurt lang. Uiteindelijk gaat de Tovenaar terug naar Eilee en zegt; "een lege dimensie wacht achter deze dodendimensie. De toegang wordt geopend als er een wezen met edele inborst op de stersteen gaat zitten, maar pas op, Eilee, voor de eerste keer dat deze dimensie wordt betreden want het is een lege dimensie en niets markeert de toegangspoort." Eilee buigt vol dankbaarheid zijn grote hoofd. "Dank. Eilee zal voorzichtig zijn." De terugreis wordt aanvaard en Eilee zowel als de Tovenaar merkt de

"

beweging in de kale vlakten niet op die niet veroorzaakt wordt door de wind. Toveraar is blij weer terug te zijn. De intensiviteit van de kleuren die hij normaal niet ziet, doet hem nu bijna pijn aan de ogen.

De volgende stap van Toveraar en Eilee is het maken van een thuis aan de oevers van Oneindige Water. Lang debatteren ze over de plaats want er worden veel eisen gesteld. Zo wil Toveraar dat het een plaats wordt waar rust en harmonie heersen en bovendien moet het veranderlijk zijn, zodat het steeds kan worden aangepast aan de eisen die de tijd met zich meebrengt. Na enige tijd ontstaat er een gebouw dat als vloeibaar oprijst aan de kust van het Oneindige Water. Het uiterlijk ervan is wazig, ongrijpbaar, het lijkt wel een illusie en doet onwerkelijk aan omdat het water van Oneindige Water één van de belangrijkste elementen ervan is. Magie houdt het geheel bij elkaar en wordt ondanks de vloeibaarheid tot iets standvastigst gemaakt. Het is een groot alles overkoepelend gewelf met aan elk uiteinde een pilaar. Twee kleinere pilaren markeren de poort. Als het gebouw, dat de naam Anon zal gaan dragen, gereed is gaat Toveraar druk in de weer om het zodanig in te richten dat mysterie de hoofdmoot zal gaan vormen. Eilee vliegt ondertussen naar het eiland vol kleuren om daar kleur te halen en die naar de lege dimensie in de dodendimensie te brengen. Misschien is het toeval dat de wezens, ontstaan in de dodendimensie, de toegang tot de wereld vinden of misschien heeft Eilee ze ongemerkt hierna toe geleid, slechts weinigen merken deze duistere Schimmen op die gering in aantal zijn en zich verbergen voor het zonnenlicht en andere wezens.

Yager Shavya, een nieuw Nacht Wezen, houdt zich voornamelijk op in de wereld van kale vlaktes en glooiende heuvels die echter regelmatig wordt doorsneden door kleine, grillige riviertjes. Daar ziet hij talloze Renners, Sprinters en Snellopers die ieder aparte kenmerken hebben maar één eigenschap hebben ze allemaal gemeen; ze zijn zeer snel op de grond. Van hoog uit de lucht kijkt hij vaak op ze neer en ziet ze in zeer korte tijd met grote snelheden vele alten afleggen. Het is een schitterend gezicht. Yager Shavya's leven duurt niet zo lang als dat van zijn voorgangers. Hij is amper tweehonderd jaar oud als hij door een ongelukkig toeval zijn dood vindt. In Sehir, een gebied in Xion waar hij zich op dat moment bevindt, wordt hij gedood door Schimmen die al het leven uit hem zuigen. Zijn dood heeft wel tot gevolg dat andere wezens gewaarschuwd worden en de Schimmen, die steeds talrijker worden, als vijanden gaan zien. Aan beide kanten vallen doden waarbij vooral de wezens die door de Schimmen worden gedood, een pijnlijke lijdensweg volgen voordat ze uiteindelijk sterven. Het lichaam van Yager Shavya blijft, tezamen met enkele Schimmen die hij nog heeft kunnen doden, begraven onder enkele stenen terwijl vele andere Schimmen hun leven lang littekens van zijn klauwen zullen blijven meedragen.

Heel geleidelijk wordt de aanwezigheid van iets geheel onbekends merkbaar en zichtbaar. Het mulle zand waar de bliksem is ingeslagen en daardoor zo gigantisch heet is geworden dat het tot puur glas gevormd is, laat de meeste tekenen zien.

Het en der steken punten uit de grond die beetje bij beetje blootgelegd wordt door de wind.

Langzaam komt er een klein huisje te staan, half vervallen en moeizaam steunend op zijn muren.

De ramen zijn klein waardoor het binnenin donker is.

Wezens mijden het, bang voor de vreemde magie die rond dit bouwwerk hangt.

Onwerkelijke dromen worden door een toegang naar een andere planeet gezonden, bedoeld om een bewoonster naar deze planeet te halen, waardoor de aanwezigheid in de vorm van het huis, zich kan blijven tonen en versterken. De dromen worden steeds dwingender steeds sterker.

Tegelijkertijd op een verre planeet staat precies dezelfde hut, vervallen, verwaarloosd, net buiten een klein stadje, bewoond door een meisje dat maar moeizaam haar brood kan verdienen. Ze pakt alle werk aan dat ze maar kan krijgen en meestal is dat zwaar schoonmaakwerk, zwaar onderbetaald. Haar maag is vaak leeg, haar kleren kapot. Mensen mijden haar omdat ze zich zo afzondert. Haar enigste vriend is een wolfshond, oud en onooglijk maar zo ontzettend trouw. Het weinige dat ze bezit deelt ze met de hond. Overdag werkt ze hard voor voedsel en 's nachts bezoeken de vreemde dromen haar, 's morgens ineengesmolten tot een verwarde brei. Het meisje voelt zich meer en meer losweken van haar huidige bestaan en de steeds weer terugkerende strijd om te overleven.

En op een dag, als ze hongerig en ijskoud dicht tegen haar hond aanligt om toch iets van warmte te voelen, geeft ze moe aan die dromen toe. Ze komt.

Ellen, want zo luidt haar naam, ontwaakt als een bundel zonnestralen haar wekt.

Ze kijkt verbaasd naar haar hond Chenna die jankend en snuffelend door de hut loopt. Op de tafel staat een bord met eten en op een stoel liggen schone kleren; een lange eenvoudige witte jurk. Hongerig valt ze aan en geeft de helft aan haar hond die zich er letterlijk op stort maar toch soms jankt en bij ieder vreemd geluid de oren splitst. Ellen wast zich in een opeens aanwezige kleine kom en trekt de jurk aan die haar fantastisch past. Het voelt aan als een tweede huid. Dan opent ze de deur en ziet in plaats van oude bomen en onkruid, een kale vlakke. Verschrikt slaat ze de deur dicht.

-Wees niet bang- Een stem klinkt overal vandaan, een stem die uit het niets lijkt te komen spreekt tot haar, een stem die vertrouwen wekt en vol zachtheid en liefde is.

-Ik heb je naar deze planeet gebracht waar je in harmonie kunt gaan wonden. Ik zal goed voor je zorgen, er zal eten in overvloed zijn, ik voldoe aan je wensen en behoeftes. Slechts één ding stel ik hier tegenover. Je zult een taak moeten vervullen-

Ellen kan momenten lang geen woord uitbrengen. Angstig kijkt ze door een raam naar buiten waar twee felle zonnen haar bijna verblinden. "Wat moet ik doen?" stamelt ze angstig.

-Een nieuwe tijdperk op deze planeet breekt aan. De overgang zal makkelijk gaan als jij van ver een voorwerp haalt dat voor harmonie zorgt, dan kan ik hier gaan groeien, een plaats voor jou maken waarin het fijn wonen is-

Ellen kijkt lang naar haar hond die bij de deur is gaan liggen, haar oren gespist, waakzaam en haar ogen vol vertrouwen op Ellen gericht. "Waarom ik?"

-Je geest heeft de ruimte voor een hoger spiritueel ontwaken. Je energie voelt goed aan en kan je door menig hindernis leiden- Ellen voelt een ongekend verlangen in haar ontwaken.

-De reis zal ook een reis naar jezelf en in jezelf zijn. Daar zul je jezelf vinden en uiteindelijk beloond worden met een prachtige schat, een schat groter dan al het goud op aarde- Ellen knielt bij haar hond neer en aait haar. "En mijn hond?" vraagt ze. -Als haar lichaam de reis aankan zal haar gezelschap geen obstakel vormen-

Er valt een stilte. Ellen denkt aan haar dromen die dit Huis haar ingegeven moet hebben. Ze weet nog hoe vrij de vlaktes waren, vreemde felgekleurde wezens die in de lucht buitelden en een gigantische plas water die ruiste en waar geen eind aan leek te komen. Hoe schril was het contrast met haar leven op aarde. "Ik ken de weg niet op deze planeet, waar moet ik van leven?" -Voor al deze dingen zal gezorgd worden. En ik zal voor gezelschap zorgen- Ellen knikt. Ze neemt het aanbod aan. "Ja." Ze opent de deur en gaat in de deuropening zitten, starend naar de onbekende horizon.

Tovenaar komt regelmatig naar de uitgebreide woonplaatsen van Thrin en Derato en andere wezens die magie bezitten. De sfeer van onvrede heerst er echter. De leerlingen vinden de magie te oud en te langzaam. Er moet zoveel gedaan worden voordat er resultaten te zien zijn. Het zal niet al te lang meer duren voordat hun onvrede uit zal barsten en tovenaars denken dat de schade dan erg groot zal zijn. Hij waarschuwt Thrin en Derato hierover maar die menen dat het niet zo'n vaart zal lopen. "Geef Tovenaar dan enkele magische voorwerpen mee die veilig in Anon kunnen worden bewaard" dringt Tovenaar aan. "Dan kan Tovenaar ook met deze middelen gaan werken." Na lang aandringen krijgt hij Caoir, de Zonnensteen, kostbaar sterrenzand, magie uit een lang vergeten grot, sterrenstof, water van de bron voor het bouwwerk dat Tovenaarsoog genoemd wordt, een dik boek en Shayla die al lang niet meer heeft gewerkt, mee. De kostbare kennis der planeten blijft achter evenals vele andere magische voorwerpen. De vrees van Tovenaar lijkt ongegrond te zijn want lange tijd gebeurt er niets. Thrin en Derato vergeten zijn waarschuwingen.

Eilee landt na een lange afwezigheid in Anon en vertelt over wezens die Schimmen genoemd worden. Ze hebben al vele wezens gedood waaronder zelfs een Nacht Wezen en een Aeo; een gigantisch groot wezen, groter dan een Nacht Wezen maar niet zo groot als Eilee. "Zoals Eilee de Schimmen beschrijft moeten ze uit een zeer duistere dimensie komen" peinst de Tovenaar. Beiden laten hun gedachten naar de dodendimensie dwalen. Ze kijken elkaar aan. Komen ze daar vandaan? Tovenaar loopt nerveus heen

en weer terwijl Eilee rustig ineengerold blijft liggen. Na enige tijd staat Tovenaar stil voor Eilee en staart over het Oneindige Water alvorens hij zich tot het gigantische wezen wendt.

"Tijd verandert."

De zin van Tovenaar doet Eilee denken aan de woorden lang geleden door Thrin uitgesproken. "Duistere figuren zullen opstaan en zullen macht willen bezitten. Derato heeft met Tovenaar gesproken en uitgelegd dat de hemellichamen veranderingen aankondigen. Machtige wezens zullen elkaar bestrijden om de macht en er zijn veel middelen die macht en aanzien kunnen geven. Tovenaar voelt zich er verantwoordelijk voor dat deze middelen niet in de verkeerde handen zullen vallen." "Wat stelt Tovenaar voor?" Eilee voelt het al aankomen. "Dat Tovenaar en Eilee ervoor zorgen dat de schatten veilig in Anon zijn en Anon zodanig beveiligen dat alleen de wezens met een liefdevol gevoelssteen Anon binnen kunnen komen." Eilee rekt zich uit waarbij hij Anon klein doet lijken.

"Dat wordt een lange reis."

over Schimmen, Voorspellende Stenen, Ellen's taak; haar glorie en haar falen

In een bundel gouden zonnenstralen gaan bijna tegelijkertijd verschillende wezens op stap, proberend iets goeds te doen voor het behoud van de wereld waarin harmonie en vrede nu nog centraal staan. Tovenaar en Eilee reizen langs de kustlijn van het Oneindige Water naar een plaats, zeer ver weg van Anon. Tovenaar voelt haarscherp aan waar hij magie kan vinden. Veel wezens komen ze niet tegen en de gevreesde Schimmen al helemaal niet. Toch is hun tocht zwaar. Grillige weerspartonen, vooral zware regenbuien, vertragen hun reis. Ze reizen door droge gebieden waar vrijwel niets wil groeien, langs Stil Levens zeer wonderlijk van vorm, en zien enkele Aeo's die erg op zichzelf zijn en behoorlijk verstoord kunnen raken als ze andere wezens zien, en 's nachts rusten ze.

Eilee, die zich liever in de lucht dan op de grond voortbeweegt, vliegt vaak boven Tovenaar die op zijn acht poten in een vrij korte tijd toch een bewonderenswaardige afstand aflegt. Daarbij valt het op dat hoe verder ze reizen des te minder wezens ze tegen komen. Eilee vertelt over zijn wereld in de dodendimensie, een wereld zo blauw dat de gele kronkelende Stil Levens die hij er heen heeft gebracht juist opvallen, over een grot waarin zich een groot meer bevindt dat hij met veel moeite heeft gecreëerd en waarin hij vaak te vinden is.

Met verdriet beseft Tovenaar dat het niet al te lang meer zal duren voordat Eilee zich zal afwenden van deze dimensie en misschien wel voorgoed de rest van zijn leven in zijn eigen wereld zal doorbrengen. En staande onder een fonkelende sterrenhemel weet Tovenaar dat al zeer spoedig een verandering zal aanvangen.

Nog weet hij niet dat die al begonnen is.

Want zoals Tovenaar lang geleden had voorspeld en waar hij Thrin en Derato voor had gewaarschuwd, iets dat ze luchtig weggewuifd hadden, gebeurt. De leerling-magiërs, ieder zo verschillend in uiterlijk maar allen met hetzelfde doel voor ogen, creëren een plaats waar magie vrij en zonder doel en met véél uiterlijk schoon en vertoon beoefend wordt op enige afstand van Tovenaarsoog.

Voorbij Danamora komen vreemde huisjes te staan, elk zeer uniek en verschillend van vorm. Om het uiterlijk van Magische Stad zoals het genoemd zal gaan worden, zo schitterend mogelijk te maken, wordt van sterrenzand dat ze uit het Tovenaarsoog hebben meegenomen.